

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová
složka\Maxim_E_Matkin-Laska_je_chyba_v_programe.pdb

PDB Name: Matkin-Laska je chyba v program
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Maxim E. Matkin:
Láska je chyba v programe

1. Povedz, že ma miluješ

"Akoby ma vyhodili nahú z vlaku na Sibíri. Tak sa cítim. Je jedno, ako koho miluješ, vaše svety sa nikdy nedotknú. Sme odsúdení na večnú osamelosť, uzavretí vo svojom tele, vo svojej zložitej a nepochopiteľnej duši. Žijeme každý vo vlastnej ilúzii, dôležité je len to, či sú tie ilúzie vzájomne kompatibilné. Čím sme starší, tým ťažšie sa niekomu odovzdáme, tým viac si uvedomujeme, čo všetko riskujeme, keď sa pustíme a skočíme do vzťahu. Viem, čo hovorím. Mám dosť rokov na to, aby som to zacítila na vlastnej koži. Viackrát mi už vypálili žeravým železom na telo značku ako dobytku, ktorý sa zatúlal na cudziu pastvinu. A preto s tebou potrebujem hovoriť." Tak to by sme mali, pomyslel si Stajpen, keď si mail druhýkrát prečítal. Vytlačil si ho na papier dúfajúc, že keď pocíti v rukách jeho hmotu, pocíti aj zmysel slov jej listu spôsobom, ktorý mu bude vyhovovať. Že ho konečne dešifruje ako nejakú haluz, pretlak jej ťažko skúšanej umeleckej duše a nie ako predzvesť budúcich problémov. Pozrel cez zaprášené sklo kaviarne na ulicu a uvidel Sony v šialenej minisukni na náprotivnej strane cesty. Delili ich od seba dva rady áut, električková trať a nezriedené davy chodcov, ale aj tak medzi nimi žiarila ako elektrická Panna Mária. Bol v nej akýsi pouličný pôvab, ten druh krásy, ktorú nebolo treba hľadať a objavovať, ona nepotrebovala oči muža s fantáziou, dala o sebe vedieť na prvý pohľad. Vďaka tej kráse bola stále horúcou kandidátkou na titul Mis s Kanálnici a Stavební robotníci a vďaka nej aj prišla k svojmu menu, keď ju tesne po revolúcii vzala ako gymnazistku mama na samovražedný štvordňový autobusový zájazd do Paríža. Tam ju oslovili Japonci nakrúcajúci v parížskych uliciach reklamu, či by sa nebola ochotná s walkmanom na ušiach tváriť ako typická žabožrútko a usmiať sa do kamery. Za ten dvojsekundový záber dostala 500 frankov a meno Sony. Walkman to bol síce nejakej inej a celkom neznámej značky, ale kto si má tie japonské hatlaniny pamätať. Sony prebiehala cez cestu, uhýbala autám až na električkové koľaje. Stajpen videl, že Sony nevie o električke blížiacей sa jej od chrbta a bolo mu jasné, že do hluku ulice bolo zbytočné pridávať klepot cez sklo kaviarne. Na okamih zadúfal, že ju tá električka zrazí. Takmer videl jej pekné telo rozdelené čistým koľajnicovým rezom na dve časti. Aspoň by mohol pocítiť ľútosť, smútok nad jej stratou, mohol by si občas na ňu zaspomínať ako na ženu s najvýraznejšou Krásou Na Prvý Pohľad. Uľavilo by sa mu, že je mŕtva. Električka sa rozvrešťala a nejaký vitálny dôchodca strhol Sony za rameno z trate. Cez hučiacu napchatú električku Stajpen Sony nevidel. Ale vedel si predstaviť, ako svojmu Spasiteľovi ďakuje a ako ju on ešte stále drží za ruku, dýcha na ňu klobásový smrad a vraví, že niet za čo a dávajte na seba pozor, slečna, vás by bolo škoda. Vďaka nemiestnej snaživosti toho chlapíka s ňou teda predsa len budú problémy. Mohla by sa síce cestou k Stajpenovi stať náhodnou obeťou prestrelky v rámci vyrovnávania si účtov miestnych výparníkov, mohol by na ňu padnúť dom alebo dopravné lietadlo. Ale všetci výpalníci sediaci v okruhu kilometra vyzerali, že majú toho už tiež dosť, že ich práca je ako každá iná a keď je piatkové popoludnie, radšej sa dajú zastreliť, ako by mali makat' a čo sa týka zemetrasení a leteckých liniek, náš skvelý národ sa rozhodol usadiť na mieste, kde kedysi skalpal pes a doteraz sme ho nenašli. Ktosi vraj povedal, že spisovateľ musí vo svojej hlave každý deň zabiť otca, znásilniť matku a zraďiť vlast', aby to za niečo stálo. Stajpen nebol spisovateľ, ale v hlave sa mu občas odohrávali veci, pri ktorých bol sex s vlastnou matkou poučným posedením v skautskom tábore. Sony si cestou k Stajpenovmu stolu objednala. Hlavy osadenstva kaviarne sa za ňou otáčali ako oceľové piliny za magnetom pri pokuse na hodine fyziky. Vybozkávala však len Stajpena.

- Prepáč, že meškám, - usmiala sa Sony
- Pol hodiny. Už budem musieť ísť.
- Citlivý ako doktor Mengeleiev

Čašníčka postavila pred Sony kávu, minerálku a asi tri kilá zákuskov. Stajpenovi napadlo, že keď to Sony do seba všetko natlačí, určite to pôjde vyvrátiť do záchoda, inak by pri svojom režime stravovania dávno vyzerala ako veľryba.

- Mám pásonnicu, - oznámila mu bohorovné Sony, vzala medzi štiphle prsty čokoládový rez veľkosti priemerného stredoeurópskeho mužského prirodzenia a pomaly si ho vsunula do úst. Polovica mužského osadenstva pri okolitých stolíkoch si cez nohavice decentne preložila noviny.

- A okrem toho máš ešte nejaké problémy? - opýtal sa Stajpen a dúfal, že jeho hlas neznie ako apel dozorcú v polepšovni, ktorý dobre vie, že ho tá malá beštia provokuje.

- Prečo myslíš? - spýtala sa Sony nenútené. Stajpen vyložil na stôl jej list: - A čo má znamenať toto?

Sony sa na neho zadívala. Áno, bola krásna tým spôsobom, ktorý pôsobil ako úder lopatou po hlave, ale viete, ako to

je, keď vás ňou po hlave mlátia stále: buď vám pukne lebka, alebo začnete nosiť prilbu. A Stajpen už Sony poznal dlho. Všimol si kúsok čokolády prilepený na jej spodnej pere. Usmial sa a Sony si ju oblizla. Nádherne, priam umelecky. Už ani tie prilby nie sú, čo bývali, pomyslel si Stajpen bolestne.

- Ja ťa milujem, - povedala Sony. - Strašne. Nedá sa to vydržať. Povedz mi, že aj ty ma miluješ a ja budem mať dôvod žiť ďalej.

- Fiha, - povedal Stajpen, -ty a... - ešte skôr než to vyslovil, vedel, že to bude znieť falošne ako repliky z televíznych seriálov so sedatívnym účinkom, ale nemohol si pomôcť, musel to povedať:- Ty, a nechodíš náhodou s mojím bratom? Naštvané sa odvrátila a zadívala sa von, akoby sa na rozpálenej ulici odohrávalo niečo skutočne fascinujúce.

- Si trápny, - povedala sucho.

- Vždy je jeden vtipný a jeden trápny. To je už pravidlo každej komickej dvojice.

- Želáte si ešte niečo? - zastavil sa pri nich čašník oslnený výhľadom do Soninho výstrihu.

- Áno. Jednu rýchlu smrť tuto pre pána, prosím, - povedala Sony a zdvihla sa. Kým sa stratila a kým si Stajpen stihol odpovedať na otázku, či mohol niečo urobiť lepšie, zavolať mu brat.

- Tu je Korben. Mám len jednu otázku, - povedal: - Nebude to dlho trvať a nepýtaj sa, prečo sa pýtam. Len odpovedz. Je lepšia vyholená alebo zarastená?- Kto preboha?

- Ježiš, že kto? Zamysli sa nad otázkou! Že načo sa asi pýtam?- Aha.- Tak vyholená či nevyholená?

- Mne je to jedno.

- Ako ti to môže byť jedno? Veď máš nejaký názor, nie? To ti nemôže byť štyri, či si vyberáš zo zubov chlpy, alebo nie.- Piatok popoludní, ešte nie je ani päť hodín a ty si už zhulený.

- To s tým nemá nič spoločné! To mi nemôžeš odpovedať na takúto jednoduchú otázku? To musím vyhrať v bingu, aby si sa so mnou bavil?

Stajpen si pomyslel, že Korben by vyhral v bingu, keby mu napadlo do svojich aktivít

- nech sú akékoľvek - zahrnúť aj svoju frajerku Sony, aby sa dievča netrmácalo svetom a nehľadalo citové vyžitie inde. Ale to s ním on ťažko vyrieši, takže jednoduchšie bolo odpovedať:

- Ja som vyrastal v dobe, keď sa baby neholili. A zdalo sa mi to sexy. Teraz sa baby holia a tiež sa mi to zdá sexy.

Prijímam "pod obojím", som univerzálny typ.

- Chápem. To som chcel počuť, - povedal Korben a zavesil.

Stajpen unavene dojedol po Sony dva rozbabrané zákusky a kývol na čašníka. Bude sa musieť už naozaj ponáhľať, sľúbil Zoe, že cestou domov nakúpi.

2. Muži majú radi jednoduché riešenia

Na večeru Zoe pripravila nejaký grécky baklažánový úlet a vychladila víno, čo neveštilo nič dobré. Kým Zoe večere, košele a zvyčajný dispečing toaletného papiera flákala, dalo sa s ňou vydržať. Keď sa začala snažiť, vždy jej o niečo šlo.

- Kúpil si si nové plavky? - spýtala sa a doložila mu na tanier.

- Načo? Tie staré sú v pohode.

- Nemôžeš nosiť také miniatúrne plavky na takého veľkého vtáka.

Odkedy Stajpen odišiel z kaviarne, mal stále väčšiu chuť zdôveriť sa niekomu s citovým útlakom, ktorému bol vystavený. Ale vedel, že Zoe ani Korben to byť nemôžu. Z ľudí, s ktorými dokázal prekročiť bariéru vecných informácií a nezáväzného vtipkovania, pripadala do úvahy len Kimi. Chválil teda tzatziky o dušu spasenú a premýšľal, ako by sa dostal z domu. Zoe plynulo rozvíjala tému last minúté dovolenky a postupným upozorňovaním na problémy s dopravou, technickým stavom auta a nespoľahlivými službami sa zrazu od plánovanej dovolenky v Chorvátsku so surfom na streche auta dostala až k leteckému zájazdu na Olympskú riviéru. Kde by im už mohlo byť lepšie, než v kolíske civilizácie. Stajpenovi sa niekedy zdalo, že to Zoe so zdôrazňovaním svojho štvrtinového gréckeho pôvodu trochu preháňa. Lenže keď sa zoznámil s jej otcom, ktorý sa volal Agamemnón Papadopoulos a ktorý presvedčil aj jej matku, pôvodným menom Ruženu, aby sa dala premenovať na Klytaimnéstru, pochopil, že pri tom všetkom, čomu bola Zoe vystavená od detstva, ju to vlastne len tak štrajchlo. A potom sa ho zrazu medzi rečou spýtala, či si ešte pamätá, ako jej povedal, že sa už celkom cíti zrelý mať dieťa. Zatrnulo mu a vzápätí si bohužiaľ spomenul, ako ho pred časom Zoe viezla z nejakého večierka totálne opitého, šťastného, že ešte nezvracia a tárajúceho niečo o zmysle života. Dnes by dal ruku do ohňa, že to nebola náhoda, že mu tú veľkú vetu o deťoch ako o sile, ktorá nás prekračuje, Zoe povedala práve vtedy. Stajpen si dokonca dokázal vybaviť mihajúce sa svetlá podjazdu, do ktorého vošli, keď jej povedal, že on by si teda nejaké decko už vedel predstaviť. Keby sa Stajpen necítil tak trochu previnilo kvôli tomu, že mu lichotia vyznania lásky od bratovej frajerky a v podstate aj od ďalších troch obežníkov z radov študentiek a očividné nadbiehanie kolegyne zo znepriatelenej katedry, nenechal by Zoe dôjsť až sem. Ale bol riedky ako predraté spodky, a tak sa Zoe dopracovala až k najlepšiemu číslu svojho dnešného vystúpenia, keď mu jednu ruku strčila pod tričko a druhou pristrčila katalóg s fotkou modrobieleho hotela pražiacého sa pod gréckym slnkom.

- Už som objednala dvojtýždňový pobyt, - usmiala sa naňho.

Aj Stajpen sa zmohol na sladký úsmev. Ak chcel obstať v konfliktoch so Zoe, základným pravidlom bolo nenechať sa vytočiť:

- Dohodli sme sa na Chorvátsku, zlato, dohodli sme sa na Chorvátsku, kam pôjdeme autom a zoberieme surf. Pamätáš sa? - Pamätám, - povedala mu.

Sadla si naňho obkročmo a strčila mu jazyk skoro až do krku. Opätovoľ to, ale len vlažne, nemal chuť na vydieranie.

Trochu sa odtiahla, usmievala sa naňho s prižmúrenými očami. Vedel, čo to znamená, ale odkedy s ňou chodil, pud

sebazáchovy ho nútil zdokonaľovať svoj softvér, keď už vo veci hardvéru bol taký zraniteľný. A potom to Stajpenovi povedala. Zmestilo sa jej to do dvoch pomerne jednoduchých viet. Stajpen sa na ňu díval a z celých síl sa sústredil na to, aby to bola podľa možnosti sranda. Lebo ak to bude naozaj, bude ju musieť strašne uraziť, pohádať sa s ňou a naštváť sa, ešte skôr, než sa nechá prehovoriť na ďalšiu blbosť, ako už veľakrát. Ak sa jej nápady, na ktoré jej skočil, netýkali sexu, vždy neskôr ľutoval, že jej naletel.

- Ako kosatky? - spýtal sa ešte neveriackejšie, než bolo primerané, len aby jej pripravil pôdu na víťazný smiech a poznámku v zmysle: Zase som ňu odrbala.

Ale Zoe sa len zatvárala vecne ako Jane Goodallová, desať rokov pozorujúca šimpanzy:

- Presne. Ako kosatky.

- Takže mi chceš povedať, že v celej vašej rodine, ak nejabete v Grécku pri mori, tak nie je decko? - Nehovor slovo jebať, keď ide o moju rodinu, dobre?

Zoe vstala a predstierala, že odpratávať zo stola je dôležitejšie, než do krvi sa vyurážať.

- A prečo si mi to nepovedala pred tromi rokmi? - Stajpen sa za ňou prudko natiahol, aby jej vyrval z ruky misu so zvyškom nejakej gebuziny, polovicu obsahu si pritom vykydol na tričko: -Vieš, čo som mohol ušetriť na gumách a tých dvadsiatich babytestoch, ktoré si potrebovala, aby si nemala nervy?

- Keby som ti to povedala na začiatku, povieš, že som šialená a zdrhneš.

- Ale ty si šialená.

- Ale teraz už nezdrhneš. Si závislý na tom, ako ti viem vyfajčiť, - povedala mu víťazoslávne, vybrala víno a naliala si. Stajpen sa zdvihol, časť dusených paradajok z neho odkvácila na podlahu.

- Nebaví ma nechať zo seba robiť idiota, - povedal Stajpen a vzápätí sa v chodbe potkol o topánky.

Zoe vyšla z kuchyne za ním, v ruke mala víno.

- Neblbni, Stajpen, ja som to nemyslela zle.

Keby nemala v ruke to víno, mohla by ho objasť. To by možno Stajpen neodíšiel. Ale neobjala ho. Tak praskol dvermi. Na schodišti zastal. Nebol si istý, či sa mu nemarí. Musel podísť celkom k dverám nahluchlej susedky. V televízore zúrila juhoamerická telenovela, v ktorej nejaká miestna kráska s mandľovými očami kričala hlasom bratovej frajerky Sony:

- Muži nemilujú! Muži majú radi jednoduché riešenia!

- Najvyšší čas sa na to všetko vysrať, - povedal Stajpen nahlas.

Zbiehal dolu po schodoch a s nechutťou si uvedomil, že Zoe má predsa v niečom pravdu. Bol na nej závislý. Kedysi, keď spolu začínali, ho to desilo do tej miery, že musel vyskúšať, či je to nevratné, či sa z toho nedostane s inými ženami. S prvou sa z toho dostal na dve hodiny, s druhou na tri. Slečna z reality, cez ktorú kupoval byt, mu ako odvykačka vydržala týždeň. No potom sa Zoe mala vrátiť z Ameriky a on akoby cítil s ňou, od štartu lietadla ho chytila triaška a on vedel, že sa zblázní, ak nebude stáť na letisku s nejakou nevkusne drahou kyticou v celofáne. Nedokázal si pomenovať, či práve toto je láska. Tú Pravú si pôvodne predstavoval celkom inak. Stretáva také ženy, vie, že existujú. Majú svetlé vlasy, modré priehľadné oči, v tvári trochu neprítomný výraz. A akúsi viditeľnú schopnosť precítiť bolesť. Premýšľal už aj nad tým, či si Zoe nevybral práve preto, že ona mu nedovolí zopakovať schému jeho rodičov: otec, čo sa nikdy nemýli a matka s neprítomným výrazom, čo dokonalo precítiť uje bolesť. Zoe utrpenie neuznáva. A je prítomná stále. Sústredená, všímavá, robí päť vecí naraz a všetkému, bože, všetkému rozumie. Stajpen sa postupujúc do auta obzrel. Zoe sa naňho mlčky pozerala z okna. Akceleroval na celú ulicu ako nejaký osemnásťročný kretén.

3. Čo všetko je lepšie než sex?

O hodinu už Stajpen sedel v ďalšom byte. Na zemi vyberal z košíka marhule, ktoré ešte nezahnili tak, že by sa nedali zjesť. Kimi sa nikdy nenechala vyrušovať ničím takým, ako bolo hnjúce ovocie. V kuchyni visela sladkastá vôňa, ktorá si naplno užívala posledné chvíle slávy, kým sa definitívne nezmení na smrad. Literatúra a skutočný život majú spoločné to, že najdôležitejšie veci sa odohrávajú na tých najmenej zaujímavých miestach: v bytoch, autách a hlavách zúčastnených osôb. Úplne inak je to vo filmoch. Alebo v komiksoch. Alebo v reklamách. Tam ide hlavne o atraktívne lokácie. No napadlo by vám vyznávať lásku niekomu počas požiaru na hasičskom rebríku, štverať sa hore na billboard, chodiť rozmýšľať niekam do riti palovej na strechu mrakodrapu alebo naháňať sa po kanáloch? Asi iba v prípade, že by váš osud závisel od rozhodnutia človeka so zmyslom pre efekt, ktorý pri plánovanom rozhovore o smrti škrtne ceruzkou nápis Ulica a napíše Bagrovisko/Hustý dážď a vy sa hneď môžete v predtuche zápalu močového mechúra objednať na urológiu. Kimi mlčala, trieskala tanierni a zaháňala svoju dcéru Stelu, prezývanú tiež Hviezda Jasná Kopasná, do detskej izby. Chcela, aby malo dievča čo najmenšiu možnosť absorbovať dojmy zo svojho otca Skalára sediaceho za stolom a počúvať jeho monológy o dobrých vesmírnych ľuďoch, neuspokojivom sexuálnom živote a plynových maskách.

- Rozprávaj sa so mnou, - povedal Skalár Kimi.

- Nemám na to nervy. Robím to už dva dni a začína mi z toho hrabať. Nech sa s tebou rozpráva Stajpen.

- Pokojne. O čomkoľvek, ozval sa Stajpen zo zeme. Marhuľová šťava mu stiekla po brade. Jeho značkové tričko, čo mu dala Zoe, už vyzeralo, akoby si ho ovracal.

- S chlapmi sa nedá rozprávať. Buď mlčia, alebo sú hlúpi, - povedal Skalár mrzuto.

Kimi, Skalár a Stajpen boli kedysi spolužiaci. Kým nezačala Kimi chodiť so Stajpenom, čo bolo niekedy v treťom ročníku na vysokej škole, boli aj najlepšimi priateľmi. Taká tá typická trojica, prefláknutá hlavne vďaka seriálom pre dospievajúcu mládež. Potom si Kimi na počudovanie širokého okolia vzala Skalára. Splodili dieťa, rozviedli sa a odvtedy sa trojica kamaráti znova. Stajpen pomáha Kimi zvládať návštevy pokročilého alkoholika a blázna Skalára a Kimi robí Stajpenovi niečo ako psychoporadňa. Tajne, pretože Zoe na Kimi žiarli. Stajpen sa tvári, že neopodstatnene,

ale skutočnosť je taká, že má na svoju bývalú spolužiacku mimoriadnu slabosť. Ako keď si v detstve zvyknete na svoje meno a tvár, tak si on zvykol na to, že Kimi má najkrajšie nohy v celej Európe, že sa nikdy nad ničím nepohoršuje, a že mu svojím spôsobom stále patrí. Pod vplyvom alkoholu má sklon tvrdiť, že im je súdené spolu zostarnúť a zomrieť.

- Je strašne nervózna. To preto, že nesúloží, - povedal o svojej bývalej žene Stajpenovi Skalár.

- Je milión vecí lepších než sex, - povedala Kimi.

- Ktoré napríklad? - spýtali sa naraz Skalár, Stajpen aj Kimina osemročná dcéra, ktorá v pravý čas prikvitla do kuchyne.

- Choď do svojej izby, - obrátila sa Kimi na dcéru.

- Chcem počúvať otca, - zaškerila sa Stela.

- Mám počítať do troch? - spýtala sa Kimi sucho a Hviezda Jasná Kopasná sa so znechutením odsuchtala preč.

- Mohla si ju tu nechať. Sme spolu tak málo, - povedal Skalár smutne. Si to nedopovedala s tým sexom.

- Daj mi pokoj.

- Už ani hovoriť sa ti o sexe nechce, Kamilka. No to je teda úpadok.

Kimin bývalý jej ako jediný dôsledne vždy hovoril Kamila. Akoby chcel dať najavo, že ju berie vážne, keď jeho už nebral vážne skoro nikto.

- Masáž, nôh napríklad. Alebo keď si kúpiš sukňu, po akej túžiš od pätnástich. Potom úplne zbytočná malá zlatá kabelka. A celú sobotu nevyliezť z postele a čítať si, - povedala Kimi. Stajpen sa zasmial.

- Čo, moja? - spýtal sa Skalár.

- To všetko je lepšie než sex, - povedala Kimi.

- A ešte jedlo, alkohol, spánok, smiech, dobrý záťah, nacikať do vane a keď ti niekto umyje vlasy. Môže to byť pokojne aj kaderníčka.

- Ale Kimi, - usmial sa Stajpen, - nič nie je lepšie, než sex s niekým, kto sa ti páči.

- A z toho vyplývajú prakticky všetky svetové problémy, - vyhlásil Skalár.

Neskôr povedala Kimi Stajpenovi, že v konečnom dôsledku je lepšie rozoberať so Skalárom sex, než počúvať jeho monológy o tom, že náš svet spravujú Oriončania a inštruktáže používania plynových masiek, ktoré majú Kimi a Stelu zachrániť v prípade, že Oriončanom prdnú nervy a rozhodnú sa to na Zemi definitívne zabaliť. V noci viezol Stajpen Skalára domov do Žarnovice. Pred rokom sa v rámci svojho obrodovania rozhodol nast'ahovať späť na čistý a nepoškvrnený vidiek a začať nový život blízko svojich chradnúcich rodičov. Po troch dňoch mu rodičia tak liezli na nervy, že sa musel zase utiekať k tráveniu nocí po miestnych podnikoch a domácnostiach bývalých kamarátov, až narazil na osemnástku, ktorej sa rozvedený tridsiatnik s vysokou školou a povest'ou notorika zdal skvelou príležitosťou vyslobodiť sa spod rodičovského jarma. Dvakrát sa spolu vyspali, a hneď bola mladá tehotná. Už mesiac sa jej Skalár vyhýba. Stajpenovi sa k tej pochmúrnej ceste nočným Slovenskom najlepšie hodil Portishead, takže púšťal dokola jedno cédečko. Skalár mlčky pozeral von oknom. Asi po dvoch hodinách cesty zrazu siahol po autorádiu a vypoľ ho:

- Nedá sa to počúvať. Stále mi to pripomína, že som úplný idiot.

- To sa vstrebe. Máš teraz blbé obdobie.

- Keď ja ju milujem. Tí, čo

to tu riadia, tí sú proti, pretože láska nás robí takými, akoby som to povedal... nepredvídateľnými. Áno, nepredvídateľnými. Nevedia nás ovládať, keď je v tom láska. Stajpen mlčal. Nechcelo sa mu podporovať ho v jeho bludoch.

- Keď ja ju milujem. Stále. Navždy. A idem si zobrať druhú. Majú to aj iní ľudia tak, že milujú jedného človeka a žijú s druhým? Stajpen naňho pozrel. Skalárovi stekali po lícach slzy. Stajpen zašiel na kraj cesty uprostred lesa a zastal. Skalár plakal, Stajpen chvíľu sedel, potom niekde v priehradke na dverách našiel papierové vreckovky.

- Sebaľútosť je dobrá vec, - povedal Stajpen: - Dlho sa dá na nej šlapať. Ja som mal obdobie, keď som bez sebaľúlosti ani ráno nevstal z postele.

- A ja si bez sebaľúlosti ani večer neľahnem, - povedal Skalár.

Okolo nich vonku zasvietili oči. To sa partička diviakov vybrala na nočný záťah.

Stajpen sa vracal, keď už takmer svitalo. Rozhodol sa, že nepôjde domov, ale ku Kimi. Prišla mu otvoriť po prvom zazvonení, voňavá a rozospatá, v tričku s nápisom Nulová tolerancia voči násiliu páchanému na ženách.

- Vieš, ako spí moja dcéra? - spýtala sa ho.

- Objíma tú hnusnú plynovú masku.

Rozprávali sa ešte vyše hodiny. O všetkom, ako vždy. Kimi povedala Stajpenovi, nech sa skúsi na akciu svojej frajerky pozrieť ako na výraz jej túžby mať dieťa s milovaným mužom, a nie ako na podraz. Potom zaspala za stolom. Stajpen ju zanesol do postele a vrátil sa do kuchyne vyžierať Kiminu chladničku. Potom si uvaril kávu a pozrel von oknom. Pred domom, na pruhovanom zábradlí, sedela Zoe. Mala na sebe Stajpenovu bundu s kapucňou a vyzerala, že jej je dosť zima. Stajpena to dojalo. Zobral horúcu kávu a zišiel dolu.

Spod kapucne naňho zazerali chladné oči. Stajpen ani nestihol nič povedať, keď naňho Zoe vyštekla:

- Videla som tvoje auto vo dvore. Ty skunk nechutný. Vedela som, že si tu.

Vychrstla mu horúcu kávu do rozkroku a utiekla.

4. Aký je rozdiel medzi ženami a mužmi?

Stajpen očakával, že sa Zoe vybičuje k výkonu ako vždy a doma nájde jej demonštratívne zbalené kufre. Ale našiel len Zoe, ako sedí na gauči a po lyžiciach do seba láduje pudíngový prášok. V televízore pred ňou umierali vojaci v zákopoch druhej svetovej vojny a ona civela na ich autentické čiernobiele utrpenie, ani okom nemihla.

- Nebude ti z toho zle? - spýtal sa Stajpen a predstavil si ten humus, ktorý v jej žalúdku vznikne z pudíngového prášku,

žalúdočných štiav, zbytočnosti Maginotovej línie a toho ostatného, čoho obaly boli pohádzané na koberci.

Zoe prirodzene neodpovedala. Bohvie, či by si dala tú námahu mlčať, keby vedela, že Stajpenovi tým v podstate nijako neublíži. Stajpen mal po prebdeť noci jediná túžbu a Zoe s ňou nemala nič spoločné.

- Zaujímá ťa nejaké vysvetlenie, alebo chceš byť urazená? - opýtal sa ešte zo slušnosti. - Nič z toho, čo si si vymyslela, som s Kimi nerobil.

Ale možno by to nebolo zlé vyskúšať, napadlo mu. Bol však príliš unavený, aby premýšľal nad tým, čo zo Zoinej hlavy by stálo za zrealizovanie.

- Vlastne som bol celú noc na ceste do Žarnovice a spať.

- A ja som si zase odskočila na Island nahráť jednu baladu s Björk, - odsekla Zoe.

Stajpen sa začal vyzliekať.

- S Björk? S tou by si sa nemala kamarátiť. Škrieka ako vrana a je evidentne na hlavu.

Zoe neodpovedala. Hanobením Björk si to u nej definitívne poslal. Takže Stajpen odišiel do spálne, padol do postele a prespal celú sobotu. Precitol až večer. Zoe nebola doma, zanechala však v rozsypanom pudingovom polotovare množstvo svojich stôp v lodičkách. Keby bola skolabovala po tom hnuse, čo do seba natlačila, asi by Stajpen s vrozeným stopárskym talentom vypozeroval aj nejaké odtlačky nosidiel a erárných doktorských sandálok, tak sa len napil mlieka z chladničky, osprchoval sa a šiel do kina. Dávno nebol v kine sám. Vlastne odkedy chodil so Zoe. Jednak bola Zoe ochotná pozerať kadečo zo Stajpenovho obľúbeného okruhu blbých filmov, jednak sa v poslednej dobe zvykli dohodnúť tak, že chodili do kina v štvorici aj s bratom Korbenom a jeho frajerkou Sony. Roztriedil! sa podľa pohlavia na dve skupinky, jedna šla na film plný vylezených krvavých čriev a výkrikov vraždených neviniatok, druhá do vedľajšej kinosály na nejakú romantickú grčku. Potom sa všetci opili a rozprávali si obsahy. Zoe a Sony boli schopné dokonca aj predohrávať. Bol teda sám v kine a celkom si to užíval, dokonca aj potom, ako si uvedomil, že odteraz bude mať možno na podobné akcie viac času a príležitostí. Film stál za hovno. Na pive stretol známeho novinára. Bol tam s dvomi kolegynami, ktoré toho mali už očividne dosť za sebou, pretože jedna tvrdila, že poslední schopní Slováci umreli v Povstaní a druhá cibrla konečnú definíciu hľbokej literatúry:

- Hlboká literatúra je tá, v ktorej sa toho veľa neujde. Je v nej minimum postáv, s ktorými by sa ti chcelo stotožniť, pretože vyzerajú hrozne, nemajú žiadne peniaze, sú starí, opustení alebo nevyliciteľne chorí a väčšina z nich hladuje, droguje a zomrie. Autor tej literatúry by mal byť aspoň tridsať rokov mŕtvy, ale aj keby nebol, radšej si odrežeš malíček, než by si sa s ním stretol, - povedala.

Novinár zase splietal čosi o otroctve, do ktorého sa dostane slušný muž tým, že si nájde oficiálnu frajerku:

- Mať frajerku je totiž v podstate o tom, že tvoj mobil môže kedykoľvek zazvoniť, ty máš práve poradu, práve vypukla vojna, práve ťa zrazilo auto, práve ťa zjebáva šéf a v tom telefóne je bez ohľadu na okolnosti tvoja frajerka a hovorí ti, že sa jej dosť nevenuješ, že jej meškajú krámy a že jej ten žltý s vetriček neuznali ako reklamáciu.

Stajpenova oficiálna frajerka však držala bobríka mlčania, takže sa Stajpen s novinárskou trojicou takto prehrál až do polnoci a potom šiel domov. Až do druhej mu bolo jedno, že Zoe ešte neprišla. Pozeral všetky možné erotické obskúrnosti, čo dávali na televíznych stanicach celého sveta. Potom začal mať o ňu strach. Celkom ho ten pocit prekvapil. Doviezol ju taxík o pol štvrtej ráno. Stajpenovi sa podarilo v poslednej chvíli zhasnúť, takže sa mohol robiť, že spí a počúvať, ako Zoe hádže na zem kabelku, umýva si zuby, vyzlieka sa, berie si deku a líha si protestne na gauč. Keby si bola s niekým zasúložiť, tak by so všetkým tak zúriovo netrieskala, takže si len vypila a nesadlo jej to, usúdil Stajpen a konečne zaspal. Ráno mu bolo zle od žalúdka, tak sa namiesto raňajok skúsil vyliečiť dvomi panákmi gréckej domácej pálenky. Potom sa ho Zoe spýtala, trochu upäto, ale inak akoby nič, či by spolu nešli nakúpiť. Potraviny a niečo pre jeho rodičov. Stajpenovi rodičia mali mať výročie svadby a pri tej príležitosti organizovali oslavu za účasti svojich dvoch synov a ich frajeriek. Matka naznačila, že ako darček by celkom uvítala elektrický kuchynský nôž a Stajpen len dúfal, že ho ne- mieni použiť na porcovanie otcovho tela, keď sa raz odhodlá otráviť ho barbiturátmi. Po krátkom dohadovaní, kde majú nože, kde dobrý chlieb, koľko je kde ľudí, čo je ďalej a ako sa kde parkuje, sa obaja nasúkali do Zoinho auta a vyrazili. Stajpen sedel vedľa Zoe, počúval skuvňanie týraného motora a premýšľal, či bude niekedy taký psychicky zharmonizovaný, že ho nebude vyťažovať jej neschopnosť v pravú chvíľu preradiť rýchlosť. Pri nakupovaní došlo k akémusi zmieru. Kúpili nôž, za vozík jedla a nakoniec spolu skompletizovali všetky ingrediencie na pamätný kokteil mojito, pri ktorom kedysi došlo k ich prvému intímnemu zblíženiu. S mäťou v kvetináčoch v rukách hneď za pokladňami stretli Sony. Mala asi pätnásť tašiek plných nových podprseniek, šľapiiek, plaviek a "veselých tričiek". Povedala, že si chce kúpiť len kreky a evian a mrkla do ich plného vozíka.

- Tá pílka pre mamičku je bohovská. Ja mať takú doma, nemusím sa báť lúpežného prepadnutia.

- Veď tam máš Korbena, - povedala Zoe. - Kto by si lajsol prepadávať Korbena?

- V poslednej dobe je dosť divný, - povedala Sony. - Ale to bol vždy, že? V tom je jeho osobitý čaro.

Zoe a Sony sa prehnane priateľsky vybozkávali. Stajpen vedel, že keby sa tam v tej chvíli objavila Kimi, Zoe by ju bola schopná ubodať manikúrovými nožičkami a neušetrila by ju, ani keby sa za jej omilostenie modlila celá detská krížová výprava. A pritom Kimi neurobila už celé roky smerom k Stajpenovi jediné erotické gesto, žiadnu narážku, nevenovala mu ani pohľad, ktorý by sa dal vysvetliť dvojzmyselne. A Sony by neváhala, vyzliekla by ho a pretiahla za najbližším rohom. Ako to, že to Zoe vyhodnocuje celkom nesprávne? Stáva sa to aj jemu, že zo zjavných faktov vyvodzuje absolútne nesprávne závery?

- Je milá, - povedala Zoe, keď sa Sony vrtiac zadkom strácala v maniakálne nakupujúcim dave.

- Jasné. Hovoríme jej Piraňa.

- Čo proti nej máš?

- Používaj mozog.

Už v okamihu, ako jej to povedal, ho to zamrzelo. A zároveň mu došlo, že Zoe až tak mimo nie je. Možno nevie, ako sú

na tom tie dve, vie však, čo cíti Stajpen. Vyspal by sa pokojne s obidvomi, ale zamilovať by sa vedel len do jednej. Do Kimi.

- Prepáč, - povedal jej, ale to už bolo jedno. Zase mlčali.

- Idem von, - povedal jej Stajpen, keď prišli domov, pretože zostať s ňou v jednom priestore sa rovnalo rozhodnutiu ísť v najbližšej budúcnosti omrknúť bláziniec.

Vyšiel na ulicu. Bolo dusno na zdohnutie. Do jeho obľúbených podnikov sa mu zrazu zdalo ďaleko, tak zapadol do čudesného miniatúrneho bistra hneď za rohom. Po dvoch hitoch hnusnej kávy sa rozhodol vrátiť domov. Zoe sedela vo vani plnej peny a plakala. Neboli to len rozmazané tiene okolo očí, opuchnuté pery a rozšírené dvorce bradaviek trčiacich spod prameňov mokrých čiernych vlasov, čo Stajpena vzrušilo. Bola to jej zraniteľnosť, ktorá priam vytekala z vane spolu s teplou vodou, náhla ochota odovzdať sa vôli osudu. Jeho vôli. Sadol si na vaňu, chytil jej tvár do dlaní a pobozkal ju. V tom, ako ho jej pery prijali, bol smútok a dychtivosť, poddajnosť a vášeň, aká býva len na úplnom začiatku spoznávania dvoch ľudí alebo po domnelom konci vzťahu. Zoe ho mokрыmi rukami objala. Stajpen si vyzliekol nohavice, ani sa neodpojil od jej úst. Vošiel k nej do vane a o malú chvíľu aj do nej samotnej. Voda sa rytmicky vylievala na dlážku, ale inak boli celkom potichu. Vyvrcholili intenzívne a naraz. A Zoe pri tom vôbec nekričala

5. Aký je rozdiel medzi ženami a mužmi? - II.

Sobotné ráno. Zoe a Stajpen ležali v posteli a počúvali susedov. Zo všetkých okolitých bytov k nim doliehali odstredujúce práčky, pískajúce tlakové hrnce a ventilovanie celotýždňového partnerského napätia. Nesúložil nikto.

- Nespravíme si kávu?

- Akože ty spravíš, tak si to myslel?

- Môžem spraviť aj ja.

- Nemáme kávu.

- Včera si hovorila, že máme všetko.

- Na kávu som zabudla.

- Mohol som kúpiť.

- To nebolo včera, keď si sa na to pýtal.

- Ale bolo.

- Včera si sa nepýtal.

- Koľkého bolo včera?

- Neviem.

- Ani ja.

- No vidíš.

- Čo mám akože vidieť?

- Nepôjdeš tú kávu kúpiť teraz?

- Teraz sa mi nechce.

Takmer týždeň spolu Zoe a Stajpen vychádzali dobre. Ale pretože sa z nejakých dôvodov zabudli pohádať na tému Kontroverzná noc u Kimi, zostalo to medzi nimi visieť. Stajpen mal za sebou detstvo v rodine, kde si rodičia odjakživa pili krv, takže podľa hesla "ľahko na bojisku" nejaké to menšie nevyvetrané dusno znášal dobre. Zoe taký tréning nemala. Bola preto ako odistený granát. Mali ísť k Stajpenovým rodičom na pietny akt eufemicky nazvaný Tridsiate piate výročie svadby. Tak veľmi sa im tam nechcelo, že sa váľali v posteli do jedenástej. Potom sa Stajpen oholil, Zoe sa navliekla do šiat, ktoré mala na sebe naposledy na babkinom pohrebe, a rozhodli sa to podstúpiť. Na kávu sa zastavili v McDonalde na výpadovke z mesta. Zoe začala hrať svoju obľúbenú hru Muži Kontra Ženy, ktorej jadro spočíva v kombinácii očumovania, nezdvorilosti a aritmetiky.

- Dohľad nad vlastnými deťmi, či si nelámu väzy a či nekopú iné deti do hlavy, Muži: 1, Ženy: 2, - hlásila Zoe v McDonalde pri pokladniciach.

- Koketéria s obsluhujúcim personálom, Muži: 0, Ženy: 2, - šepkala mu o chvíľu, vychádzajúc von.

- Ignorácia smeroviek, Muži: 3, Ženy: 1. Predbežný výsledok.

- Mentálna pribrzdenosť v ľavom pruhu, Muži: 4, Ženy: 2. Predbežný výsledok.

- Nepatričná magorská výzdoba auta, Muži: 5, Ženy: 0. Predbežný výsledok.

- Mám dojem, že príliš podléham kouzlu her, - zacitoval Stajpen z Nabokovovej Lolity a vrátil sa do svojho rodného mesta, malého, milého a zatuchnutého.

Stajpenov otec bol riaditeľom jediného gymnázia v meste, členom mestského zastupiteľstva a funkcionárom v niekoľkých športových oddieloch. Všetci, čo neboli jeho rodina, ho mali v obľube. To len jeho dvaja synovia pri sfukovaní narodeninových sviečok v detstve mysleli na to, aké by to bolo pekné, keby otecko zomrel, to len jeho manželka si do tajného denníčka, nájdeného jej synmi pri prázdninovom lašovaní v skrini, napísala "Kiežby som v sebe našla dost síl ukončiť naše utrpenie". Niekedy si Stajpen myslel, že keby sa aj s Korbenom tak úporné nesnažili byť iní než otec, neboli by z nich také trosky. Keď pred pár rokmi spolu s bratom v detskom letnom tábore organizovali branný pretek, s hrôzou obaja zistili, že ešte aj povzbudivé výkriky a piskot píšťaliek majú ako on. Bolo to trpké zistenie a toho večera sa strašne opili. Keď Stajpen so Zoe dorazili, na stole už bolo prestreté a matka s otcom sa so zdvorilými úsmevmi kľčovito dohadovali o aperitíve. Sony bola oblečená ako do kostola a Korben vyzeral strašne. Napriek tridsaťstupňovej horúčave mal na sebe rolák s dlhými rukávami, a napriek tomu, že od malička vyzeral neprirodzene zdravo - asi ako to dečko odfotené na BB pudingu - mal teraz pod očami tmavé kruhy, že by sa do nich zmestil mladý škrečok. Rodičovskú škriepku už v zárodku udusila Zoe, ktorá všetkých vybozkávala a požiadala o vodku.

- Ignorácia antiperspirantu, Muži: 1, Ženy: 0, - pošepkala Stajpenovi.

- Kto je ten smrdoch? -spýtal sa Stajpen.

- Korben.

Jedli mľčky. Teda okrem matkinho ponúkania, aby si ešte dobrali. Vyzerá akosi zostarnuto, uvedomil si Stajpen. Je to nepatričné, keď starnú Giny Lollobrigidy, Bardotky, Lorenky, aj najkrajšia matka všetkých rodičovských združení. Väčšina ľudí zažije, že sa ich spolužiaci zamilujú do učiteľky. Stajpen zažil trikrát - na každom stupni svojho vzdelania - ako sa spolužiak zamiloval do jeho matky.

- Prepáčte, - ozval sa zrazu Zoin hlas, - ale nie je to trochu nebezpečné, nechávať videokameru na statíve na mieste, kde sa chodí? Bez ohľadu na tie vodky, čo v sebe máme, ju môže hocikto zhodiť a bude vám to ľúto.

- To je v poriadku, - povedal otec dobrotivo, - potrebujem mať v zábere celú rodinu.

- To akože teraz nakrúcate? - spýtala sa Zoe s nepredstieranou hrôzou v hlase.

- Ale samozrejme. Zachytávam pamätnú udalosť.

- Polhodinový záber na ľudí ako bez slova prežívajú? -spýtala sa Zoe: - Komu to budete púšťať? Odsúdencom na smrť?

Korben si vzdychol. Matka nešťastne zakašľala. Sony vyliala minerálku.

- Nevidím na tom nič nevhodné. A tento spôsob komunikácie by ste si, milá Zoe, mohli odpustiť, - povedal otec a žily na krku mu nabehli krvou.

- Všetci okrem vás sa tešia, že budú mať na dnešný deň pamiatku.

Rozhodne na to nevyzerali. Bolo to také očividné, že ani otcovi to neuniklo.

- Nikto ma nepodporí? -spýtal sa otec netakticky.

Nezostávalo mu nič iné, len vstať od stola, tresnúť dvermi a nechať za sebou len zvuk motora svojho auta miznúceho v zákrate. Mama sa na štvrtú hodinku vytratila do spálne. Keď sa vrátila, s červenými očami sa spýtala, kto chce kávu.

Zoe nechcela nič, len sarkasticky požiadala o pohár vody a antidepresíva, ktoré nedostala, pretože jej požiadavku všetci ignorovali. Ostatní sa kofeínovej ponuky chytli ako poslednej možnosti nastúpiť do záchranného člna na potápajúcom sa Titaniku. Sony šla matke asertívne pomáhať do kuchyne, Korben, Zoe a Stajpen mlčali. Aj mlčanie je možné vyšľachtit' do výrečnej dokonalosti. Korben mlčal depresívne, Zoe zat'ato a Stajpen tak akosi zmierené. Vedel, že čokoľvek urobí alebo povie, môže situáciu len zhoršiť. Po káve vyšli do záhrady. Matka im ukázala jedno z mala víťazstiev svojej feng šuej filozofie v dome. Jazierko s karasmi.

- Je tu jedna ryбка, má taký nádorček. Nechcela som o ňu prísť, zvykla som si, že ich je sedem. Tak jej ten nádorček liečim a tuším sa už zmenšuje. Áno, viditeľne sa uzdravuje, - povedala matka a šla umývať riad.

Keď Stajpen s Korbenom fajčili na terase, Stajpen sa brata spýtal, či mu v tom roláku nie je teplo. Najskôr celý spotený tvrdil, že nie. A potom mu Stajpen prudkým pohybom nečakane zdvihol sveter na bruchu v očakávaní syfilitických vredov, popálenín od cigariet alebo nejakého šialeného tetovania. Ale boli tam len kratučké husté rašiace chlpyky.

- Celý som sa oholil, - priznal sa Korben sklúčene. -Pamätáš sa, ako som ti volal to s tými chlpmi? Tak mi to nešlo z hlavy, až kým som sa celkom nezahulil. A potom mi prišlo ako skvelý nápad úplne celý sa oholiť. Ako som triezvel, už mi to také bohovské nepripadalo, ale čo som mal robiť, už bolo neskoro, všetky moje chlpy boli v kanáli.

Stajpen sa začal smiať:

- Čo ti na to povedala Sony?

- Nevie to, už týždeň ma nevidela nahého. Takže nemám sex, nechodím sa kúpať ani do posilovne. Jak nejaký chudák zakomplexovaný intelektuál.

Medzitým Zoe vyšla z kuchyne a kráčala po záhrade. Stajpenovo neblahé tušenie sa ukázalo správne, keď si Zoe ľahla k rybníčku, ponorila doň ruku a zalovila. Keď sa postavila a rozhodným krokom zamierila ku kontajneru, Stajpen nemusel byť Nostradamus, aby vedel, čo má v ruke. Chcel na ňu zakričať, ale pred domom práve zaflekovalo otcovo auto. Ako vždy, keď bolo v rodine dusno, začal otec hrať hru na dobrého a zlého syna. Dobrého syna dnes stvárňoval Korben, pretože Stajpen má šibnutú frajerku, ktorá mu prerastá cez hlavu.

- Príď za mnou do pracovne, - povedal otec Korbenovi dohora, o Stajpena ani okom nezavadil: - Ale bleskom.

Korben neochotne zatlačil cigaretu do kvetináča a otočil sa na Stajpena:

- Počkáte nás alebo preventívne zdrháte?

- Je to len medzi nami, ale myslím, že moja drahá práve vyhodila matkinu rybu s nádorčekom do kontajnera. Tak ja by som radšej šiel, kým nám na to nepríde.

- Čo myslíš, čo odo mňa foter zase chce?

- Asi aby si ma zastrelil aj s mojou frajerkou. A ponáhľaj sa, lebo dostaneš riaditeľské pokarhanie a nevezmú ťa na vysokú.

- Ty si ale vajco, - povedal mu Korben a odšuchtal sa na popravisko.

Vaute sa Stajpen spýtal Zoe, prečo sa starala do matkiných rýb.

- Pretože tá chorá nakazí tie ostatné, - povedala. - Aj tvoja mama, nie aby sa starala o tých, čo fungujú, teda o seba a svojich synov, ona všetko podriaďuje totálne zdegenerovanému, duševne pokrivenému jedincovi. Stajpen na Zoe udivene pozrel:

- Myslím tým vášho otca, samozrejme, - povedala. - To je niečo strašné.

Chvíľu mlčali.

- Si si istá, že chceš byť so mnou, keď som z takej rodiny? - spýtal sa Stajpen.

Ale Zoe vybrala z peňaženky lístoček popísaný jej drobným úhladným písmom a prečítala z neho:

- "Národy majú své velké syny jenom proti své vůli - stejné jako rodiny. Vší silou se jim brání. A velký člověk potřebuje tudíž k životu útočné síly větší, než jsou obranné sny vyvíjené milióny jedinca." Charles Baudelaire. Asi myslel na seba, keď to písal.

Stajpen musel uznať, že lichotiť vedela Zoe vždy jedinečne

6. Zvláštnosti parížskych hotelov.

Pondelok sa objavil milo a nevťieravo, asi ako čelný náraz kamióna v plnej rýchlosti. Stajpen strávil deň zbytočnosťami na fakulte a posledné zvyšky mladosti zas čakaním na pošte v spoločnosti neľútostných dôchodcov. Tak ho to zobralo, že si doma vypekcoval Portishead, hodil do seba pivo a kilo tresky. Hlavne aby sa vyhol prípadnému premýšľaniu, kam tento svet speje a aká je úloha jedinca v masovom plahočení sa od pôrodnice po studený stôl na patológiu. Treska sa ešte ani nestihla vyvetrať, keď mu zazvonil mobil.

- Tu je Korben, si doma?

- Rád by som bol na Maldivách, ale tento rok mi to časovo nevyšlo, - povedal Stajpen.

- A si sám?

- Len ja a smrad.

- Tak otvor. Stojím za dverami.

Korben sa dovalil prigniavený napchatou hokejovou taškou. Stajpenove obavy, či sa k nemu nechystá nasťahovať, sa rozptýlili hneď, ako ju s rachotom položil na zem.

- Vieš, čo odo mňa chceš foter? - povedal Korben. - Aby som toto doručil Prdochovi.

V športovej taške bolo tridsať nových videokaziet, igelitka s niekoľkými malými kazetami a otcova kamera. Prdoch bol už zopár rokov majiteľom a jediným zamestnancom domáceho videoštúdia, umne naaranžovaného uprostred konvalinkových tapiet v bývalej spálni svojho bytu. Odkedy mu ušla žena, spával aj s jazvečíkom k všeobecnej spokojnosti na koženkovom gauči v obývačke. Prdochovou misiou bolo postríhať otcove nekonečne dlhé zábery na eiffelovku do dynamického dvojhodinového filmu o poznávacom výlete najlepších študentov gymnázia do Paríža a rozmnožiť ich pre každého účastníka. Otcov svet dospelých ľudí sa skladal z rodičov žiakov gymnázia, rodičov bývalých žiakov gymnázia, bývalých žiakov samotných a zvyšku nezaujímavého plebsu. Prdoch sa svojou niekdajšou prítomnosťou v laviciach otcovej školy a tým, že sa svojou usilovnosťou vyšvihol z chlapca z malého mesta s hanlivou prezývkou na popredného predstaviteľa bratislavského spálňového videobiznisu s tou istou hanlivou prezývkou, stal tým najlepším adeptom na také náročné poslanie, ako je výber najplynulejšej panorámy po oknách autobusu plného slovenských výrastkov. Korben sa pre svoje svaly a zvyk mlčky súhlasiť s väčšinou nezmyslov, ktoré mu dajú za úlohu, stal zas predurčeným doručiť kazety tam a späť.

- Ja som si to doma tak námatkovo púšťal a rehotal som sa jak divá sviňa, - povedal Korben: - Chudáci žiaci. Asi dvestokrát museli nastúpiť a mávať do kamery jak dementi. Nech mi nikto nehovorí, že im to nepoškodilo ich mladé sfetované duše.

- Chceš pivo?

- Nemáš vodku? - spýtal sa brata Korben. - Lebo teraz ti niečo ukážem a už nikdy nebudeš, aký si bol predtým.

Korben pripojil videokameru k televízoru a pustil na nej kazetu.

- Tomuto sa hovorí Omyl Riaditeľa Školy. Namiesto prechádzky popri Seine mi dal toto.

Na obrazovke sa objavila v trasľavom zábere hotelová izba. Kamera sa hýbala do rytmu otcovho dychu a pomalej chôdze. Prešla popri zrkadle a obaja bratia na okamih uvideli jeho nahé telo, tvár sklonenú ku kamere a jeho mierne stoporený penis.

Otcov penis jeho synovia nevideli už roky. A stoporený nikdy.

- Fíha, - povedal Stajpen.

- Mne keď poriadne nestojí, mám ho presne takého, - smutne skonštatoval Korben. - Tvar, veľkosť, všetko.

- Čo tam robí, preboha?

- Tak to sa nechaj prevkapiť.

V obraze sa objavila asi štyridsaťročná žena len v podprsienke s dierkami na bradavky a v čiernych podvážkových pásoch. Oblizovala strieborný vibrátor a smilne sa dívala do kamery.

- A teraz nám Cicka Micka ukáže, ako si vie urobiť dobre, - povedal spoza kamery otec hlasom, akým ho Stajpen a Korben v živote nepočuli hovoriť.

- A potom Cicke Micke urobí dobre Tiger S Veľkým Chvostom, - povedala Cicka Micka.

- Ježiši Kriste! - povedal Stajpen pred televízorom.

- Veď som ti hovoril! A to si ešte nevidel jej klitoris! Ja som to celé pozeral trikrát a vždy ma prevkápí, keď naň fotrík nazumuje.

Korben si vyzliekol rolák a začal posúvať pásku, aby bratovi predviedol klitoris otcovej milenky a jej precíznu samoukávajúcu drinu s vibrátorom. So všetkými tými rašiacimi chlpkami po celom tele vyzeral ako živý suchý zips.

- Aj súložia? - spýtal sa Stajpen.

- Do kamery nie, asi ju priľahli alebo čo. Ale dobre ich počuť. Chceš vedieť, ako pri tom Cicka Micka povzbudzuje fotríka k výkonu?

- Myslíš, že je možné, aby bol taký blbý, že si niečo takéto popletie s normálnymi kazetami?

- Mne sa zdá senilný dosť.

- A nemôže to byť tak, že sa akože pomýlil naschvál, aby sme sa dozvedeli, že má frajerku?

- No a čo s tým? Vyzerá trochu nechutne. Ja by som sa s ňou nechválil.

- Možno chce, aby sme to nejako povedali matke a ona potom konečne požiada o rozvod.

- Vieš čo, ak chceš toto vôbec na niečo používať, tak ja navrhujem, aby sme to pustili v jeho škole na konci roku na slávnostnej akadémii k výročiu založenia.

Stajpena tá predstava tak rozveselila, že sa skoro udusil pivom. Na obrazovke zatiaľ otec odjazdil od samého centra rozkoše Cicky Micky do širšieho záberu.

- Pozri sa, kam si tá žena vie vyložiť nohu, - povedal Korben: - Podľa mňa je to telocvikárka.

Cicka Micka sa hlasno vzdychajúc blížila ku kamere,

zjavne sa schýľovalo k priamemu kontaktu s Chvostavým Tigrom.

- Podľa mňa jazykárka, - povedal Stajpen.

Stajpen nemal v tomto smere žiadny mimoriadny prehľad, ale bol si istý, že videl dosť veľa pornofilmov, v ktorých to po hereckej stránke hlavné predstaviteľky nezvládali omnoho lepšie. Boli v rozoberaní talentu Cicky Micky práve v najlepšom, keď Stajpenovi zavolala Sony, že sedí v podozrivom bistre za rohom s nejakým človekom z Markízy, ktorý sa chce stretnúť so Stajpenom a prebrať možnosti ich prípadnej spolupráce. Stajpen tušil, o čo ide. Pred časom v opitosti vymyslel námet televíznej šou s pracovným názvom Vrchol Nevkusu, ktorá mala byť kombináciou bulváru, oplzlosti a najvyšších ľudských hodnôt, s tým, že moderátorkou mala byť doteraz herecky nedocenená Sony preoblečená za veвериčku. Sony mu vtedy po pár tequilách pred svedkami odprisahala, že jeho námet prednesie na najvyšších miestach a zjavne svoj sľub dodržala. Pretože sa Stajpenovi v danej chvíli zdalo jednoduchšie ísť na stretnutie s kompetentným človekom a rovno ho odradiť svojou neústupčivosťou a aroganciou, než sa celé týždne vyhovárať, povedal, že príde aj s Korbenom. Všetci už boli trochu pripití. Z tepla, piva aj hotelových sexuálnych radovánok stredoškolských pedagógov. Korben sa smial, Sony sa maximálne sústredila na budenie dobrého dojmu, človek z Markízy vedel všetko najlepšie a Stajpen rozprával všetky možné bludy, čo mu prišli na um. Nemohol však prestať myslieť na otcovho vtáka a na to, čo všetko to iste znamená, keď naň nemôže prestať myslieť. Keď sa o hodinu vrátil, kazeta doma nebola.

7. Prečo je človek po milovaní smutný?

Stajpenovi sa už nechcelo ďalej rozoberať, kto všetko a ako asi mohol zobrať kazetu s usilovnou Cickou Mickou a otcovým stoporeným penisom. Podozriví boli na začiatku traja: Stajpen, Korben a Zoe, ale keď sa prišlo na to, že kľúče, ktorými si matka pred rokom v čase Stajpenovej dovolenky odomykala jeho byt, zostali u rodičov a teraz už nikto nevie, kde vlastne sú, okruh podozrivých sa nemilo rozšíril. Korben aj tak najviac podozrieval Stajpena a Stajpen zasa Zoe.

- Vy by ste si mohli založiť rodinný podnik. Dusno, s. r. o. Dodávali by ste domáce dusno pracujúcim na výletných lodiach, na ropných vrtoch a v jednotkách UN-PROFOR, čo sú ďaleko od domova, aby im nebolo smutno za rodinami, - povedala Zoe jedovito.

- Mám ťa rád, aj keď sa nesnažíš byť vtipná, - zakričal jej Stajpen zo záchoda.

- Škoda, že to necítim, - povedala Zoe, tresla dverami a šla sa vyzúriť na squash.

Stajpen pociťoval určitú nechuť čokoľvek riešiť. Kazety, dovolenky, vzťahy, práca, všetko ho zrazu omínalo ako tesné tričko. Najradšej by ho vyzliekol, nechal všetko tak a šiel si hľadať nejaký iný existenčný komplet, v ktorom by mohol fungovať. Nenávidel sám seba takéhoto, otráveného a mľandavého ako mokrý vechet. Na druhej strane sa presviedčal, že niektoré veci je lepšie radšej ani neformulovať. Myšlienky, ktoré len tak prefrčia hlavou, je lepšie ani nevtesnávať do slov, pretože potom sa príliš sprítomňujú, zavadzajú a treba ich riešiť. Je to, ako keď vlak s rádioaktívnym odpadom nenecháme prejsť stanicou, aby nám čo najrýchlejšie zmizol z očí, ale zastavíme ho, vyložíme náklad z vagónov a potom naň pozeráme a nevieme, čo s ním. Stajpen v knižkupectve narazil na Kimi. Čítala si v knižke Láska a manipulácie a zamyslene robila fialové žuvačkové bubliny. Stajpena na Kimi odjakživa udivovalo, že skutočne vzbudzovala dojem, že jej je jedno, ako na koho pôsobí.

- Manipuluješ alebo si manipulovaná? - spýtal sa nepríliš originálne Stajpen.

- Takéto príručky sú ako knihy o chorobách. Radšej nečítať, lebo hneď na sebe spozoruješ príznaky. Čítam si to desať minút a už sa cítim ako totálna chuderka, ktorej všetci ublížili. A ty sa máš ako?

- Riešime teraz doma taký špionážny gerontofilský triler, - povedal Stajpen a v stručnosti vyličil, čo osudom skúšanú rodinu postretlo na poli domáceho videa a aké to má dôsledky na všeobecnú atmosféru dôvery a možno aj na spolužitie jeho rodičov.

- Manželstvo bez lásky znamená lásku bez manželstva, - povedala Kimi.

- Lásku? Ja som na tej kazete veľa lásky nevidel.

- Muži málokedy rozlišujú medzi láskou a sexom.

- To je mi ale novinka.

- Nerob zo seba plachého romantika, lebo sa ti tu rozplačem, - zasmiala sa Kimi.

- Ty, a prečo vlastne si si vtedy zobrala Skalára?

- Chcela som sa vydať.

- No ale za Skalára?

- A za koho? Za teba? Ty sa neoženíš nikdy. Ty stále čakáš, že príde niečo lepšie.

Stajpen ani nestihol zareagovať na Kiminu podpásovku, keď sa pri nich objavila Stajpenova matka. Rozžiarená a voňavá, v kostýme a topánkach na opätkoch nevyzerala ako obeť domáceho násillia, ale ako chodiaca reklama na knižku Konečne po päťdesiatke alebo Deti z krku, život pred sebou. Zamrmala niečo o seminári, ktorý mala v Bratislave pred- poludním a vybozkávala sa najskôr so synom a potom aj s Kimi. Matke Kimi kedysi veľmi padla do oka, takže ťažko znášala, keď sa so Stajpenom rozišli. Až keď raz na matku zúfalý syn zaručil, nech mu nepili uši, že to ON dostal kopačky, až potom prestala s poznámkami na tému Kimi a jeho stratené šťastie. Matka sa Kimi spýtala na dcéru a tá začala rozprávať o láske Hviezdy Jasnej Kopasnej k baletu a teráriovej hávedí. Stajpen do ich preciteneho švitenia plného zakódovaných ďalších významov takmer nezasahoval. S úžasom si totiž uvedomil, že tie dve ženy sa až

neuveriteľne podobajú. Rovnaký úsmev, rovnaký pozorný pohľad na toho, s kým hovoria, rovnaká miernosť v prístupe k životu, odovzdanosť behu vecí. Cestička vo vlasoch na tej istej strane, sivomodré oči, gesto, ktorým si odhrňali pramene vlasov z tváre. Vyzerali ako matka s dcérou a nie ako dve cudzie ženy. To preto ho tak ku Kimi vždy ťahalo, lebo hľadá matku? Bolo to príliš jednoduché na to, aby to mohla byť pravda. Keď sa od nich Kimi odpojila, pozval mamu do cukrárne. Dala si kávu a krémeš, on džús a niečo z gaštanov. Zrazu sa cítil, akoby mal o dvadsať rokov menej a bol tam s ňou za odmenu za dobré vysvedčenie.

- Ako sa máš? - spýtal sa Stajpen mamy.

- Tak normálne. Ako vždy. Ale za posledné tri dni mi volal Korben aj Zoe a pýtali sa ma na to isté. Mám nejakú chorobu, o ktorej vy viete a ja nie, alebo sa mám pripraviť na inú katastrofu?

Stajpen mal rád matkin humor. Bol celkom nenápadný a objavoval sa, len keď sa matka uvoľnila. Ale Stajpen s ňou bol v poslednom čase len na celodenných akciách a vtedy bola málokedy sama sebou. Akoby v takých chvíľach mala silu len na zapnutie autopilota, ktorý sa za ňu neprítomne usmieval, riadil pohyb špinavých tanierov a transport koláčov v plastových škatuliach.

- Ja neviem, prečo ti volajú. Možno bola v telke nejaká srdcervúca relácia, kde divákov nabádali k tomu, aby zavolali nejakej matke, najlepšie svojej.

- A ty si mi prečo nezavolať? - zasmiala sa matka.

- Ja som ťa predsa stretol. A kúpim ti všetky zákusky, ktoré len budeš chcieť.

- Túto ponuku využijem, - povedala matka, podarilo sa jej iba úsmevom odchytiť inokedy dosť namosúreného čašníka a doobjednať si čosi, čo muselo mať pracovný názov Na Infekčnom Si Oddýchnete.

- Čo by si chcela na narodeniny?

- To mi aj tak nedáte.

- Veď povedz.

- Vnúčatko, - povedala matka víťazoslávne. - Najlepšie dievčatko. Chlapca radšej nie, lebo chlapci príliš rýchlo vyrastú, prestanú byť deťmi a sú hneď budúci muži a potom mužmi alebo karikatúrami mužov. A muži robia iba neporiadok. Muži vnášajú do života chaos. A smrad. A život je vlastne boj proti smradu. Aspoň ten môj. Keby si ty vedel, ako tvoj otec smrdí, keď sa vracia zo streľby. Hnusne. Takým tým nevyvetraným telocvičňovým smradom nevypratých chlapčenských trenírok. A niekedy príde zo streľby a nesmrdí vôbec. Záhada.

- A okrem toho, že smrdí na striedačku, sa má ako?

- Nevie, teraz je so žiakmi zase na nejakom sústreďení. A aj keby bol doma, viem o ňom málo. Ja si čítam a on chodí po dome a nadáva.

- Mami, a... - Stajpen na okamih zaváhal, či sa to má spýtať priamo: - ... a už sa s ním nechceš rozviesť?

- Posledné roky sa až tak netrápim. Ja unikám do svojho sveta, on do svojho. Ale nezabudla som na nič z toho, čo bolo, to je na tom tragické. Nedávno som niekde natrafila na jedno indické príslovie, to mi dáva silu. Chceš ho počuť?

- Jasné. Čím by bol život bez indických prísloví?

- "Sadni si na breh rieky a čakaj, onedlho mŕtvolu tvojho nepriateľa popláva po prúde okolo teba."

Stajpen si v tom okamihu uvedomil dve veci. Po prvé: Že matka všetko vie. Po druhé: Že ju vlastne vôbec nepozná.

8. Prečo je človek po milovaní smutný? - II.

- Mám na čele napísané BÝVALÁ MANŽELKA alebo je v dome nevesty vystavená moja oplúťá fotka? - spýtala sa Kimi.

- Prečo? - spýtal sa Stajpen.

- Všetci na mňa čumia, akoby som mala lepru.

- Sme tu cudzí. To je na nás zvláštne.

Stáli pri Stajpenovom aute s bratislavskou značkou pred miestnym úradom v dedine neďaleko Žarnovice. Skalár si mal brať tehotnú osemnástku a Stajpen mu šiel za svedka. Radšej by si dal vytrhať všetky zuby, než sa zúčastniť tejto akcie, ale Skalár mu štyrikrát telefonoval a opitý apeloval na ich dlhoročné priateľstvo a na Stajpenovu chlapeckú česť, čo svedčilo o tom, že nie je ďaleko od otravy alkoholom. Stajpen mu to nevládal odmietnuť. Nakoniec sa mu do auta nanominovala ešte aj Kimi, Skalárova bývalá žena. Vraj tú svadbu musí vidieť na vlastné oči. Kimi si nasadila čierne okuliare a natiahla rukavičky. Vyzerala ako obligátna krásavica z nejakého nekonečne dlhého seriálu o mafii. Slnko pražilo, vrabce vyvreskovali, spoza každej záclony niekto pozeral.

- Asi si mal pravdu. Nemala som sem chodiť.

- Pod na panáka, - povedal jej Stajpen.

Kimi sa pohla od auta k miestnemu pajzlu. - Mal by si niekomu povedať, aby odkázali Skalárovi, že si už prišiel.

- Nebojím sa, že by náš príchod komukoľvek unikal.

Dali si po dve vodky a cez okno pohostinstva sledovali zhromažďovanie svadobčanov pred miestnym úradom. Švagrovia, strýcovia a krstné mamy. A potom sa dostavila nevesta. Strašne mladá, strašne tehotná a strašne zmaľovaná. Usmievala sa v záplave bielych volánov. Hanblivo konverzovala s rozjarenými príbuznými. Prišli jej kamarátky. Prišli dve babky, podopierané ďalšími dvomi babkami. Prišli deti. Jeden z dvoch výčapníkov si obliekol sako a vyšiel von pred miestny úrad. Len Skalár neprišiel. Kimi aj Stajpen mlčali. Ani sa im nechcelo robiť si mestskú srandu z dedinčanov. Nevesta vyšla na cestu a vyzerala ženícha. Kimi mlčala.

- Dáš si ešte vodku? - spýtal sa Stajpen.

Neodpovedala, tak jej ju priniesol. Okamžite ju hodila do seba.

- Hovorí sa, že muži žiarlia na bývalých milencov svojich partneriek a ženy zase na budúce milenky, - povedala Kimi. -

A je to pravda. Všetky súčasné frajerky a manželky mojich bývalých mi ležia v žalúdku ako pokazené ryby. Sama seba

presviedčam, že nie preto, že by som nebola veľkorysá, ale preto, že sú to piče.

Nevesta sa bezradne obzrela na dvoch ľudí v strednom veku, asi na rodičov. Krpaté dievča na vysokánskych opätkoch, akiste najlepšia kamarátka, k nej podišlo a pohladilo ju po závoji. Nevesta sa rozplakala. Desať ľudí dobehlo s vreckovkami.

- No ale môžeš hentú nenávidieť? - otočila sa Kimi sklúčené na Stajpena. - Veď jej ti môže byť len ľúto.

- Ak chceš, môžeme hneď odísť, - povedal jej Stajpen: - Keby Skalár nakoniec aj prišiel, výčapník má na svedka ksicht ako stvorený.

- A vieš, čoho mi je ľúto najviac? - pokračovala Kimi po svojej mentálnej trase: - Tej premárnenej šance, ktorú sme so Skalárom mali. Mňa mi je ľúto. A jeho. A našej Stely. A on to zase posiera. Sebe aj iným. A ja nemôžem prestať myslieť na to, ako nám to posieral a či sa to dalo zachrániť.

Slabou tridsiatkou sa na miesto deja medzi krčmou a miestnym úradom dovalilo Skalárovo auto a v ňom Skalár s bielymi haluzami na klope saka a dvomi promile v krvi. Pri Stajpenovom aute sa začal obzerat' po Stajpenovi, tak za ním vyšiel z krčmy.

- Je tu Kamila? - spýtal sa Skalár.

- Je v krčme.

- Môžeš jej ísť povedať, že ju milujem? Že som nikdy nikoho nemiloval viac než ju?

Stajpen pozrel na Skalára. V jeho očiach bolo nefalšované zúfalstvo.

- Nehnevaj sa, Skalár, ale nemôžem. To je medzi vami. Tak sa nežeň, keď to tak necítiš. Ja som tu ako svedok. A ako šofér. Dnes nie som ani Ježiško, ani zlatá rybka.

- Ale ja ju milujem, - zopakoval Skalár. - Myslíš, že ona to vie?

Skalára zozadu chytila jeho uslzená nevesta:

- Pod už. Čakajú nás. Nerob mi hanbu.

Skalár sa na ňu otočil a prisal sa k nej efektným vášnivým bozkom, aké bývali v starých amerických filmoch tesne pred titulkami. Také bez jazykov, len pery pritlačené o pery. Takto bez prípravy to však v Skalárovom podaní vyzeralo dosť divne. Skalár pozrel ešte raz na Stajpena a nechal sa odvieť do svadobnej siene. Vo dverách krčmy sa objavila Kimi, oprela sa o zárubňu.

- Chod sám. Si svedok. Prídem neskôr, - povedala mu.

Svadobný obrad bol nečakane vecný a triezvy. Oddávajúci starosta vyzeral, že má už všeličo za sebou a pretože táto svadba v sebe hromadila veľký potenciál možných katastrof, chcel ju mať čo najskôr z krku. Nevesta aj ženich povedali svoje áno bez zbytočných prierahov, vymenili si obrúčky, aj prvý manželský bozk. Vtedy vzadu padla stolička. Všetci do jedného sa otočili a uvideli Kimi, ako s vreckovkou pred ústami vybieha von. Keď sa za zvukov svadobného pochodu z cédečka novomanželia a ich perepút' vyvalili von, stál tam chlapec v špinavých montérkach. Mal strnisko, náušnicu a vo vlasoch pokus o melír. Bol naširoko rozkročený, trochu sa kýval v snahe vypátrať, kde by mohla byť rovnováha. Líca mal mokré od slz, v ústach dohárajúci špak.

- Pojebala si si život, - zakričal na nevestu. - Zničila si naše šťastie, ty kurva!

Viac nestihol. Odtiahol ho preč. Stajpen by sa pokojne stavil o fľašu dvanásťročnej, že za rohom dostal nakladačku.

Kimi našiel o pár metrov ďalej. Opierala sa o strom.

- Vieš, čo je to vivisekcia? - spýtala sa ho.

- Nevie.

- Toto. Aspoň pre mňa.

- Pod, pôjdeme domov.

- Ovracala som slimáka, - povedala mu Kimi mdlo. - Je mi ho ľúto, on za nič nemôže.

Naložil ju do auta a šli preč.

- Problém s láskou je problémom jej zlej distribúcie, - povedala Kimi Stajpenovi po ceste: - Je jej dosť pre všetkých, ale nikdy sa nedostane tým správnym ľuďom, v správnom čase a na správnom mieste.

- Bože, aké múdre!

- Moja myšlienka to nie je. Ale aspoň vieme, že v tom prúseri nie sme sami.

Stajpen chcel pôvodne vysadiť Kimi pred bránou. Bolela ho hlava a chcel byť čo najskôr v posteli. Ale potom sa rozhodol odprevať ju až domov. Nevyzerala na to, že bude vládť vyjsť po schodoch. Ale vládala. Pozdravila susedov, vybrala po ceste schránku, odomkla si, vyzula sa, stiahla rukavičky, zložila slnečné okuliare. A potom si sadla na zem a rozplakala sa. Plakala a plakala asi hodinu. Nedokázala prestať. A Stajpen jej dovolil, aby mu premáčala košeľu a zašpinila ju svojou riasenkou full volume & curl. Mal na hrudi škvrny ako po zásahoch priamo do srdca, akoby mu z neho vytekala krv, celkom čierna od smútku a bezradnosti.

9. Prečo je človek po milovaní smutný? - III.

- Fotografovaním vám vraj kradnú dušu, hovoria Indiáni. Niekedy je však celkom užitočné nechať si odkradnúť z vlastnej nechutne prebujnenej duše, preto neváhajte a pokračujte nezmenenou stodvadsiatkou po Pražskej, kde sú už nachystaní ujovia policajti a zo samej roztopaše merajú a merajú a komu namerajú, toho odfoťia, - krákal nejaký megavtipný jedinec z rádia.

Pred Stajpenom sa rozžiarilo niekoľko párov brzdových svetiel. Ani sa mu veriť nechcelo, že by mali všetci vyladenú tú istú stanicu. Stajpen nemal najmenšiu chuť konverzovať s policajtmi. Prekročil rýchlosť a požil nezanedbateľné množstvo alkoholu, takže tušil, že by mu nezostávalo nič iné, ako v prípade potreby zahrať nervové zrútenie. Za celý deň ich zažil toľko, že by nejaké ďalšie zvládol aj sám ľavou zadnou. Policajti však nevyužili príležitosť pokochať sa jeho hereckým koncertom, takže sa Stajpen s vidinou postele a dvoch paralenov rútil ďalej nočnými ulicami, až kým mu

nezavolať Korben.

- Potrebujem s tebou hovoriť, - povedal mu zlomeným hlasom.
- Tak hovor.
- Pod na pivo.
- Je skoro poľnoč a bolí ma hlava.
- Nebudeme dlho, - povedal Korben, - jedno pivo a štyri vety.

Stretli sa teda v krčme za rohom, len pár metrov vzdialenej od Stajpenovho bytu. Cestou si ešte stačil všimnúť, že doma sa svieti, teda že sa Zoe neľáká po vonku, ale pravdepodobne sedí doma a vymýšľa, ako to urobiť, aby dosiahla svoje a Stajpenovi to ani neprišlo.

- Ide o Sony, - povedal Korben hneď, ako si sadol. - Má iného.
- Koho?

Stajpen si až neskoro uvedomil, že sa spýtal príliš skoro, ale Korben bol príliš zaujatý vlastným utrpením, než aby zvládol vyhodnocovať Stajpenove komunikačné skratky.

- Nevieťm koho. Špehoval som ju, ale s nikým sa nestretáva, nikomu nič podozrivé netelefonuje. Ale viem, že má iného. Jednoznačne je do niekoho rachnutá.

Stajpen bleskovo premýšľal, ako by reagoval niekto v jeho koži, nejaký alternatívny Stajpen, ktorému bratova frajerka nevyznamenala lásku, ktorému neposlala aspoň desať esemesiek s podivným obsahom, ktorému nedávno v krčme pod stolom v prítomnosti ďalších piatich ľudí neprešla bosou nohou po stehne až do rozkroku. Celkom nevinný Stajpen by bol určite absolútne vecný a držiaci sa pri zemi. Tak sa teda opýtal:

- Podľa čoho to vieš?
- Nie som blbý.
- No schválne.
- Tak po prvé: Prestala sa so mnou hádať. Po druhé: Kúpila si podprsenku a gaťky a bolo jej jedno, čo si o nich myslím. Po tretie: Zatlára sa v kuchyni a vykladá si karty.
- Spávate spolu?
- Ja som chcel. Tak som bol nútený povedať jej o tom, že som sa oholil. Chcela, aby som sa vyzliekol, a keď som to urobil, dostala taký záchvat smiechu, že sa normálne dočúrala.
- Čože?
- Cvrkla si do gatiek.

Stajpen zostal ticho. Nemohol si pomôcť, ale predstava Soniných pocikávaných nohavičiek ho z neznámeho dôvodu vzrušila.

- No a potom sa už smiala zakaždým, keď ma videla nahého, - doložil Korben: - Dost' ma to deprimuje, aby som pravdu povedal.

Obaja bratia si odpili pivo zo zle umytých pohárov.

- To chce čas, - povedal Stajpen. - Chlpy ti dorastú a ak jej aj niečo straší v hlave, to ju určite prejde. Možno len tak fantazíruje z dlhej chvíle.
- Myslíš?

- Jasné, - povedal Stajpen:
- Chodte niekam na dovolenku, nech sa rozptýli.

Korben sa zahľadel do piva, vyzeralo to, akoby aktuálne zvažoval možné destinácie.

- Vieš, čo mi ešte povedala?
- ozval sa zrazu Korben. - Že nemám rád sám seba, a preto sa otupujem alkoholom, jedlom a hulením. Aby som to so sebou vydržal. Že sa tým postupne ničím, pretože nemám odvahu zabiť sa naraz.
- A ty si jej čo na to povedal? v
- Že sa mám rád, keď ma má rada, - povedal Korben váhavo.

-Aha.

- A ona, že to je teda dost' pomýlené.
- Keď ti hovorí také blbosti, nepočúvaj ju, - poradil mu Stajpen. - Vypni odposluch.

No a potom Korbenovi zavolať Sony, že im do bytu vletela obrovská kobyľka, skáče ako besná a nech Korben príde a niečo s ňou urobí.

- Jasné, zlato, hneď som tam, - povedal Korben, postavil sa, pozdravil a odišiel. Stajpenovi niečo v jeho kroku a hlase pripomínalo rytiera Lancelota, ale zrazu si nebol istý, či sa mu to nepletie s nejakou montypytonovskou verziou. Doma sa síce svietilo, ale Zoe už spala. Stajpen sa povyzliekal a vliezol do sprchy. Konečne pocítil úľavu. Pustil na seba celkom horúcu vodu a predstavoval si, že zo seba všetok svetský hnus splachuje do odtoku. Zoe spala v Stajpenovom tričku na jeho strane postele. Nočná lampička svietila na jej strapaté vlasy rozhodené cez rozčítanú knižku o feng šui. Z pootvorených úst jej pramienok slín vytekol na pôsobivý obrázok správneho usporiadania nábytku v spálni, v tom "centre intimacy, zmyselnosti a rozkoše". Stajpenovi stačil jeden pohľad na rozkreslenú schému, aby sa ho zmocnilo jasné vnuknutie, že ho v najbližšom čase Zoe prekvapí posteľou presunutou k náprotivnej stene. Zase sa budú musieť pohádať. Pomaly jej vytiahol spod tváre knihu a začal z postele odkladať všetky možné veci, podľa ktorých by aj ten najdyslektickejší čitateľ Troch pátračov vedel zrekonštruovať, čo všetko Zoe večer v posteli robila. Vybitý mobil, lepkavá škatuľa od zmrzlíny, mapa Grécka, piatkové noviny, rozdrobené kretery a manikúrové nožničky. A potom tam boli ešte staré lístky do kina. Chcel ich vyhodiť, ale potom si uvedomil, že to nie sú hocijaké lístky. Otočil ich a našiel tam vlastným písmom načarbané svoje niekdajšie telefónne číslo a pod ním vetu: Mám doma šesť radiátorov a elektrickú deku, milá Zimomriavka. Boli to lístky na prvý film, na ktorom boli spolu, a bola to veta, na ktorú

vtedy zbalil Zoe. Netušil, že si to odložila. Díval sa na ňu a premýšľal, čo sa asi odohrávalo dnes v jej hlave, že musela siahnúť tak hlboko do seba, až tam, kde v prísnej ilegalite sídlilo jej najmenej používané Ja: Sentimentálna Romantička Zoe. Pamätné lístky založil do kapitolky Čerstvé čchi pre ľubostný život a položil knihu na zem. Zhasol a ľahol si k nej nabok. Jeho telo zozadu zapadlo k jej telu ako dve formičky na vianočné keksy. Zoe sa v polospánku primkla k nemu bližšie. Zašiel jej rukou pod tričko. Bola horúca a trochu spotená. Ticho zastenala. Pomilovali sa. Vlastne Stajpen pomiloval Zoe, ktorá len ležala, predstierala, že spí a dopriala im obom trochu starého dobrého nekrofilného sexu.

- Vieš čo? - zašepkala Zoe rozospatým hlasom, ani neotvorila oči.

- Čo? - Stajpen ju pohladil, zvolna sa prepádajúc do spánku.

- Musíme si dať posteľ k tej stene, čo je oproti. Vtedy to ešte len bude super.

10. Kde v tele vznikajú city?

"Aké trampoty umárali strýčka Tobiáška, na to nepridete, keby ste to uhádli, musel by som sa červenat' nie ako príbuzný, ani ako muž, už vonkoncom nie ako žena, ale musel by som sa červenat' ako autor, pretože si nemálo zakladám práve na tom, že môj čitateľ nikdy nič neuhádne. A tentoraz som taký samofúby a márnomyseľný, že nech by som tak zvedel, že tušíte, a predpokladáte, čo bude na ďalšej strane, naskutku by som ju z knihy vytrhol."

Stajpen sa usmial. Život a názory pána Tristrama Shandyho si u rodičov nechal pred mesiacom na poslednej návšteve a teraz svoju obľúbenú knižku našiel s istotou presne tam, kde ju zabudol: pod matkinými Záhradkármi na kôpke záchodového čítacieho materiálu.

Pôvodne sa na záchod utiahol hlavne preto, aby si odpočinul od všetkého príbuzenstva, ktoré sa zišlo do rodičovského domu na oslavu matkiných narodenín. Trochu sa začítal do Tristrama a potom sa do kúpeľne na prízemí zatvorili Zoe a Sony na dôverný rozhovor, takže Stajpen využil príležitosť a načúval. Rúry, steny a odpady niesli zvuk lepšie než ten najlepší mobilný operátor.

- Zabíla som s ním najlepšie roky svojho života, - povedala Sony a Stajpen usúdil, že tým spoluvrahom bude asi Korben.

- Ktoré sú tie najlepšie roky, to určuješ ty, nezabúdaj na to, - poučila ju Zoe. - To čo máš za rúž?

- Taký lacný. Mala som depku.

- Dobrý odtieň.

- Mali aj červenší, ale to by som vyzerala ako kurva.

Stajpen si predstavoval, čo tam asi tie dve robia. Naprávajú si ramienka podprsieniek, prehrabujú si vlasy, približujú si tváre k zrkadlu a prstom si rozotierajú šminky. Vedci vraj zistili, že každá žena, čo používa rúž, ho za svoj život zje šesť kil. To na nich predsa musí zanechať stopy. Určite aj výpary z farieb na vlasy, pleťových masiek a voskov alebo z čistiacich prostriedkov všetkých druhov musia postupne narušovať ich krehkú vnútornú rovnováhu. A čo ešte tie chemické látky z antiperspirantov a krémov proti vráskam vsakujúce cez pokožku. Nečudo, že sú iné než muži. Už sa rodia ako iné, vychovávajú ich ako iné a ten rozdiel sa stále prehľbuje. A poučné články plné banálností z časopisov pre ženy o tom Čím sa muži líšia od žien a ako to využiť s tým všetkým nemajú veľa spoločného.

- Myslela som si, že on je môj rytier, chápeš, - povedala Sony v kúpeľni na prízemí.

- A nie je? - spýtala sa Zoe.

- Keď s rytiermi je to celkom inak, než si myslíš, - povedala Sony. - Predstavuješ si, že prídu z boja ako víťazi, počuješ rinčanie koristi, vidíš zbrane špinavé od krvi nepriateľa. Myslíš si, že za nadšeného revu plebejcov objímeš ozajstného muža. Ale skutočnosť je taká, že aj keď ďaleko od teba v nejakej blbej bitke zvíťazil, doma ti zo sedla padá unavený a totálne nasratý chlap, smradľavý od starých šťaniek, ktoré mu mnoho hodín stekali po nohách, lebo je ťažké za pochodu zosadať z koňa a vyzliekať brnenie.

- To je nejaká metafora? - spýtala sa Zoe.

Stajpen musel o poschodie vyššie zahryznúť do kotúča toaletného papiera, aby nevybuchol do smiechu.

- Myslela som, že ma pochopíš, - povedala smutne Sony.

- Ale jasné, že ťa pochopím, - povedala Zoe, - ale ak takéto veci hovoríš aj Korbenovi, tak ten z toho rozumie veľké hovno. Ak ti Korben lezie na nervy, je to pochopiteľné. Ak ho už nemáš rada, je to pochopiteľné. Ak máš iného, aj to je pochopiteľné. S mužmi z tejto rodiny sa nežije ľahko. Ale ak ho chceš zmeniť, tak sa priprav na skorú smrť z prepracovania.

- Ja neviem, čo chcem. Ale viem, čo nechcem.

- A čo nechceš?

- Aby bolo všetko ako doteraz. Chcela by som, aby sa niečo stalo a všetko bolo inak.

Tak to sme dvaja, pomyslel si Stajpen. Ale keď počul svoj pocit sformulovaný do Soniných viet, pripadal mu mimoriadne debilne.

- Stane sa to, čo budeš chcieť, aby sa stalo, - povedala Zoe.

Stajpen si uvedomil, že Zoe bola naozaj vždy presvedčená, že svet riadi ona sama alebo by ho mohla riadiť, keby sa jej tak veľmi nevzpieral. Zato Sony žila zjavne s myšlienkou, že dianie v celom univerze organizuje niekto iný, o koho zámeroch nemôžeme mať my -nehodné červy - ani potuchy a že sme voči jeho vôli celkom bezmocní. A potom v Stajpenovej mysli vyvstala Kimi. V poslednej dobe na ňu myslel často. Nad Kimi musel Stajpen zauvažovať. Kimi sa rozhodla po riadiacom princípe ani nepátrať. Alebo ak, tak až vtedy, keď budú zaplatené všetky zloženky, všetky veci vyzdvihnuté z čistiarnie, jej dcéra si doma nezabudne zošity, zje v škole desiatu a nezmešká krúžky. Jednoducho, keď sa všetok životný chaos dostane pod Kiminu kontrolu. No a to nebude asi nikdy.

Záchodové dvere sa otvorili a stála v nich babka. Bola stará, odkedy sa Stajpen pamätal, presne takú istú dobú sa chystala zomrieť a zároveň sa zaťato ako buldog držala života.

- Čo tam toľko sedíš? Chceš mať zlatú žilu? - spýtala sa babka bez stopy ostychu.

- Hneď to bude, - povedal Stajpen.

- To vidím, - povedala babka.

Stajpenovi prebleslo hlavou, čo tým asi babka myslí. Mama mu prezradila, že včera babka protestne vyplŕuvala struky zelenej fazuľky z polievky, ktorú jej priniesli, a o dve hodiny ju mama načapala, ako z tých povypľúvaných strukov varí novú polievku. Možno sa jej už v hlave všeličo motá, možno sa čas v jej mysli rozvaril na neurčitú gebuzinu a ona teraz vidí Stajpena ako šarvanca, ktorému treba zaraziť jeho podozrivé vysedávanie na vččku.

- Kedy si bol naposledy na spovedi? - spýtala sa babka.

Stajpen túžil po tom, aby babka zatvorila dvere a dala mu pokoj. Potiahol k sebe kľučku, ale babkina noha v skvelých, možno ešte prvorepublikových topánkach na nízkych opätkoch, zastrčená vo dverách, nepopustila. Babka dobre vedela, že naposledy bol na spovedi, keď mal asi desať rokov a bol súčasťou diverznej akcie babky a jej dvoch sesterníc, ktorá mala za výsledok zasvätenie malého Stajpena do tajov Kristovho umučenia v prospech ľudstva a Stajpenovu birmovku. Stajpenov otec - vtedy zástupca riaditeľa na gymnáziu - sa nemal o ničom dozvedieť a staručký biskup sa zas nemal dozvedieť o tom, že Stajpenova matka je židovka a celého ich Ježiška mala vždy v paži.

- Porozprávame sa o tom neskôr, dobre? - vyskúšal na ňu osvedčenú fintu, ktorá mu celkom fungovala s frajerkami.

Lenže babka sa narodila ešte za Maďarov a moderné finty na ňu pôsobili asi ako strely zo vzduchovky proti valiacemu sa tanku.

- Srdce mi puká, že žiješ v hriechu, - povedala babka. - Už som o tom hovorila aj s naším pánom farárom. Sľúbil mi, že sa s tebou porozpráva.

Na pána farára sa Stajpen pamätal veľmi dobre. Na dedovom pohrebe táral dve na tri a vôbec nevyzeral na to, že reči o pokore a božej milosti môže myslieť vážne. Ten išiel za farára iste preto, aby sa ho tetky z Hornej Dolnej, odkiaľ pochádzala, nepýtali, prečo sa neoženil, zažije kopu zbožnej úcty, ku ktorej by inak vzhľadom na svoj mdlý rozum neprišiel a hlavne má možnosť stretnúť kopu kamošov podobného zamerania, ktorí pod sutanou nosia rovnaké hodvábné trenky s volánmi.

- Ten farár vyzerá na pekného idiota, - povedal Stajpen.

- Viem, - povedala babka: - Už ani farári nie sú čo bývali.

Svojím kamoškám z vdovskej úderky, z toho spoločenstva starých stríg, ku ktorým sama patrila, by sa to nikdy neopovážila priznať, pomyslel si Stajpen. Ale možno je to celé inak. Možno komando zúrivých babiek v čiernom, ktoré všetko vedeli a do všetkého sa starali, lojalitu voči tomu holobriadkovi len predstieralo, a keď ich nikto nevidel, niekde nad ružencami a štrúdlami sa s povytáňovanými protézami rehuňali nad jeho neschopnosťou a slabosťou pre blondákov s fúzami, ako stvorenými pre pornofilm z Tirolská. Kto vlastne mohol vedieť, čo sa odohráva vnútri tej uzavretej skupinky vdov so železnými pravidlami, ovládajúcich sféru kostolnej výzdoby a pohrebných spevov, ktoré uplatňovali najprisnejší ostrakizmus na každú súkmeňovkyňu, ktorá sa opovážila obliecť si o odtieň svetlejší kabát alebo zatajiť rozvod svojho šesťdesiatročného decka?

- A čo si jedol, že to tak smrdí? - spýtala sa babka.

- Nič tu nesmrdí, babka, sedím naprázdno. Chcel som mať len chvíľu pokoj od všetkých.

- Veď aj mne treba, - povedala babka.

- Pokoj alebo na záchod?

- Nestaraj sa a zmizni, - povedala babka.

Kam sa podel jej stud, kam sa podela jej milota, pomyslel si Stajpen a natiahol si nohavice. Mohla ísť aj inde, v dome sú ešte ďalšie dva záchody, pretože otec z neznámeho dôvodu šetril celý život na všeličom, len na záchodoch nie.

O pár metrov ďalej sedela na schodoch Stajpenova matka s naberačkou v ruke.

- Mám toho plné zuby, - povedala.

- Čoho, mami? - spýtal sa Stajpen nežne a sadol si vedľa nej.

- Všetkého, úplne všetkého. Stajpen jej vzal z ruky naberačku.

- Mám to za teba dovariť? - spýtal sa.

- Kašli na to.

Mama chytila Stajpena za ruku. Stajpen v jej očiach hľadal náznaky šialenstva, ale nenachádzal ich. Matka vyzerala ako zvyčajne. Až to naháňalo strach.

- Vieš, čo je najväčší problém feminizmu? - povedala matka: - Že ženy sú slepice. Lebo si to nechajú.

Stajpen si zrazu uvedomil, že na to, že naňho práve štyri ženy yliáli svoje momentálne životné rozpoloženie, je ešte celkom v pohode. Ale tomuto stavu si netrúfal predpovedať dlhé trvanie.

11. Kde v tele vznikajú city? - II.

Obed prebiehal hladko ako balet na mínovom poli.

Sviečky horeli, osud jedla na tanieroch sa neodvratne naplňal a babka rozprávala o tom, ako vešti z benzínovej pumpy. Základom je rozdelenie na dobré a zlé farby áut. Najlepšie sú strieborná a zlatá metalíza. Najhoršie tmavomodrá a čierna. Biela a žltá sú v podstate neutrálne, v spojení s inými farbami však môžu znamenať všeličo. Babka sa teda díva z okna svojho bytu na pumpu na druhej strane ulice a veští. Ak prídu za sebou dve tmavomodré autá, znamená to svár v rodine. Ak príde strieborná metalíza a za ňou zlatá, babka môže očakávať finančné prílepkovanie, napríklad zvýšenie dôchodku alebo výhru v mase. Kombinácia červeného a žltého auta predpovedá návštevu, v opačnom poradí návštevu s darčekom. Dve čierne autá a za nimi zlatá metalíza znamenajú pohreb muža, ak je namiesto zlatej strieborná, pohreb ženy. Zelené autá nasledované modrými veští zmenu babkinho zdravotného stavu, výkyvy odčítava podľa

odtieňa farby a stavu karosérie. Najžiadanejšia je séria troch strieborných metalíz idúcich za sebou, pretože tie zaručujú lásku, šťastie a Božie požehnanie pre celú rodinu.

- Tri strieborné metalízy dlho neboli, však? - povedala matka.

- Veru neboli. Asi ich odvážajú inde. Možno do Čiech. Česi sú takí, že nám všetko berú, - povedala babka. - Alebo nám ich berú Maďari, tí nám tiež chcú len zle.

- Ale mohli by to byť aj Rusi, - povedal Korben.

- Alebo Američania, - povedal Stajpen.

- Alebo Japonci, - povedal Korben.

- Nerobte si z babky srandu, lebo vás rozsadím, - povedal im otec.

- A naozaj to funguje? - spýtala sa babky spôsobne Sony. Odkedy si babka spojila Sony s juhoamerickou až nepričetne kladnou hrdinkou z telenovely, ktorú dabuje, stala sa Sony jedinou baštou tradičných morálnych hodnôt, ktorú je babka spomedzi mládeže ochotná akceptovať.

- Ak nie, nech do mňa naskutku udrie blesk, - vyhlásila babka.

Stajpen s Korbenom pozreli s očakávaním do stropu, či náhodou nezahrní.

- Možno by sa nám oplátilo nastriekať všetky autá, čo sú v rodine, na strieborne a na striedačku obiehať pumpu pri babkinom dome, - povedala matka sucho: - Možno to by nám pomohlo. Všetci sa zahlbili do úvah o vlastných nešťastiach. Stajpen si uvedomil, že všetci sa tak naozaj cítia, každý z nich nemá niečo podstatné, čo mu v živote chýba. A pritom sú všetci zdraví, existenčne zabezpečení, každý z nich má niekoho, kto ho miluje. Nechýba im vlastne k šťastiu hlavne to rozhodnutie byť šťastný? Tešiť sa zo súčasného stavu vecí? A môžu to vlastne vedieť Stajpen a Korben, keď ich to nenaučili rodičia? Keď ani ich rodičia neboli nikdy spokojní s tým, kto sú, kde stoja a koho majú? Možno ani Stajpen nepotrebuje nič nové, žiaden zásah zvonku v podobe človeka či udalosti, potrebuje len zmeniť uhol pohľadu na svoj život. Potrebuje sa rozhodnúť byť spokojný, stáť na svojom mieste, robiť správne veci. No a potom sa vo dverách objavil doktor zo susedstva s precíteným spevom známej odrhovačky o šťastných narodeninách a so živým darčekom pre mamu v podobe liliputánskeho bieleho králička. Odkedy Dostojevskij a Nietzsche zabili Boha, v umení sa vraj zákonite objavila postava lekára ako sudcu, Spasiteľa a človeka, ktorý sa ako taký najviac zaoberá otázkami života a smrti. V domácnosti Stajpenových rodičov sa postava lekára objavovala odvtedy, ako pred pár rokmi dotýkný doktor pri hľadaní uleteného roja včiel našiel Stajpenovu matku v leopardích plavkách plakať na konci záhrady. Doktor mal zlú ženu so zložitou psychiatrickou diagnózou, s ktorou sa nemohol rozviesť, pretože jeho žena by nemala koho trápiť a on by zas nemal výhovorku, prečo je nešťastný. Matke vbehli do očí slzy. Vzala do dlani králička a priložila si ho k tvári.

- V každom druhom filme o úchylákoch je nejaká pomätená so zajacmi, ale nevadí, - povedal otec.

- Úchyláka a pomätenú už máme, tak prečo by sme nemali králička? - povedala matka.

- Myslíš, že s tým doktorom tvoja mama spáva? - spýtala sa Zoe Stajpena potichu.

- Nevyzerajú na to.

- A s tvojím otcom?

- Ani tí na to nevyzerajú.

- Tak tvoju mamu nemá kto pohladkať, ako je rok dlhý, povedala Zoe.

Nastal chaos okolo králička, presunu stoličiek, odkladania špinavých tanierov, vyhlásenia otca, že králiček smrdí ako dobre odležaná mŕtvola a babkinej paniky, že jej niekto ukradol peňaženku. Nikto nevie, ako sa to stalo, ale tak akosi prirodzene to potom prischlo babke. Jednoducho od sviečok sa chytil obruš.

- Tuším trochu horí, - povedala zrazu Sony a keď sa všetci otočili, plamene na stole šľahali do metrovej výšky.

Všetci sa dívali, ale nikto sa nepohol. Medzi pohármi na stole vzbľkali servítky a horiace poletovali okolo.

Zoe schytila vázu, vyhodila z nej kvety a vodu vyliala na stôl.

- V kúpeľni je vedro, - povedala matka mechanicky, držiac v rukách králička a nespustiac oči z ohňa.

Otec len stál a držal si hlavu.

Stajpen vbehol do kúpeľne, napustil do vedra vodu a vylial ju na horiaci stôl.

Po chvíli zmrákto to uhasilo.

Kávu mama podávala na terase. V dome to strašne smrdelo.

Stajpen šiel do kúpeľne s výhovorkou na začmudené ruky. V skutočnosti si ju chcel ešte raz pozrieť, pretože nadobudol dojem, že nabudúce už nič nemusí byť, ako bolo. Že matkina aj otcova väzba k materiálu, ktorý pre Stajpena kedysi predstavoval domov, je chatrnejšia, než sa pôvodne zdalo.

Do kúpeľne vbehla Sony.

- Mám v oku popol! - zakričala, naklonila sa k zrkadlu a odchlipovala si tam očné viečko.

- Nejde mi to von, - povedala. - Nemôžeš sa pozrieť ty?

Stajpen sa vrátil od dverí. Nastavil si Soninu tvár proti oknu a hľadal jej v podráždenom oku, čo by tam mohlo byť navyše. Udrela mu do nosa jej vôňa. Bol si istý, že v zmesi voňavky, šampónu, zubnej pasty a potu cíti aj jej pohlavie. Sony mu pomaly zašla prstami do vlasov. Znehybnel. Spomenul si zrazu na všetko. Na jej pohľady, smiech, chôdzu, na jej pocikané nohavičky. Zrazu vedel, že by to s ňou mohlo byť úžasné. Sony sa naňho dívala, pootvorila ústa, videl v nich jej vlhké zuby, vedel aj to, že s touto ženou by ho bavilo sa bozkávať. Sony sa pohla smerom k nemu, dotkla sa ho prsiami. Stajpenova krv sa rozhodla zmeniť smer svojho pulzovania. Vždy ho vzrušovalo riziko prichytenia. Sony mu položila ruku do rozkroku. Musela cítiť, aký je tvrdý. Postavila sa na špičky a smerovala k jeho ústam.

- Sony, prestaň, - vytlačil zo seba Stajpen. - Toto nemá zmysel.

Sony sa ani nepohla.

Je to bratova frajerka, ty debil, hovoril sám sebe v duchu Stajpen, ale nepomáhalo to. Tá jej vôňa, tá bohapustá

sladkastá žiadostivosť v jej očiach, tie tvrdé prsia opreté o jeho košeľu, to všetko bolo silnejšie. Musel prísť ten druhý Stajpen, ten správny Stajpen vyklonovaný vlastnou myslou pred necelou hodinou, ten, ktorý nerobí hlúposti, nekazí, čo ešte funguje, nezraňuje, neuteká a stojí si za svojím. Ten druhý Stajpen zdrapol toho pôvodného Stajpena, odtrhol ho od Sony a vliekol ho k dverám.

- Prepáč, - povedal Stajpen.

- Neprepáčim, - povedala ticho Sony.

Vychádzajúc von sa Stajpen zrazil s Korbenom.

- Všetko v poriadku? - spýtal sa Korben.

- Blbo sa pýtaš, - povedal mu Stajpen.

- Vďaka za upozornenie, bez teba by mi to nedošlo - povedal Korben.

Stajpen vonku na terase našiel Zoe a chytil ju okolo pliec. Poddala sa jeho dotyku. Všetci vzrušene riešili požiare, od ich vlastného až po rímskeho podpaľača Nera. Vyzerali, akoby im to prestaté dobrodružstvo celkom prospelo. Niektorí vytiahli slivovicu a začalo sa popíjať.

- U vás by sa mali častejšie diať nejaké katastrofy, smieľuje to rodinu, - zašepkala mu Zoe: - Možno keby vašim spadol celý dom, začali by sa mať zase radi. Stajpena ešte chvíľu omíňal zaktivovaný penis. Keď sa mu krv vrátila zase do mozgu, mohol začať premýšľať. S Korbenom sa minul asi o tri sekundy. Sony ho nikdy nevzrušovala viac ako iné aspoň približne príťažlivé ženy. Bolo to celé len skúška správnosti jeho plánov začať žiť inak? Alebo to má pripísať vlastnému vnútornému zúfalstvu? Držal Zoe okolo pliec a pripadala mu zrazu zvláštne cudzia. Strašne cudzia. S tými jeho novými predsavzatiami to veru nebude jednoduché.

12. Kde v tele vznikajú city? - III

Keď Kimi prišla Stajpenovi otvoriť, čudne krívala, s chumáčmi vaty medzi prstami na nohách.

- Ty si už tu? - začudovala sa Kimi. - Povedal si, že sa zastavíš až o piatej.

- Veď je päť, - povedal Stajpen.

- Neznášam mužov, čo chodia presne. Ja nikdy nič nestíham a potom sa cítim trápne, že ma načapajú uprostred procesu, keď zo seba robím pozerateľnú ženu. Stajpen vošiel za Kimi do spálne. Na veľkej posteli si aj so Stelou, alias Hviezdou Jasnou Kopasnou lakovali nechty na nohách. Stajpen vytasil bonboniéru, najväčšiu, čo mali v obchode.

- Začínam nový život. Vstupujem do seba a idem byť dobrý.

- A čo sa stalo? - spýtala sa Kimi. - Stretol si niekde po ceste Ježiša?

- Nie. Zadíval som sa poriadne na svojich rodičov.

- No tak to musel byť šok. Hviezda Jasná Kopasná sa

začala smiať a zalakovala si nohy až po členky.

- Začneme maličkosťami, lebo Boh sa skrýva v maličkostiach, - povedal Stajpen a ponúkol sa Stele: - Môžem ti ich nalakovať ja, už som to robil.

- Smrdia mi nohy - povedala Hviezda.

- Nič necítim, - povedal Stajpen.

- Hovorila som ti, - povedala Kimi dcére a otočila sa k Stajpenovi: - Práve sme diskutovali o tom, akí sú muži. Že napríklad necítia, ako smrdia týždeň nosené trenky a majú aj ďalšie podobné super-schopnosti.

- Nepočúvaj ju, Stela. Mužov existuje veľa rôznych druhov, - povedal Stajpen: - Čím skôr to pochopíš, tým lepšie pre teba.

- Sú niektorí aj normálni? - spýtala sa Stela.

- Isteže sú, - povedala Kimi. - Ale ja osobne som ešte žiadneho takého nestretla.

Stela sa zasmiala a opýtala sa:

- Môžem zavolať otcovi?

- No jasné, - povedala Kimi. - Dobrá asociácia.

Stela odišla telefonovať.

- Vždy jej natlačí do hlavy kopu somarín a mňa z toho ide poraziť, - povedala Kimi Stajpenovi. - Teraz ju namotáva na to, aké to bude super, keď bude kočikovať malú sestričku.

Stajpen si ľahol vedľa Kimi:

- Ignoruj to.

- Veď to ignorujem. Dajme si niečo na nervy.

Chvíľu vyjedali bonboniéru. Stajpenovi sa s nikým na svete tak dobre nepovaľovalo ako s Kimi. Možno to spôsobilo spoločne strávené dospievanie, keď má človek jedinečnú šancu zdokonaľiť svoj originálny spôsob marnenia času, aby to bolo leňošenie príjemné, zľahka pozdvihujúce ducha a absolútne oprotene od výčítiek svedomia.

- Máš nejakého milenca? - spýtal sa Stajpen Kimi.

- Nie, - povedala Kimi.

- Ako to môžeš vydržať?

- Ľahko. Keď to nemám, prepnem sa do režimu Stand By.

- To sa dá?

- Ženy to vedia.

- Naozaj netúžiš s niekým byť?

- Nie. Mne tých pár pohladení a orgazmov nestojí za tie xanaxové noci, čo prídu potom.

Stajpen začal masírovať Kimine chodidlá. Kimi slastne zatvorila oči. Stajpen vedel, že Kimi klame samú seba. Žene, ktorá mala orgazmus, keď si len vyzliekla podprsenku, musí sex chýbať.

- A mňa by si nechcela?
- Pred chvíľou si hovoril, že ideš pracovať na svojom šťastí a na vzťahu so Zoe.
- S tebou by som urobil výnimku.
- Lásku si treba vážiť.
- Veď ja by som si ťa vážil. Na rukách by som ťa nosil a na hocičom inom tiež.
To sa už obaja smiali. Vedel, že si pod zámienkou vtipkovania povedali to podstatné. Že on by ju chcel, keby ho ona chcela a ona by ho chcela len vtedy, keby v tom neboli žiadne keby a možno ani vtedy nie.
- Aj tak nezostaneš sama. Vesmír nie je usporiadaný tak, aby plynul materiálom, ako si ty, - povedal Stajpen.
- Mne vyveštili, že prvé manželstvo budem mať nešťastné, druhé šťastné. Tak si to niekedy predstavujem. Nájdeme sa, on a ja, čo sme sa celý život hľadali. Obaja budeme starí, nadopovaní geriavitom a tak trochu mimo. Ja budem mať na sebe pletený sveter a vložky na inkontinenciu moču, on bude mať načúvací prístroj a veľmi peknú paličku, ktorou by mohol v prípade potreby umlútiť kohokoľvek, kto by kradmou rukou siahla na naše spoločné šťastie. Budeme sedieť na lavičke v parku, usmievat' sa, kŕmiť tuberkulózne holuby a hovoriť si, že to nevádi, že moja dcéra, čo je už tiež na penzii, má potetované celé telo.
- Nemusiš to dramatizovať, - povedala Stela. - Chcela som mať pod pupkom ružu ako má Britney Spears na zadku, ale mama mi to zatrhla.
Vchádzala do spálne a opatrne niesla tácku s tromi príliš plnými hrnčekmi kakaa. Všade bolo porozlievané. Vôňa kakaa príjemne prerážala acetónový smrad laku na nechty.
- Keby si to tvoja mama s tým tetovaním nerozmyslela, tak mi pokojne zavolaj, - povedal Stajpen Stele: - Môžem si ťa adoptovať. Ty budeš robiť kakao a ja ti dovoľm vytetovať si na telo aj schému sériového zapojenia tranzistorov, ak by si chcela.
- No to by bola fakt výhra, robiť ti kuchárku, - povedala Stela.
- Celá matka, - povedal Stajpen.
Keď Stajpen prišiel domov, Zoe sedela na posteli s chumáčmi vaty zastrkanými medzi prstami na nohách a lakovala si nechty. Ešte aj ten acetónový zápach stojaci vo vzduchu bol rovnaký ako u Kimi. Stajpen mal chvíľu sklón podľahnúť pokušeniu vykladať si to ako znamenie. Potom si povedal, že možno len obidve ovplyvňuje tá istá módna redaktorka časopisu Elle, ktorá v rubrike horúcich tipov nástojí na tom, že bez nalakovaných nechtov na nohách nemá život zmysel.
- Nie si hladný? - spýtala sa Zoe: - Varila som.
Pôvodne mal v úmysle kúpiť čokoládu aj Zoe, ale cestou na to zabudol. Prepadol ho pocit viny skombinovaný s akousi ťarchou na žalúdku. Premýšľal, čo asi Kimina dcéra natrepala do toho kakaa. Ľahol si vedľa Zoe.
- Ja som taký idiot, - povedal.
- Teraz alebo celkovo? - spýtala sa Zoe.
- Ak chceš ešte stále ísť do Grécka, tak si môžeme nájsť nejakú dovolenku a ja s tebou pôjdem, - povedal jej. Zoe sa víťazoslávne usmiala. V tom okamihu Stajpen pochopil, že urobil chybu. Vysvitlo totiž, že Zoe dovolenku v Grécku vôbec nezrušila. Vzhľadom na to, že termín odletu bol o tri dni, Stajpen žasol nad jej pevnými nervami a skalopevnou istotou, že keď sa bude tváriť akoby nič, Stajpen v pravý čas povie.
- Ale nejdeme tam preto, aby sme robili dieťa, ok? - povedal Stajpen. - Nemáme medzi sebou zďaleka všetko vyriešené, aby sme na to boli pripravení.
- Ok, - povedala Zoe.
- Nevysadila si tabletky, že nie?
- Vysadila. -Aha.
- Ale zase ich nasadím.
- Nie je v tom nejaký podfuk, že nie?
- Uráža ma, že si to o mne myslíš. Ja podfuky nerobím.
Klame, pomyslel si Stajpen. Robí ich stále.
- Ak mi neveríš, nemusíme spolu celú dovolenku spať. Budeš len nosiť kufre a natierať mi na pláži chrbát, aby ma tam neotravovali miestni prietníci.
- Budem tam ako tvoj nosič a repelent proti tlstým chlpatým Grékom?
- Presne. A môžeš sa potápať a celý čas chlastať.
City sa nemýlia, to rozum sa mylí, povedala dnes Stajpenovi Kimi. Vedel, že teraz už do Grécka so Zoe ísť musí. Ale strašne sa mu tam nechcelo. Zbalení boli bleskovo. Kľúče dali susedom, aby polievali kvety a vyberali schránku. Obyčajne si túto službu počas dovolení robili Stajpen s Korbenom, ale Stajpen vedel, že je vrcholne nebezpečné udržiavať teraz s Korbenom a hlavne so Sony akýkoľvek kontakt. V tlačeni na letisku zrazu Stajpen uvidel Korbena a Sony medzi ľuďmi motajúcimi sa pred tabuľami odletov.
- To je dojemné, že sa im chcelo odprevadiť nás k lietadlu, - povedal Stajpen.
- Oni nás neodprevádzajú. Oni idú s nami, - povedala Zoe. - Ty si vraj Korbenovi poradil, že majú ísť na dovolenku, že to ich vzťah urobí dobre.
Stajpen sa otočil k Zoe.
- No ale s nami?! - spýtal sa Stajpen.
- Prečo nie? Sama som im to vybavila. Aspoň sa nebudeš so mnou tak veľmi otravovať, keď už nebudeme súložiť.
Stajpen prvýkrát v živote pocítil, že by jej najradšej jednu vrazil.

13. Ako sa robia deti?

Transport stáda klientov cestovnej kancelárie lietadlom do Grécka, zmätky okolo kufrov, záchodov a pečiatok v pase a následný presun autobusom do hotela, to všetko Stajpenovi pripadalo ako koncentrovaná bezduchosť. Celý čas ticho zúril, a aby nepodľahol pokušeniu vykričať celému svetu, nech ide do piče, obmedzil svoju komunikáciu s okolím na minimum. Mal pocit, že sa proti nemu všetko sprisahalo. Celkom rozumel pohnútkam Jonathana Swifta, ktorý bol na sklonku života taký znechutený ľuďmi, že posledné dva roky pred smrťou neprehovoril ani slovo. Až v hoteli, na balkóne so skvelým výhľadom na more, ku ktorému prišli vďaka Zoinmu zničujúcemu výstrihu a lámanej gréčtine, mu došlo, že najväčšiu zlosť má aj tak na seba. Do celej tej akcie sa nechal vmanipulovať ako baran, ktorého vedú na porážku a ktorý pritom žije v ilúzii, že je pred ním deň ako každý iný: ovce, tráva, Dunčo a dôverne známe nadávky valachov. Ale keď išlo o neho samého, vedel si Stajpen vždy rýchlo odpustiť. Takže stiahol polovicu fľaše whisky, ktorú si v dobrej predtuche pribalil do kufra, povedal si, že do konca dovolenky je ešte trinásť dní a predstavil si meter, z ktorého práve odšmíkol štrnásťku. Na večeru nešiel. Zatvoril sa v kúpeľni. Dvadsať minút pozoroval, ako z neho prúdy vody zmývajú prach z cesty, penu a duševnú rozorvanosť do odtoku umiestneného uprostred modrej mozaiky na dlážke sprchy. Alkohol urobil svoje. Začalo mu byť všetko jedno. Lahol si do postele a počúval erotické filmy plné smrteľne vážnych klíšé o spaľujúcej vášni. Kým sa Zoe vyladila do spánkového módu, vytýrala sa aspoň tromi, ktoré našla browsovaním po satelitných kanáloch. Tradične tvrdila, že ich pozeráva kvôli kostýmom a scéne. Jej prehľad v oblasti postelí, nohavičiek a všetkých možných spôsobov vyholenia čohokoľvek bol tým pádom skutočne nevšedný. Stajpen tiež vedel, že keby šlo do tuhého, Zoe by iste vedela povedať "Láska moja" a "Strč mi ho tam" aspoň v sedemnástich svetových jazykoch. Keď zaspala, chvíľu sa na ňu díval. Zjavne sa ho rozhodla provokovať, pretože mala na sebe krátku lesklú nočnú košeľu, ktorá už pamätala ne jeden ich spoločný výtrysk sexuálnej fantázie. Lenže teraz na to Stajpen nemal ani najmenšiu chuť. Potom začal niekto vedľa divoko súložiť. Interiéroví architekti rozhodne mysleli aj na potešenie hostí v susedných izbách, pretože hotel bol zariadený pomerne chatrnými, na ťažisko rezignujúcimi posteľami. Stajpen premýšľal, či by to mohol byť Korben a Sony. Mali síce izbu vedľa, ale bolo ťažké určiť, odkiaľ prichádzajú zvuky. Rytmické údery rámu postele o stenu sa stále stupňovali, Stajpen sa priebežne snažil odhadnúť, kedy príde orgazmus a či ho bude počuť. Nakoniec žena vrieskala tak, že to ani nemohlo byť naozaj, skoro akoby mu len chcela urobiť radosť. Zoe sa nezobudila. Stajpen si zišiel na recepciu kúpiť cigarety. Nemali, ale starší miestny macho navlečený v uniforme recepcného mu predal zo svojich jednu marlborku.

- Kde ste prišli k takej krásnej žene? - spýtal sa viezlo ten nagelovaný Banderas na recepcii.

- Poslali mi ju na dobičku, - povedal Stajpen. - Mali akciu.

Svitalo. Stajpen vyšiel von.

Pláž bola prázdna. Ak sa nerátajú rybári, maniak s hľadáčkou kovov a dvojica nemeckých penzistov so psom. Stajpen si sadol do studeného piesku a zapálil si. Oči ho páli po prebdení noci, ale v hlave mal príjemne, takmer meditačne prázdno. Hlavne si už nemusel predstavovať to povestné šíre more. Šíre more mal pred sebou. Znovu si uvedomil historickú chybu nejakého neznámeho náčelníka slovanského kmeňa, ktorý sa so svojím ľudom plahočil z Podnepria až na územie, kde naozaj nebolo nič zvláštne, tam podľahol domýzaniu utahaných žien a detí a zaparkoval namiesto toho, aby potiahol ďalej až k brehom mora, k vzdúvaniu vín, k prílivu a odlivu, piesku, slnku a pachu rýb. Keby som žil pri mori, všetko by bolo inak, pomyslel si Stajpen, dofajčil, vyzliekol si nohavice, vyzul sandále a v tričku vliezol do vody. Prebralo ho to, akoby dostal pár faciek. Plával, kým vládol, čo nebolo dlho. Zmáhala ho únava a studená voda. Keď sa vracal k brehu, uvidel, ako po pláži beží žena. Jej pohyby boli pravidelné a ladné. Nebolo v nich odriekanie a zaťaté utrpenie, aké občas videl na bežcoch trestajúcich samých seba úmornými okruhmi na dráhe školského dvora, ktorý Stajpen videl z balkóna. Táto žena v modrej šiltovke sa z pohybu tešila. Vychutnávala ho. Vrkoč z dlhých vlasov skákal v rytme jej behu, a keby jej mohol Stajpen vidieť do tváre, určite by videl úsmev, bol si tým istý. Žena minula Stajpenove sandále a nohavice zložené na brehu, pribrzdila, zastala a vrátila sa. Pozrela na vzdúvajúc sa studené vlny, očami hľadajúc plavca. Bola to Sony. Stála a čakala, kým nevyšiel z vody. Ešte mala od behu červené líca. Bez mejkapu vyzerala nevinnjšie ako kedykoľvek predtým.

- Pokus o neoriginálnu samovraždičku, ktorú si si na poslednú chvíľu rozmyslel? - spýtala sa Sony.

- Prečo neoriginálnu? Muži sa strieľajú a vešajú. Topenie v mori nie je také rozšírené.

- A čo Martin Eden?

Na to, aká sa robí blbá, má celkom dobrý prehľad, pomyslel si Stajpen. Sony teda rozhodne nevyzerala na vášnivú čitateľku Jacka Londona.

- Zoe hovorila, že si sa opil a nevieš o svete, - povedala Sony.

- Viem o ňom až príliš, - povedal Stajpen.

- Mňa zas zobudili nejakí dvaja, čo vedľa súložili ako divé kozy, - povedala Sony. - Myslela som, že si to ty so Zoe, tak som sa šla prebehnúť, aby som sa tam nemusela zožierať.

Jej úprimnosť ho takmer dojala. Aby ho dojala úplne, to by mu nesmelo byť tak strašne zima.

- Ešte ťa to drží? - spýtal sa jej Stajpen.

- Nemysli si, že mi to vyhovuje. Premýšľala som už aj nad lobotómiou, ale nechcem sa unáhlit, - povedala Sony.

- Vieš, že my dvaja by sme spolu nevydržali ani pol dňa, - povedal Stajpen.

- Láska sa ťa nepýta na to, čo vieš alebo nevieš.

- Toto ale nie je láska, to je len záchvat.

- Ty vieš tie dve veci rozoznať?

Stajpen ju pohladil po líci mokkými slanými rukami, studenými ako cencúle. Nevedel, čo sa má hovoriť v takej chvíli, aj keď sa v podobných situáciách ocitol už mnohokrát, na oboch stranách barikády, aj ako ten milovaný a nemilujúci, aj

ako milujúci a nemilovaný. Ako sa to dá riešiť bez ujmy na zdraví a emocionálnej celistvosti? Existujú slová, ktorými sa dá láska šetrne odmietnuť tak, aby tomu druhému nebolo ublížené, a aby s tou šetrnosťou nedostal zároveň zradnú dávku falošnej nádeje? Stajpen nebol do Sony zamilovaný, iba ho sexuálne priťahovala. Možno aj zo Soninej strany to bolo len o sexe, možno Sony len klamala samu seba. Možno si len nahovárala, že potrebuje niečo, čo jej Korben nedáva a Stajpen toho má za celé vagóny. Ale nehodlal zisťovať prakticky, ako to s ňou je. Mal už aspoň o päť rokov viac, ako mal v čase, keď by sa do takého niečoho púšťal.

- Ty si úžasná žena, Sony, ale ja k tebe necítim to, čo ty ku mne. Tak ako sú tvoje city mimo tvojho rozhodovania, tak sú aj moje. Dokážeš mi to odpustiť? - povedal Stajpen.

- Ty si ale bastard, - usmiala sa naňho Sony.

- Viem, - usmial sa na ňu tiež.

- Poďme spať, máš celkom modré pery, - povedala Sony. - Nie že by to nebolo trendy, ale mómia v béčkovom horore, čo som minule dabovala, vyzerala dosť podobne.

- Koho si hrala ty?

- No obeť, prirodzene.

- Ukáž ako.

- Ako chceš, - usmiala sa Sony a potom bez výstražky vydesene zavrieskala, asi ako jahňa požierané zaživa.

- Stalo sa vám niečo, pani? - objavil sa pri nich všadeprítomný český turista. Na hlave debilný klobúčik, na pivnom bruchu kvetované bermudy, v sieťovke sa mu hompálala zakrvavená ryba.

- Nie, to je v poriadku, - povedala mu Sony, - len má môj priateľ práve požiadal o ruku.

- Tak blahopreju, jestli je k čemu, - povedal príslušník bratského národa a kráčal ďalej smerom ku kempu.

Obchádzali spolu hotel zozadu. Prešli popri bazéne s bielymi plastovými lehátkami, na ktoré si pričínliví rekreanti pohádzali svoje osušky, aby na nich až do obeda nemohol nikto iný ležať. Za Stajpenom ešte stále zostávali mokré stopy. Cez presklené steny jedálne uvideli Zoe a Korben. Nad kávami, paradajkami a hriankami so šunkou o niečom zanietené diskutovali. Korben chytil Zoe v zápale rozhovoru za zápästie a ona sa nechala. Vonku stáli Sony a Stajpen a dívali sa na nich.

- Vy máte so Zoe nejaké problémy, však? - spýtala sa Sony.

Stajpen neodpovedal. Nechcelo sa mu.

Sony chvíľu počkala, ale keď sa Stajpen naozaj nehodlal k tomu vyjadrovať, nadviazala sama:

- Vieš, čo hovoria Maďari? "Silnejší pes jebe."

Potom sa šli každý do svojej izby prezliecť. Celú cestu výťahom mlčali.

14. Ako sa robia deti? - II.

"Keď nemôžeš znásilneniu zabrániť, tak sa uvoľni a čo najlepšie si ho vychutnáj," povedal vraj Konfucius. Stajpen vedel o Konfuciovi dosť na to, aby mu bol ten výrok nanajvýš podozrivý, ale keď sa raz rozhodnete z preventívnych dôvodov nevenovať pozornosť vlastným myšlienkam, je vám nakoniec dobrá aj taká, ktorej autorstvo zvažujú na dávno mŕtveho Číňana.

- Pôjdeme do aquaparku? - spýtala sa Zoe.

- Jasné, - povedal Stajpen.

- Dáme si ďalší koktail? - spýtala sa Zoe.

- Jasné, - povedal Stajpen.

- Chceš zmrzlinu? - spýtala sa Zoe.

- Jasné, - povedal Stajpen.

- Máš v slovnej zásobe aj niečo ďalšie, čím by si ma mohol prekvapiť?

- Teba zaujíma môj názor? Ó, milosrdný Bože, vďaka ti, na túto chvíľu som čakal dlhé mesiace v pôste a v modlitbách.

Stajpen sa rozhodol, že nasledujúce dni venuje len svojej telesnej schránke. Bude sa hýčkať plávaním, krémovaním faktormi a aftersunmi, dlhým spánkom, pravidelnou stravou, primeranými dávkami alkoholu a nikotínu a nulovou duševnou aktivitou. Intelekt ako taký a rozorvaná duša mali v čase tejto úplne absurdnej a celkom blbej dovolenky pozastavené členstvo v Klube Záležitostí, ktorými Sa Stajpen Aktuálne Zaoberá. Tak sa rozhodol. Stajpen si už po troch dňoch pripadal ako ideálny partner na dovolenku. Aktívne odpočíval a prijímal všetky dostupné atrakcie s odovzdaným súhlasom, čo mu bolo také nepodobné, že z toho boli všetci nesvoji. Hlavne Zoe to znášala veľmi ťažko, takže radšej začala viac času tráviť s Korbenom a Sony. So Sony vytvorila výťahovú úderku, ktorá sa bavila tým, že v presne vymedzenom čase - kým výťah prekonal vzdialenosť medzi prízemím a štvrtým poschodím - trénovali svoju schopnosť poblúzniť a zmiasť čo najviac jedincov mužského pohlavia akéhokoľvek veku. Stajpenovi trochu unikalo, aké boli pravidlá, ale Zoe, majsterka v oblasti hier a štatistiky, ich mala prepracované do najmenších podrobností.

Žiadne dotyky, žiadne odhaľovanie, nič vulgárne, len pohľady, úsmevy a zľahka vedená konverzácia. Najúspešnejšou sa vraj prekvapivo javila veta "Máte pekné plavky", a to aj v prípade, že dotyčný bol kompletne oblečený. Asi tak v polovici pobytu si Stajpen uvedomil, že mu je vlastne dobre. Ten okamih nastal presne vtedy, keď definitívne zavrhol myšlienku zapnúť notebook, ktorý so sebou vliekol z domu v márnej nádeji, že od bohapustej nudy sa mu bude chcieť aj písať. V septembri ho čakala prednáška na konferencii stredného významu a hoci v hĺbke duše netúžil po akademickej kariére, pracovný rytmus vysokoškolského pedagóga mu vyhovoval, takže v rámci zažitých rituálov pracoval na docentúre. Referát sa však mal okrajovo týkať holokaustu, a to bola téma, ktorá mu nerobila dobre. Nemal rád nepríjemné veci, s ktorými nemohol nič urobiť. Nerád sa díval na fotografie nahých židovských žien s deťmi na rukách stojacich v rade pred plynovou komorou, pretože ich blížiacemu sa utrpeniu nemohol nijako zabrániť. Jeho tá

zachytená hrôza nemotivovala k žiadnemu boju proti fašizmu, kde už mohol on, narodený dvadsaťpäť rokov po vojne, proti nemu bojovať? Jeho to robilo smutným. A možno si to bral len príliš osobne, kvôli mame, ktorej polovica príbuzných skončila v koncentráku. Kým sa Stajpen márnomyseľne zaoberal sebou, Zoe, Korben a Sony obrážali bary. Zbierali skúsenosti s gréckym alkoholom, nových známych a informácie o svete, ktoré sa v novinách nedočítate. V slovenských teda určite nie. Napríklad o tom, že teplota tavenia ocele je o niekoľko sto stupňov vyššia než teplota, pri ktorej horí letecký benzín, takže newyorské Dvojičky asi nepadli iba zásluhou teroristami nasmerovaných lietadiel, že to celé bude asi trochu zložitejšie. Alebo o tom, že zorientovaný turista do Bulharska na dovolenku nepôjde, ani keby bola zadarmo a ak aj pôjde, určite sa nebude kúpať v mori a ješ' ryby, pretože po Černobyli rieka Dneper spláchla všetko rádioaktívne svinstvo priamo do Čierneho mora, kde im vyhynula polovica morskej hĺbavy, ktorú teraz vyplavuje more na pláž. Že Bulhari svoje ryby nejedia a v mori sa nekúpu, lebo majú rozum, ale to sa v žiadnych prospektoch cestovných kancelárií neuvádza. Stajpen sa po týchto informáciách stal súčasťou celosvetovej organizácie zasvätených, čo v tom majú jasno a cítil sa zrazu celkom tak, ako keď mu kedysi v detstve matka prezradila, že príčinou Leninovej smrti bol syfilis, že to všetci dospelí vedia, ale bolo by vhodné, keby to Stajpen nepovedal v škole. Posledný večer šiel Stajpen do baru tiež a zotrval, až kým nezatvárali. Potom sa chcel ísť okúpať, aby posledný krát vychutnal magickú silu mora, ale ostatní mu to nechceli dovoliť, pretože podľa ich názoru už nebol v stave koordinovať pohyb rúk a nôh. Tak si sadli potme do piesku, niečo popili a niečo zahúlili.

- Veď ja vás mám rád, - povedal im Stajpen v záchvate všeobjímajúcej lásky.

- Ten pocit fixuj, - povedala Zoe.

Do hotela to nemali ďaleko. Šli k Stajpenovi a Zoe do izby, zapli si televízor a smiali sa na telešopingoch. Potom Sony a Stajpen simultánne dabovali nejaký predpotopný diel Star Treku, v ktorom práve Spock navrhoval kapitánovi Kirkovi erotické radovánky v súkromí jeho kajuty v znamení psychoklystíru a týrania masochistickej vesmírnej príšery závislej od bičovania káblami z teleportovacej skrine. Zoe zase kreslila na Korbena prepisovačkou nejakú mysticko infantilnú kérku tematicky zameranú na prezidentské voľby. Potom Korben vytiahol Stajpena na balkón, že mu musí niečo povedať.

- Nevymeníme si ich? - spýtal sa Korben Stajpena.

Keď bol Korben malý, Stajpenovi sa ho raz podarilo presvedčiť, že má oči ako mimozemšťan. Že chudáka malého Korbena používajú ufóni ako kameru na nohách, že má v hlave mikročip a vysielačku a touto cestou sa k votrelcom dostávajú informácie, ako žijeme, čo všetko máme a čo nám môžu prísť zničiť. Korben potom trávil celé hodiny so zatvorenými očami presvedčený o tom, že na čo sa nepozrie, to je uchránené pred istou skazou z rúk vesmírnych predátorov. Aj teraz Korben upieral na Stajpena svoje mimozemšťanské modré oči, ktoré pod vplyvom alkoholu a trávy vyzerali ešte mimozemšťanskejšie.

- Nevymeníme si ich? - spýtal sa znova.

- Šibe ti? - povedal Stajpen spomalene. Myšlienky sa mu v hlave rozutekali a bolo zrazu strašne ťažké ich pochytať a upratať do nejakého celku dávajúceho zmysel.

- Iba teraz. Jedenkrát, - povedal Korben.

- Všetko by sa posralo ešte viac, než je to posraté, - povedal Stajpen. - A asi si aj jediný záujemca.

- Zoe by nebola proti. A Sony tiež nie.

- Ako vieš?

- Mám oči. A nie som sprostý.

Ak ste jediný, čo má v tej chvíli funkčný mozog, je vaša povinnosťou ho použiť, spomenul si Stajpen na obľúbenú vetu neobľúbenej gummy, ktorú si aspoň tisíckrát musel vypočúť počas svojho takmer ročného pobytu v páchnucich, donekonečna natieraných kasárňach.

- Na to zabudni, - povedal Stajpen Korbenovi. - Podľa mňa je to blbosť a ja som proti.

- Zajtra ti to bude ľúto, - povedal Korben prorocky.

Stajpen musel uznať, že jeho brat má pravdu. Bude mu to ľúto v každom prípade. Taký je už život, že nám pripravuje skúšky, ktoré je rovnako ťažké podstupovať aj nepodstupovať. Potom sa mu už udalosť tej noci zlievali stále viac. Zoe sa ho spýtala, či ju miluje a neskôr sa ho to spýtala aj Sony. Neskôr si nebol schopný spomenúť, čo im odpovedal. Bozkával sa s jednou aj s druhou. Zoe bola sladká a Sony vedela s jazykom úžasné veci. Posledná vec, na ktorú sa pamätal, bolo to, ako sa držal balkónového zábradlia, civil na čiernu masu, ktorou bolo nočné more, a stále si opakoval vetu o jednom funkčnom mozgu. A potom už padal do jungovskej čiernej diery, do hlbokého desivého a nekonečne lákavého podzemia.

15. Ako sa robia deti? - III.

Za okienkom vnútorných dverí výťahu bolo vidno ubiehajúce poschodia. Stajpen stál v kabíne a nechal sa unášať nahor. Zdvíhacie zariadenie rytmicky dunelo, akoby ťažké laná, kladky a protizávažia ani nemohli vytvárať subtilnejšie zvuky. Slabá žiarovka poblikávala v predzvesti výpadku elektrického prúdu. Nakoniec výťah zastal a svetlo zhaslo. Stajpen hmatol po dverách, no nevedel si spomenúť, ako sa otvárajú. Prišiel na to až po chvíli, keď sa ho už začala zmocňovať úzkosť. Musel o krok ustúpiť a otvoriť krídla dvier k sebe. Ocitol sa v priestrannej chodbe podporetej masívnymi stĺpmi. Nevedel, načo tam vlastne šiel. Za obrovskými oknami videl mesto. Strácalo sa v hĺbke, s hemžením ľudí a dopravy. Bolo to obrovské mesto s prebytkom života. Len on bol vysoko nad ním a sám. Zalapal po dychu, potreboval sa nadýchnuť čerstvého vzduchu. Šiel popri zasklenej stene, až prišiel na koniec chodby. Bolo tam otvorené okno a pri ňom stála Kimi. Usmievala sa naňho. Mala na sebe džínsy a biele tričko s nápisom, ktorý nedokázal prečítať. Chytila ho za ruku a vyskočila z okna. Padali rýchlo, a predsa dlho. Stajpen s údivom zistil, že sa nebojí. Pevne

sa držal Kiminej teplej ruky. A potom sa im otvorili padáky. Ten pád bol nevýslovné opojný. Keď dopadli na zem, Kimi zbalila padák a odchádzala preč.

- Počkaj! - zakričal za ňou Stajpen. - Nemôžeš predsa len tak odísť!

Kimi sa otočila:

- Vieš čo? - povedala. - Bud' už konečne muž.

A vtedy sa Stajpenovi podarilo prečítať, čo mala Kimi vytlačené na prsiach. Bol tam nápis: VER SVOJIM SNOM. Dlhé vyzváňanie telefónu sa všetkým darilo ignorovať celé minúty. Stajpena zobudilo až trieskanie na dvere. Vysvitlo, že kompletný turnus slovenských turistov je už naložený v autobuse pred hotelom. Všetci netrepežlivo čakali na dvoch bratov a ich frajerky, váľajúcich sa polonahých na jednej posteli. Hlas delegáta cestovnej kancelárie sa spoza dverí lámal v nábehu na hysterický záchvat. Stajpen zakričal, že do troch minút sú dolu a chcel vyskočiť z postele. Vzápätí však zistil, že namiesto hlavy má akvárium premenlivého tvaru a v ňom neidentifikovateľnú ločkajúcu tekutinu, ktorej základ tvorili zvratky. Záchodovú misu gréckej výroby si Stajpen pozrel celkom zblízka, keď úmorné a bezútešné tyčkoval všetko možné, na čo si ani nepamätal, že by to bol včera jedol. Trikrát ho tam vyrušila Zoe. Prvýkrát, keď hádzala všetko, čo bolo v kúpeľni, do otvoreného kufra, druhýkrát, keď sa so zúrivým pokojom vymočila do sprchy, tretíkrát, keď mu na dlážku hodila jeho nohavice, aby osadenstvo autobusu neomdlievalo pri pohľade na jeho boxerky. Banderas na recepcii mu zažela šťastný návrat domov a absolútne skvelý ďalší život. Potom prejavil nečakane vysokú mieru empatie, pretože Stajpenovi daroval balíček pepermintových žuvačiek. Asi páchnem, pomyslel si Stajpen odovzdane. Do autobusu sa dovliekol s vypätím všetkých síl. Kým prišli na letisko, dvakrát museli zastaviť, aby sa mohol Stajpen vyvetrať a aby sa celé sporiadané rodinky zo Zlatých Moraviec, Partizánskeho, Banskej Bystrice a Michaloviec mohli pokochať zúfalstvom človeka, ktorý si nemôže pomôcť a musí popukanú zem pri ceste zavlažovať svojimi žalúdočnými šťavami. Zo Stajpenovej skupinky s ním nekomunikoval nikto. Ale otočil sa k nemu otec početnej rodiny detí z troch manželstiev, s ktorým Stajpen raz prehodil pár slov pri bazéne. V civile bol patológom a o ľuďoch ako takých si myslel to najhoršie. Patológ podstrčil Stajpenovi ploskačku s domácou pálenkou:

- Klin klinom. Mne to zaberá.

Stajpen zúfalo zavzdychal.

- Nie, ďakujem.

- Viete, je to hlavne psychické, tieto stavy. To je kopa rečí okolo toho, ako sa telo zle vyrovnáva s alkoholom. Blbosť. Naše telo s ním nemá problém. To naša psychika nanúti telu, že nás má potrestať, - povedal patológ. - Skúste zhlboka dýchať a predstavte si nejaký pevný bod, napríklad páku. Patológ chvíľu počkal, či ho Stajpen poslúchne a doložil:

- Potom sa o tú páku oprite.

Stajpen zatvoril oči a zhlboka dýchal. Bolo mu jasné, že ak mu to neprejde čo najskôr, v lietadle mu nezostane nič iné, len umrieť. Stajpenovi nikdy nebývalo z alkoholu zle. Od strednej školy nemal opicu. Aj keď párkrát urobil v opitosti kadečo, na druhý deň si všetko pamätal a mohol svieži a v dobrej kondícii robiť pochôdzky po krčmách v rámci ospravedlňovania sa, nahrádzania spôsobených škôd a vyzdvihovania si zabudnutých kabátov a seminárnych prác. Ale teraz to bolo inak. Akoby ho dostihli všetky neabsolvované postalkoholické trýzne naraz aj s poplatkom z omeškania. Na letisku bolo množstvo gréckych zamestnancov spôsobujúcich chaos, dusno, kufre, rady, turistky s ošúpanými nosmi a turisti so zátylkami spálenými od slnka. Nekonečne dlho čakali na odbavenie, ďalšiu večnosť trvalo, kým sa dopracovali k miestu, kde po nich malo prísť vykúpenie v podobe lietadla v smere domov. A potom nič. Vykúpenie sa nekonalo. Čakalo sa ďalej. Stajpen bezvládne sedel, opretý o operadlo nepohodlnej lavice, remeňom príručnej batožiny prikovaný k sedadlu. Ampliόν vyhulákal nezrozumiteľnou angličtinou, že sa blíži búrka, takže prílety aj odlety sú odložené až do odvolania. Prišla k nemu Zoe a priniesla mu fľašu minerálky a acylpyrín. Podala mu to mlčky, takmer štítivo.

- Zoe, ja mám okno, - povedal Stajpen. - Ja vôbec neviem, čo sa v noci dialo.

- Tým lepšie pre teba, - povedala Zoe.

Rozpad vzťahov býva vlastne vždy pomalý a v jednotlivých fázach takmer neviditeľný. Bolo mu však jasné, že koniec jeho lásky k Zoe sa neodvratne blíži a pre dobro oboch dúfal, že Zoe to čo najskôr pocíti rovnako. Vedomie vlastnej odpudivosti mu paradoxne zmierňovalo postalkoholické utrpenie. Vedel, že práve nie je ani mužný, ani sexy. Vedel, že vyzerá absolútne úboho, nespoľahlivo a smrdí. Dúfal z celých svojich chatrných síl, že sa tým Zoe zhnusí.

- Čo musím urobiť, aby som sa ťa zbavil? - spýtal sa jej.

- Neradím ti o tom premýšľať, - povedala mu Zoe.

Sedeli vedľa seba na lavici a mlčky hľadeli na letiskovú plochu. Lietadlá prestali pristávať a žiadne už nevzlietali. Vonku začalo pršať.

16. Prehľtať alebo vyplŕúvať?

Prvé podovolenkové dni vždy patrili rozmrazovaniu chladničky, vyhadzovaniu uschnutých kvetov aj s kvetináčmi a vybavovaniu došlej pošty. Zoe hneď po príchode povedala, že sa musí ísť venovať rodičom a odišla, takže všetko zostalo na Stajpenovi. Vybalil kufre, roztriedil bielizeň na pranie, nadžgal jej za plnú pračku a pozeral sa cez okienko do bubna, ako sa točí. Pranie v pračke bolo jedinou domácou prácou, v ktorej nachádzal uspokojenie. Nie je to totiž nič, pričom by sa zapotil a jej výsledkom je očista hmoty aj nehmoty, teda šatstva aj Stajpenovej duše, pretože sa bežne pričumení do okienka zapnutej pračky jeho myseľ odkradla halucinovať bohvie kde a vracala sa dostatočne zbavená ťarchy zodpovednosti za platenie zloženiek, upomienok za telefón a skučanie jeho frajeriek. Nehovoriac o tom, že aj keď je kúpa pračky finančne náročnejšia než nejaká tá dávka od spriateleneho dílera, o jej vyššej návratnosti niet pochýb. Stajpen sa touto úchylkou ukájal už od mladosti, takže bol svojho času jediným mužom vo svojej vekovej kategórii, ktorý vedel, na akej teplote treba prať ponožky, a ktorý detergent má najlepší pomer ceny a výkonu, čo hojne využívali

jeho náhle osamostatnení, rozvedení alebo opustení kamaráti, keď im už nejaká ich nová náhodná známosť naznačila, že súložiť je ochotná, až keď si dotýčný nadrzaný stepný vlk vyperie posteľné obliečky. Stajpen sa chvíľu kochal procesom, pri ktorom plavky strácali pach mora, opaľovacích krémov a potu, potom otvoril okno dokorán, zapálil si a vyťukal Skalárovo číslo. V schránke totiž našiel brutálne ružové oznámenie o narodení Skalárovho dieťaťa s takmer psychedelickými anjeličkami, cumlíkmi a lietajúcimi srdiečkami. Stajpen si predstavil kamarátovo utrpenie pri práve porodivšej manželke, ktorá v rámci laktáčnej psychózy rozosiela veršované básničky o ružovom púpätku na všetky strany, takže keď Skalár zdvihol, spýtal sa ho čo najneutrálnejšie, ako sa má.

- To teda bolo! - povedal Skalár. - Všetko som pochopil! O živote, o ženách, o všetkom. Chudera moja žena, trpela ako kôň, hrýzla ma do ruky, nadávala doktorom a potom tlačila! Keby si vedel, ako tá tlačila!

Bože, ušetri ma ďalších podrobností, pomyslel si Stajpen úpenlivo. Nikto Stajpenovo želanie nevyslyšal. Všetci kompetentní mali zjavne iné problémy než haltovať rozbehnutého Skalára. Ten rozprával bez pauzy na nádych dobrú štvrt'hodinku o stehoch, kilách, centimetroch a odpadávajúcim zvyšku pupočnej šnúry.

- A ty? - spýtal sa zrazu Skalár. - Nedal si sa dokopy s Kamilou? Sa mi zdalo, že po nej zase dosť ideš.

- Vieš čo, momentálne

riešim Zoe, - povedal Stajpen.

- Teraz ti to už asi môžem povedať, - povedal Skalár dobrácky: - Absolútne chápem, prečo si mal potrebu tú tvoju Zoe pretiahnuť. Ale nechápem, prečo si si ju nast'ahoval do bytu. Kvôli litru mlieka predsa nemusíš kupovať celú kravu.

- Skús to neriešiť, dobre? - povedal mu Stajpen podráždene: - Nerád by som sa púšťal do rozboru tvojich dôvodov, prečo si sa oženil.

- Nechápem, čo sa urážaš. Chcel som ti to povedať len z hľadiska mojich životných skúseností.

Mať tvoje skúsenosti, tak už nevychádzam z domu, pomyslel si Stajpen a položil. Potom premýšľal, čo ho vlastne na Skalárových kecoch tak dožralo. To, že ich nečakal? Alebo to, že Skalára bolo treba dlhé mesiace len ľutovať, chlácholiť a chodiť pre neho na záchytky, takže na jeho prudký prerod v dokonalého otca Druhej Šance nebol pripravený? Dá sa vôbec na takú demonštráciu šťastia nejako pripraviť? Vzápätí Stajpenovi zavolala Kimi s tým, že už sa nemohla dočkať, kedy príde, aby sa mala s kým porozprávať.

- Aká bola dovolenka? - spýtala sa Kimi zdvorilo na začiatok, aby nebola za egocentrickú hus, čo melie len o sebe.

- Bola v znamení pravidiel, že kde sú dvaja Nemci, je aj tretí, s ampliónom a ich pridrbanými nemeckými pesničkami, - povedal Stajpen. - Po dvoch dňoch sa mi zazdalo, že Benešove dekréty mali niečo do seba, len škoda, že nešli viac do šírky a do hĺbky.

- Angličania vraj majú cestovky, kde pre klientov vypracúvajú mapky dovolenkových stredísk, na ktorých je vyznačený výskyt Nemcov so zvýraznenými odnemocňovanými zónami. Hádaj, čo sa predá ako prvé?

- Prečo aj u nás nemáme také cestovky? - spýtal sa Stajpen.

- Lebo sme Slováci, zlato. Kedyže Slováci chceli byť inde než Nemci? - zasmiala sa Kimi. - A inak bolo ako?

Stajpen mal také tušenie, že sa Kimi chce dozvedieť niečo konkrétne, ale nechce sa spýtať priamo.

- Plával som a spal. No a potom tam bola jedna noc, ktorú som zažil a nič o nej neviem, ale podľa toho, že zvyšní traja účastníci nekomunikujú ani so mnou, ani medzi sebou, asi je celkom dobre, že sa mi nič nevybavuje.

- Niekedy to fakt nie je také strašné, keď sa to deje, utrpenie začína, až keď si to pamätáš. Všetko, čím sme prešli, sa vraj stáva našou súčasťou, ale bez niektorých súčastí by sme sa celkom dobre zaobišli, že.

- Presne môj prípad. Stajpen vedel s absolútnou istotou, že keby mal tú možnosť, bez zaváhania gumuje všetko možné od zážitkov z detstva až po pár nechutností z nedávnej minulosti. A vôbec by mu nevadilo, že by sa tým činom stal pomerne jednoduchou, málo štruktúrovanou osobnosťou. Kimi sa Stajpenovi post'ažovala, že Skalár všetkým ich spoločným známym vyvoláva a do detailov ich oboznamuje s podrobnosťami starostlivosti o jeho nové dieťa. Ako k nemu v noci vstáva, ako vymieňa plienky a ako každodenne fotí tú svoju buchtu, keď z jej obrovských prsísk pije jeho decko mlieko.

- Ale veď ty už Skalára nechceš. Tak ho nerieš. Vykašli sa naňho.

- Keď mňa na tom dožiera to, čo bolo, nie to, čo je. Mňa šťve, že keď bola Stela malá a plakala, chytal nervy, že kvôli nej nepočuje, ako nejaký trtko v telke okomentoval predĺženie. Prebaľovať ju nemohol najskôr kvôli svojej fóbii, že jej pri manipulácii určite doláme nožičky, neskôr preto, že vraj spoza nechtov potom stále cíti jej hovienka a to ho rozptyľuje v práci natoľko, že sa na nič nemôže sústrediť, len celý deň čuchá k svojim prstom.

- No tak sa asi zmenil. Pripíšme to pozitívnemu vplyvu krutých rán osudu alebo nejakému školeniu od Oriončanov.

- Ale to musíme byť všetci informovaní, že má doma štyri albumy s fotkami bradaviek striekajúcich mlieko?

- Ja si myslím, že informovaní majú byť len tí, čo to povedia tebe. Ty si jediný adresát.

- Akože mám závidieť alebo ľutovať, alebo čo mám s tým robiť?

- Čokoľvek. Do konca života ti bude Skalár všetko skladať k nohám. Dobré aj zlé. Možno ani sám nevie prečo.

Teda Stajpen by aj vedel prečo, ale nechcelo sa mu to už ďalej s Kimi rozoberať. V posledných rokoch polovicu času, keď boli spolu, venovali Skalárovi, druhú polovicu venovali Zoe. Zrazu si uvedomil, že je na čase prejsť k produktívnejším veciam, než je tipovanie nepredvídateľných motivácií a možných riešení citových kríz s inými ľuďmi. Tak sa spýtal Kimi, aký má program a či by s ním nešla na večeru.

- Ja už na večeru dnes s niekým idem, - povedala Kimi. - Ale aj tak ďakujem. Pomohol si mi.

Neurčitý pocit sklamaní zahnal Stajpen tým, že vytriasol z uterákov grécky piesok a odsúdil ich na šesťdesiatstupňový program aj s predpieraním. Zavolala mu mama.

- Prišiel mi anonym, - povedala.

- Nejaký mimoriadny? - spýtal sa Stajpen. Matke chodili anonymy odjakživa. Aspoň odvtedy, ako bol natoľko veľký, že o nich vedel. Nepodpísané listy s množstvom interesantných nechutností a pravopisných chýb, to už patrilo k

rodinnému folklóru. Väčšinu z nich riešila matka s gráciou skutočnej dámy, takže ich pri prvom neutrafenom použití tvrdého y zahodila do koša, dala si jeden koňak na nervy a šla si kúpiť niečo dobre drahé. Len na máločo potrebovala konzultáciu.

- Prečítam ti ho a ty mi povieš, čo si o tom mám myslieť,

- povedala matka.

- Aj tak si to myslieť nebudeš, - povedal Stajpen.

- Ale aspoň budem mať protinázor, - povedala matka, zašuchotala papierom a potom začala precítene čítať, nezaprúc v sebe minulosť ochotnickej herečky: "Máte muža, ktorý už spoznal, čo je to Pravá Láska, a predsa zostáva s vami - so ženou, ktorá nikdy nevidela jeho ľudskú veľkosť, ktorá si ho necení, neváži a nemiluje tak, ako by si zaslužila. Váš manžel je charakterný muž, ktorý s vami zostáva kvôli vašim spoločným nevďačným deťom a kvôli tomu, že ak by vás opustil, pravdepodobne by ste si už nikoho nenašli a spáchali by ste samovraždu. Takto ste s ním vy, vaše decká a vaša samovražda. A jeho vášnivé srdce leva usychá žiaľom. Každý predsa potrebuje lásku, aj muži s veľkým M, ktorí volia povinnosť a zodpovednosť pred osudovými citmi a skutočnou pravdivou láskou. Vážte si to, čo máte, vy chudera jedna," matka dočítala a doložila: - To "chudera jedna" vlastne jediné celkom sedí, presne tak sa práve cítim.

- Celkom dobrý úlet, - povedal Stajpen. - Má otec vo svojom okolí niekoho, kto sa lieči na psychiatrii?

- Nevie, kto sa lieči, ale pár ľuďom by to neuškodilo, - povedala matka. - Tvoj otec možno pôsobí ako spúšťač nejakých latentných duševných porúch. Mimochodom, dala som mu to prečítať. Už ma nebaví tváriť sa, že sa nič nedeje a trápiť sa s tým sama.

- Čo na to povedal? - spýtal sa Stajpen.

- Povedal "Tá malá hnusná beštia" a odišiel z domu. Už sú to možno aj tri hodiny.

V tom okamihu niekto pri dverách zazvonil. Stajpen sa šiel aj s telefónom pri uchu pozrieť cez priezor na chodbu.

Vonku stál otec, brunátny v tvári.

Stajpen odišiel od dverí a povedal do telefónu:

- Ehm, mami, vyzerá to tak, že budem musieť končiť. Prišli plynári.

17. Prehliatať alebo vyplúvať? - II.

Otcova akčnosť vyprchala asi desať sekúnd po príchode, keď zistil, že Zoe nie je doma. Nevysvetľoval, načo ju potrebuje vidieť, ale Stajpen to aspoň v hrubých obrysoch tušil. V otcovej hlave bola Zoe nejakým spôsobom zodpovedná za to, že sa v rodičovskom dome dostávali na pretras veci, ktoré otec nemienil rozpitvávať. Stajpen pochyboval o tom, že ten čudesne koncipovaný list písala Zoe, ale kým s tým otec nevyšiel, k ničomu sa nevyjadroval, pretože bol veľmi zvedavý, akým spôsobom načne tému on sám. Bol pevne rozhodnutý robiť sa sprostým až do krajnosti a dopriať si to sadistické potešenie vidieť otca v trápnych rozpakoch. Keby o tejto chvíli Stajpen vedel, keď mal desať rokov, určite by prežil radostnejšie detstvo.

- Môžeme zavolať k jej rodičom, - navrhol Stajpen otcovi nevinne.

- Telefonoval by si ty? - spýtal sa otec.

- To by Zoe ani nešla k telefónu, sme pohádaní, - povedal Stajpen. - Ty by si zavolať.

- To v žiadnom prípade. Nechce sa mi rozprávať s Papadopolosom. V jednom kuse má pravdu a je to šovinista na kvadrát. Otec neznášal Zoinho otca pre tie isté veci, pre ktoré iní ľudia neznášali jeho. Celý svet asi naozaj funguje na základe otrepaných psychošských poučiek. Na druhých ľuďoch nenávidíme práve to, čo je aj našou nepriznanou, potlačenou a neprijatou súčasťou. Otec mal všetky možné predsudky voči čomukoľvek odlišnému, než čo reprezentoval on sám. Nikdy by to však nepriznal, a keby mal vymenovať desať ľudí, ktorých najviac neznáša, v jeho toptene by sa nazbierala inšpiratívna partička rasistov, xenofóbov, despotov a zúrivých nacionalistov. V tejto súvislosti ešte Stajpenovi napadlo, že do tejto kategórie spadajú aj vlastnosti, na ktoré sme si vypestovali alergiu u bývalých partnerov. Znamená to, že sa bývalí partneri so svojimi nedostatkami a zlovykmi stali našou súčasťou? Že splynuli s našim tieňom? Pretože cieľ otcovho útoku vykázal ospravedlnenú absenciu, začal otec, vycvičený rokmi práce v školstve, s kamuflážou. Povedal, že si prišiel niečo vybaviť, Zoe potreboval na akúsi nedôležitú konzultáciu a teraz by si hrozne rád dal trebárs pstruha a vrátil sa domov. Stajpen vedel, že takéto narýchlo zbúchané lži nemajú veľkú trvanlivosť, tak sa vybral aj s otcom do mesta v ústrety novým zážitkom. V reštaurácii Stajpen cestou na záchod narazil na Kimi. Sedela s akýmsi úhladným opáleným chlapíkom v obleku a vysielala na neho koncentrát svojho ženského šarmu. Stajpen sa pri nich pristavil a nechal Kimi, nech ich predstaví. Z chlapíka sa vykľul slovakista Jonathan Horúci zemiak v ústach z nejakej anglickej univerzity, s ktorým sa Kimi zoznámila na medzinárodnej akcii venovanej literatúre pre deti. Kimi totiž napísala niekoľko knížiek, ktoré jej po dlhých prieťahoch nakoniec vydali v Holandsku. Tu nikoho detské knižky nezaujímajú, alebo možno na Slovensku nie sú deti, ktoré treba trápiť takými knižkami, ako povedala Kimi. Stajpenovi sa Kimine rozprávky páčili, ale vedel si predstaviť úprimný des v očiach solídnych redaktoriek slovenských vydavateľstiev pre deti, keď sa k nim dovalila Kimi v tričku s obrázkom Vyháňača diabla a vyložila im na stôl fascikle s názvami Rozprávka o tom, čie hovienko našiel Matej na školskom dvore, O tom, čo sa stane, keď stará mama zomrie, O tom, ako rastie bábätko v brušku a ako sa dostane von a o tom, či má vlk výčitky svedomia, keď zožerie ovečku. Kimine knižky oceňoval aj slizký Angličan s rybacou misou pre dvoch a údajne bol aj sprostredkovateľom ich pripravovaného vydania v angličtine, čo Kimi veľmi oceňovala, pretože by si tak vraj mohla konečne kúpiť auto s posilňovacím riadením. Vraj sa poznajú už dlhšie, veľa si toho spolu napísali v mailoch a teraz sa tu Jonathan zastavil, lebo tu mal čosi vybaviť. Stajpen usúdil, že "čosi vybaviť" sa toho večera všeobecne ujalo ako kódové označenie činností spojených s prietrkami. To všetko by bolo ešte v poriadku, nebyť témy, ktorú tí dvaja rozoberali, keď sa pri ich stole objavil Stajpen. Téma znela Prehliatať Alebo Vyplúvať a hlavné slovo mala Kimi.

- Tak ako väčšinu pesničiek, ľudových rozprávok, nápisov alebo aj celkom banálnych viet si môžeš vyložiť sexuálne,

od "Nefajčím a nenávidím vajcia", "holubička mu uletela", "šuhaj našiel v kríkoch jej vienok zelený" až po všetky výroky obsahujúce slovesá "urobiť", "strčiť", "dať", tak aj väčšinu otázok týkajúcich sa erotiky môžeš roztriahnuť na témy týkajúce sa celého univerza, - povedala Kimi. - "Prehľtať alebo vyplúvať", to je nielen dilema, ktorú musí vyriešiť každá žena, ktorej ostane v ústach dotýčná tekutina plná nebezpečne mrštných potvoriek, to je dilema, ktorú musí riešiť každý človek v súvislosti so svojou existenciou uprostred iných ľudí, podnetov, informácií a energií. Prehľtať alebo vyplúvať môžeš aj vlastné myšlienky a slová. Prehľtať alebo vyplúvať môžeš aj myšlienky a slová iných ľudí. Každý človek má možnosť voľby, či sa stane uzatvoreným malým systémom, alebo sa spojí s inými systémami, či bude kooperovať pri vzájomnej výmene energie. Stajpen sa díval na Kimi a premýšľal, koľko toho už stihla vypiť. Oči jej žiarili, keď zápalisto predkladala tézy svojho prepracovaného svetonázoru, Čajka Jonathan Livingston sa blažené usmieval a Stajpenovi došlo, že ak si tí dvaja dlhodobo mailujú, ani spolu nemuseli spávať, aby sa dostali k preberaniu detailov orálneho sexu. Potom Kimi ešte naznačila, že otázku Prehľtať Alebo Vyplúvať majú väčšinou vyriešenú skôr ženy, lebo ich realita skôr či neskôr postaví pred nutnosť urobiť toto rozhodnutie, kým muži radi lavírujú niekde medzi a utešujú sa tým, že ich sa to netýka. Majú radi, keď ženy s nadšením prehltávajú, no sami majú problém čo i len ochutnať. Dokonca sa od zien v takej chvíli odvracajú, aby neboli vtlačení do situácie, keď majú v ústach oni ten dotýčný katalyzátor rozhodnutia a musia ho dostať do seba či von. A týka sa to semena, citov, myšlienok či nejakého gesta spolupatričnosti. A že si myslí, že fämy o tom, aké je semeno výživné, sú asi mužská propaganda a že keby sa zaviedol systém, pri ktorom by ženy boli len prostredníkom a nakoniec by prehltali muži, možno by nestrácali toľko energie, možno by sa úspešne recyklovali a neboli by z nich také trosky.

- Vieš čo, zoberiem ťa domov, dobre, - povedal Stajpen Kimi. - Mám tu síce otca, ale nebude problém mu to vysvetliť.

- Podľa toho, čo viem o tvojom otcovi, tomu je problém vysvetliť čokoľvek, - povedala Kimi. - Som úplne v poriadku a ty sa staraj o seba.

- No ja neviem, začínam mať pocit, že vždy musí niekto nieť ten jebnutý štafetový kolík zúfalstva. Takže teraz po Skalárovi s ním musíš

bežať desať kilometrov ty, kým ho prehodiš na niekoho iného?

- Pomýlil si si to s veslárom, Stajpenko, - povedala Kimi. - A moje zúfalstvo je moja vec. Na mňa sa tvoje rozhodnutie byť správny a šťastný nevzťahuje.

- Kimi je pod mojou ochranou, - zamiešal sa do rozhovoru Čajka Jonathan. Myslím, že vám povedala, že sa o ňu nemáte starať.

- Nezachraňuj ma, ok? - povedala Kimi Stajpenovi.

- Ťažko mi je porušiť tradíciu, - povedal Stajpen a pohl sa preč.

Kým Stajpen zabíjal čas analógiami medzi reláciou a základným životným postojom, jeho otec do seba stihol natlačiť predjedlo, pstruha aj dezert. Spokojne naháňal v káve lyžičkou zvyšky cukru a pozoroval strážňovanie svojho syna.

- Ona u nás párkrát bola, však? - spýtal sa otec s pohľadom na Kimi. - Podobá sa na tvoju matku. Ty si si vždy vyberal divné frajerky.

- Koho sa teraz snažíš uraziť? - spýtal sa Stajpen.

- Nikoho. Konštatujem fakty, - povedal otec.

- Tou poznámkou urážaš mňa, moju bývalú frajerku aj moju matku, - povedal Stajpen. Už roky sa s otcom nepohádal, cítil však, že to ich vzťahu nijako neprospele.

- Tvoja matka ťa proti mne vždy štvála, - povedal otec. - Ale to teraz neriešme. Povedzme, že je to už za nami. Že už nie si taký manipulovateľný.

Stajpen si spomenul na to, ako sa s otcom pobil. Ako bránil matku. Mal vtedy asi osemnásť a je to jeden z najhorších zážitkov, ktoré mal vo svojej pamäti. Ten pocit hnusu, zlosti a zúfalstva si dokázal vybaviť do najmenších podrobností. Nedokázal si spomenúť na to, ako ho otec učil plávať alebo ako mu kúpil lyže, nevedel oživiť chvíle, keď ich otec vzal s bratom do kina a spolu sa smiali na Funésovi. Ale tú chvíľu, keď sa v zápase zvalili na zem a on prekročil tabu, ktoré mu nedovoľovalo udrieť päťou vlastného otca, tú mal stále živú.

- Nedokázal som sa pozerieť na to, ako ju trápiš, - povedal Stajpen. - Na to by sa nedokázal pozerieť nikto.

- Ty si syn vychovaný frustrovanou matkou, - povedal mu otec. - Z toho pramenia všetky tvoje problémy. Kolegyňa mi o tom požičala knihu.

- Prečo si sa nerozvedol?

- Prečo by som sa mal?

Otec mal vybudovanú celoživotnú imunitu voči rozhovoru, uvedomil si Stajpen.

Na druhom konci miestnosti práve Kimi a Čajka mizli vo dverách. Stajpenovi netrvalo ani sekundu, kým sa rozhodol, či prehltne, alebo vyplúje.

- Tak ja už pôjdem, pozdravuj mamu, - povedal Stajpen a vypadol.

18. Prehľtať alebo vyplúvať? - III.

Stajpenovi bolo jasné, že čo sa týka Kimi, ďalší ťah je na nej. Po svojom výstupe v reštaurácii a tých troch hodinách, ktoré v záchvate nepochopiteľnej žiarlivosti prestal pod jej domom, pozorujúc svetlá a tiene pohybujúce sa za oknami, nadobudol dojem, že svoju osobnú kvótu trápnosti vyčerpal asi na stopäťdesiat rokov dopredu. Kimi však podala dôkaz svojho charakteru, pretože na druhý deň zavolała sama a povedala, že sa ospravedľňuje za včerajší večer a uvedomuje si, že bola pod vplyvom alkoholu na Stajpena hnusná ako svrab.

- A čo tvoja Čajka Jonathan? - spýtal sa Stajpen.

- Čo s ním? - spýtala sa Kimi.

- To som sa chcel spýtať práve ja. Že čo s ním. Vláci sa za tebou ako vychladnutý sopel. Nezdá sa ti dotieravý?

- Je milý, zdvorilý, vtipný a neženatý.
- Keď uvažuješ o kolónke neženatý, je mi všetko jasné.
- Tvoje predstavy a moja skutočnosť nemusia mať nič spoločné.
- Všimol som si.
- Ak sa o mňa zaujíma nejaký muž, tak vždy uvažujem o kolónke zadaný/nezadaný, ženatý/neženatý.
- Súvisí to s morálnymi zásadami alebo s tvojimi plánmi ešte sa vydať?
- Robíš nejakú anketu, na základe ktorej ma zaradia do žrebovania o zľavu v nejakom obchode plnom barbie tričiek?
- Len ma to zaujíma.
- Tesne po mojom rozchode so Skalárom som sa strašne chcela rýchlo znovu vydať. Aby som si dokázala, že zvládnem mať šťastné manželstvo. Ako keď ťa vyrazia zo skúšky, ale ty si presvedčený, že omylom a nespravodlivo, lebo si všetko vedel, takže si dáš opravný termín hneď na druhý deň. Ale odkedy som natrafila na pár mužov, čo by si ma aj zobrali, už po manželstve až tak netúžim. Túžim zmeniť vzduch, a tým, že sa vydáš, sa toho veľa nezmení. Len máš občas pocit, že ti do tej zmesky, čo dýchaš, miešajú stále menej kyslíka. Stajpen jej preventívne vyložil súhrn svojich poznatkov o ženách, čo si vzali cudzincov, pretože si mysleli, že pred problémami sa dá ujsť, a s kým je to už lepšie, než s mužom, u ktorého vďaka rečovej bariére nedovedia až na dno jeho mužského imbecilizmu, takže majú pocit, že imbecilní sú len ich súkmeňovci, nie ten muž, čo robí všetko inak, ako sú zvyknuté. Lenže potom zistia, že problémy ich dobehli a ony sú na ne ešte samejšie než doma, pretože pri nich nie je nikto, kto by vedel, čo je to Matelko, Hviezdoslavov Kubín a bony, ako sa rušil Hlas Ameriky, prečo sú im protivné masové akcie a ako ich poznačilo fiasko s močovým mechúrom pri skladaní pionierskeho sľubu na Slavíne. Kimi sa smiala a potom rýchlo skončila, pretože pre ňu prišiel Čajka Jonathan, aby mu ukázala nejaké bližšie neurčené atrakcie mesta. Možno má byť vrcholom prehliadky Kimina jazva po slepom čreve a priľahlé oblasti, pomyslel si Stajpen. Nasledujúce dni sa Stajpen týral žiarlivosťou. Udatne netelefonoval Kimi, nechodil okolo jej domu častejšie než dvakrát denne, nemyslel na ňu častejšie než trikrát za minútu a nepredstavil si viac než stojedna polôh, v ktorých Kimi určite do úmoru súloží s Čajkou. Okrem toho sa mu akosi darilo obchádzať sa so Zoe. Nie že by chcel. Jednoducho to tak vychádzalo. Keď bol doma jeden, ten druhý nebol, alebo spal. Keď jeden prichádzal, druhý odchádzal. Stajpenovi vždy odľahlo, keď sa s ňou nestretol. Báľ sa, že bude chcieť niečo riešiť, a on bude musieť definovať svoj vzťah k nej a pomenovať stav vecí. Potom ho raz ráno Zoe zobudila počas absolútne vierohodného sna o tom, ako jazdí na motorovom člne. Vytrhla ho z neho práve uprostred veľmi vydarenej vlny, ešte mal spľsku slanej vody na tvári a živú tresku v zuboch. Zoe sedela na posteli, kompletne pripravená na odchod. Sukňa, opätky, rúž, parfum, ramienko čiernej podprsenky vykúkajúce spod hlboko rozopnutej košeľe a ďalšie veci v tom zmysle. Držala v ruke hrnček s horúcou kávou.
- Môžeš sa so mnou chvíľu rozprávať? - spýtala sa ho a položila mu kávu na hrbu knižiek vedľa postele.
- Iba zabočím k mólou, zakotvím a hneď som tu, - povedal Stajpen.
- Len na chvíľu.
- Tak hovor, kým spím.
- Obaja vieme, že to s nami vyzerá dosť blbo, - povedala Zoe. - Máš ma rád dosť na to, aby si to chcel skúsiť znovu?
- Čo to znamená skúsiť to znovu? - spýtal sa Stajpen.
- Pre začiatok by stačilo, keby sme sa o tom všetkom porozprávali.
- Ale nie teraz. Musím si to ešte premyslieť, - povedal Stajpen ako nejaký dement po dvojročnej skupinovej terapii, čo sa naučil vždy v pravý čas zadrmoliť tú správnu formulu vedúcu k duševnému zdraviu.
- Dobré. Zajtra ráno o takomto čase? - spýtala sa Zoe.
- Ok, - povedal Stajpen, presne tak ako vždy, keď sa mu zdalo jednoduchšie prikývnuť na niečo, čo malo byť neskôr, v nezmyselnej nádeji, že z toho neskôr sa vyklúje nikdy, než by mal rovno povedať, že sa mu do toho nechce. Americkí vojaci vraj počas vojny v Zálive dostávali pred každou akciou GO pilulku. Údajne nejaký amfetaminik. Aby sa im zdalo báječné a úplne jednoduché poslať čo najrýchlejšie kopec muslimov priamo do siedmeho neba, toho, čo je zarezervované pre bojovníkov za svätú vec. Ak je život naozaj boj, ako s obľubou hovorievala Zoe, tak bol Stajpen práve v situácii, keď sa bez GO pilulky nevedel pohnúť z miesta. Čo presne však jeho GO pilulka je a kde ju má krucinál zohnať?
- Zazvonil u Kimi s kyticou ako traktorové koleso.
- Čo sa deje, preboha? - spýtala sa Kimi.
- Nič. Potrebujem, aby si so mnou hľadala GO pilulku.
- Mám nejaké čierne uhlie, ale to má asi opačný účinok, - povedala Kimi.
- Citovým vydieraním donútil Kimi, aby zrušila program, čo mala večer, ako inak - s Čajkou - a odpovedala mu na jeho otázky, napríklad, čo na tom suchárov! z Anglicka vidí.
- On ma totiž zbožňuje, - povedala Kimi blažené: - On ma celú totálne žerie. On obdivuje aj spôsob, akým natieram maslo na chlieb, chápeš? A ženy ku šťastiu potrebujú zbožňovanie asi tak, ako muži k životu potrebujú jedlo a pivo.
- Ako môže nejaký zahraničný sliz, ktorý o tebe nič nevie, tvrdiť, že ťa zbožňuje? To ja ťa zbožňujem.
- Ty máš frajerku, tak prestaň kalieť vodu, - povedala Kimi.
- To je iné. Zoe s tým nesúvisí. Ale kým si ty bola sama, bola si potenciálne moja, chápeš? No asi nechápeš, ale to je jedno.
- Ja to chápem celkom dobre. A určite o tom vznikla nejaká sexuologicko-antropologická štúdia, na ktorú nejaký mudrlant prišiel, keď pozoroval gorily. Ale my nie sme gorily a ja nie som samička, čo mi stačí, že som jedna z desiatich, na ktorú si niekto nárokuje, a že zháňať banány, splácať pôžičky a kupovať kvety si musí sama.
- A dnes som ti nekúpil?
- Dnes žiarliš. Takže to sa neráta.

Stiahli dve fľaše vína a rozprávali sa až do svitania. A potom sa Stajpen uložil na gauč ku krátkemu alkoholickému spánku. Ponúkal sa aj do spálne, ale Kimi povedala, že naozaj nemá chuť nechať sa vyrušovať tým, ako po nej blúdi ručička obchytávačka. O nejaké štyri hodiny ich zobudilo cholerické zvonenie pri dverách. A potom aj trieskanie pästami.

- Otvor mi, ty smrad, - zakričala Zoe spoza dverí.

Chvíľu trvalo, kým sa Stajpen s Kimi stretli pri dverách.

- Neotváraj, - povedal Stajpen ticho Kimi. - Má záchvat. Urobí ti tu Sicíliu.

- Otvor mi, ty hajzel, ktorého som kedysi milovala! - zakričala Zoe.

- Ona tú Sicíliu robí už teraz, - povedala Kimi. - A na chodbe pred mojimi susedmi.

Vonku sa otvorili čiesi dvere a niekto sa prihovril Zoe:

- Mladá pani, nevystráajte, lebo môj muž spí po nočnej, a keď sa zobudí, tak na vás zavolá policajtov, alebo vás rovno roztrhne ako hada.

- Vy teda máte život, - povedala Zoe, - musíte mu aj ísť, keď príde domov a smrdí mu človečina?

- Čože?

- Nič, - povedala Zoe. - To bude v poriadku. Už budem potichu.

Chvíľu za dverami niečo šramotilo a potom Zoe podstrčila pod dvere lístoček Bolo na ňom napísané: MÁŠ DVE MINÚTY NA TO, ABY SI VYŠIEL VON A ROZPRÁVAL SA SO MNOU, AKO SI MI SĽUBIL. ALEBO ZOSTAŇ A POZERAJ SA Z OKNA.

Dole na ulici stála Zoe a dívala sa na hodinky. Stajpen na ňu hľadel cez záclonu. GO pilulka nikde. Alkohol mu z hlavy vyšumel, sexu sa mu dávno nedostalo, cigarety sa minuli.

- Chceš kávu? - spýtala sa Kimi.

- Idem za ňou, - povedal Stajpen. - Nemá zmysel to naťahovať.

Obliekol sa a pozrel ešte raz z okna. Práve vypršal dvojminútový limit. Zoe nastúpila do svojho auta, naštartovala, pár metrov si cúvla, potom sa rozbehla a napálila to do Stajpenovho auta zaparkovaného na kraji cesty. Rachot sa rozľahol na celú ulicu. Stajpenovo auto spustilo alarm. Zoe znovu cúvla a znovu to doň napálila. Stajpen vybehol z brány. Zoe práve na svojom aute mizla v zákrute. Stajpenovi sa podarilo otvoriť svoje húkajúce auto, nie však vypnúť alarm. Naštartoval a zúriivo vyrazil za ňou. V sobotu ráno bolo mesto prázdne. O dve ulice ďalej ju dohnal a zablokoval.

Zoe vyskočila z auta a zajačala na Stajpena:

- Je mi z teba na vracanie! Kopa sladkých rečí, a pritom máš stále tú svoju štetku! Ty hnusný všivavý smradľavý vyjebanec!

Stajpen už na toto nemohol povedať nič. Rozohnal sa a jednu jej vylepil. Zoe to nečakala. Odhodilo ju do dverí auta.

Pozrela naňho šokovane a vystrašene.

Aj Stajpen zostal prekvapený. Takmer ho to mrzelo.

- Ja čakám dieťa, - povedala Zoe a rozplakala sa.

Stajpen len stál, ani sa nepohol. Jeho hra na toho správneho a šťastného sa definitívne skončila.

19. Kto s kým a kedy?

- To bol orgazmus, to neuveriteľné, čo sa tu dialo? - spýtal sa Stajpen.

- Ale čoby, - lenivo sa usmíala Kimi, - to ma len tak striaslo.

Ticho sa zasmiali, aby nezobudili Stelu spiacu vo vedľajšej izbe.

Zoin verejný výstup s nabúraným autom spôsobil, že Kimi sa akosi viac zainteresovala v Stajpenových záležitostiach. Počúvala jeho komplimenty, neuhýbala pred náhodnými dotykmi, neodmietala pozvania. Je to princíp kýbľa pohodeného na pieskovisku. Musí sa oň začať zaujímať iné dečko, musí sa hádzať o zem a vrešťať, že ho chce, aby ste sa aj vy rozhodli s ním hrať, hoci vám ho predtým zbytočne ponúkali. Do Kiminej postele sa Stajpen dostal príjemne rýchlo, akoby sa celé tie roky predtým, ktoré sa len stretávali, vyťahovali sa z problémov a nezáväzne vtipkovali, počítali ako predohra. Stajpen si len matne pamätal, aké to bolo s Kimi kedysi. Zo sexu počas ich krátkého študentského mileneckého vzťahu mu zostal len pocit akejsi jej dychtivosti, zvedavosti a uvoľnenosti. Ešte stále bola taká, no rokmi a všetkými tými mužskými rukami, ústami a údmi, ktoré ju delili od jej mladšieho ja, všetkými šťastiami a nešťastiami, čo musel spracovať jej mozog, všetkými orgazmami, ktoré jej telo napli a uvoľnili, v nej dozrela akási sladká schopnosť vychutnávať, istota znalca otvárajúceho fľašu obľúbeného vína, že dnes si príde na svoje. Necítil z nej obvyklý ženský strach z neznámeho, zo strápenia a katastrofálneho konca, nebola v nej váhavosť, ani kŕč, žiadne obavy o pôvab tela či zraniteľnosť duše. Bola jednoducho tu. S ním. Okolo neho. A on bol s ňou a v nej. Súložili a obom sa im to páčilo.

- Kde si sa naučil tak úžasne lízať? - spýtala sa niekde uprostred tej noci Kimi.

- To viem z literatúry. Hlavne z odbornej literatúry,

- uškrnul sa Stajpen.

- Idem písať knihu, hovorila som ti? - povedala Kimi.

- Bude sa volať Čo robiť, keď sa vám nepáči nový otecko, s kapitolkami Tri zajačie bobky do oteckovej polievky, Čistenie záchoda oteckovou zubnou kefkou a Oteckova fingovaná samovražda?

- spýtal sa Stajpen.

- Nerob si strandu z detskej literatúry, raz keď zdementieš, budeš z nej čerpať radosť a poučenie, - povedala Kimi. - Idem písať knihu Veľká a opätovaná a ak sa mi to nevymkne z rúk, bude to pre dospelých.

- Obludné.

- Presne. Veľká a opätovaná je vždy obludná.

- Neber mi ilúzie, ktoré sa mi pred pár hodinami podarilo vytvoriť a udržať v hlave.
- S veľkými opätovanými a hlavne naplnenými láskami je problém v tom, že sa rozmieňajú do drobných každodenností zbavených akejkolvek romantiky a vzájomného súznenia, - povedala Kimi. - Veľké lásky nútené k nákupom v hypermarketoch, k čakaniu u detských lekárov a k postávaniu za chrbtom inštalatéra opravujúceho splachovač, to už nie sú veľké lásky, to je život, celkom zbanalizovaný život. Veľké opätované lásky by mali byť nenaplnené. Ich skutočný zmysel je v hĺbke citu, ktorý zostane čistý, pretože ho nebudeš používať, neopotrebuje sa. Partnerov na spolužitie si aj tak ľudia hľadajú tým spôsobom, že niekto plus mínus použiteľný je v pravý čas na pravom mieste.
- Keby som bol sedemnásťročný dievča, tak ťa za toto budem musieť na mieste odstreliť.
- Ja keď som mala sedemnásť, tak som mala vo všetkom podstatne viac jasno než teraz.
- To sme sa už poznali?
- Jasné.
- A čo si si o mne myslela?
- Že si trochu hochštapler. Ale milý. A ty si si o mne myslel čo?
- Že máš dobrý zadok. Stajpen si užíval tú chvíľu s Kimi v posteli, lebo vedel, že je neľútostne dočasná, že tu bude len dovtedy, kým sa začne zaoberať tým, čo vyplýva zo Zoinho tehotenstva a kým sa o tom všetkom dozvie Kimi. Stajpen si bol vedomý toho, že zamlčaním pravdy stratil u Kimi práve toľko bodov, koľko potreboval, aby sa s ním aspoň bavila. Keby jej však povedal, čo mu oznámila Zoe pred tromi dňami, príde o túto chvíľu tak či tak. Stajpen sa síce pár minút ukájal predstavami, ako by jej to všetko vyklopil, aj so svojimi pochybnosťami, podozreniami a citovým zmätkom a ona by sa k nemu privinula a povedala niečo v tom zmysle, že to teda nejako spolu zvládneme, ale sám vedel veľmi dobre, že to boli len ilúzie o virtuálnej Kimi. Tá skutočná by ho okamžite vyhodila z postele a vzápätí aj zo života, a to tým skôr, že o tehotnej frajerke vedel už vtedy, keď do tej postele liezol. Ležal pri nej, dýchal jej vôňu, díval sa na krivky jej tela, dotýkal sa jej horúcej kože a vedel, ako sa cítiť, čo vedia dopredu, že dom, v ktorom spia, bude každú chvíľu zbombardovaný, že súdny deň nastane každým okamihom a chvíľa, ktorú prežívajú, to je Last Minute Šťastie a iné už nebude. Nespal ani sekundu. Ležal a premýšľal, až kým vonku nezačalo svitať. Stajpen vstal z Kiminej postele a potichu odišiel do kuchyne. Bolo skoré ráno. Len v dvoch okolitých oknách sa svietilo. Telefón si Stajpen večer preplo na tiché zvonenie. Teraz na ňom našiel osemnásť zmeškaných hovorov. Od Zoe, od Korbena, od Sony, od Skalára a od matky. Akoby sa všetci chceli aspoň sprostredkovane zúčastniť Stajpenovej vydarenej noci. Stajpen premýšľal, koľko z tých telefonátov má na svedomí Zoe a koľko jej horúca novinka. Sám celú tú vec odkladal niekam, kam sa dávajú veci, pri ktorých dúfame, že sa akosi vstrebú samy od seba. Bolo mu jasné, že tehotenstvo je jedna z mála záležitostí, ktoré sa fakt nevstrebú, ale akosi iracionálne veril v zázrak. Bolo pre neho zvláštne spomenúť si na všetkých tých šťastných a dojatých budúcich otcov, ktorí vo filmoch vyhadzovali po zvestovaní tej novinky svoje manželky a frajerky do vzduchu. Stajpen si žiadne dieťa nevedel predstaviť. Bolo pre neho len nejasnou hrozbou a mal čudný pocit, že niečo dosť podstatne mu na celej veci uniká. Zoe vyzerala ako pred nervovým zrútením, zatvárala sa v kúpeľni, civela do steny, uhýbala očami a nekomunikovala. Stajpen usúdil, že takto si to celé nepredstavovala ani ona. Mal trochu podozrenie, že to možno zmrvil práve on sám, keď ju v pravý čas s nadšeným úsmevom nepovyhadzoval do vzduchu, ale s tým mohla počítať, keď mu demolovala auto.
- Môžem pre teba niečo urobiť? - spýtal sa jej Stajpen, keď ju našiel sedieť na vani.
- Nechaj ma premýšľať, - povedala vtedy Zoe.
V predchádzajúcich troch dňoch sa stal hlavným hýbateľom deja Zoin menštruačný kalendárik. Presnejšie povedané - jeho náhle zmiznutie. Zoe najskôr tvrdila, že nič také nemá, potom jeho existenciu pripustila, ale vyhlásila, že ho nevie nájsť a nakoniec sa o tom úplne odmietla baviť. Stajpena ale istá okolnosť dosť zaujímala a vedel počítať. A pamätal si aj situáciu, ako spolu pozerali film z požičovne a Zoe pritom vyhadzovala veci z kabelky, v snahe nájsť tampóny, ktoré práve začala potrebovať. Stajpen postavil vodu na kávu, vybral maslo z chladničky a šiel pohľadať telefónny zoznam. Urobil štvorhviezdičkové raňajky a zanesol ich do spálne. Kimi ešte stále spala. Pobožkal ju na opuchnuté pery.
- Chcel som ti len povedať, že nech by sa dialo čokoľvek, mám ťa strašne rád, - povedal jej.
Kimi sa usmiala z polospánku, s privretými očami k nemu natiahla ruku a pohladila ho. Stajpen sa doobliekal, obul a potichu za sebou zabuchol dvere. Kým si strčil do vrečka malý žltý trochu pokrčený papierik, na ktorý si poznačil číslo videopožičovne, otočil ho na druhú stranu.
Bolo tam detským Steliným rukopisom napísané VYSER SI OKO!

20. Kto s kým a kedy? - II.

V požičovni sa Stajpen dozvedel, čo potreboval a s pomocou kalendárika a matematiky zahŕňajúcej hlavne počítanie do dvadsaťosem sa dostal k pravdepodobnému dátumu počatia. Zazvonil u Korbena a čakal celú večnosť, kým mu prišiel otvoriť. V byte bol nekonečný bordel. Vo váze hnili zvädnuté kvety. Škatule od pizze a použité trenky sa všíli kade-tade, pravidelnosťou striedania jednotlivých vrstiev nápadne pripomínali lasagne. Vo vzduchu visel zápach zvetraného piva. Korben uprel na brata mŕtno oči.

- To si ozratý už alebo ešte stále? - spýtal sa ho vzhľadom na skorú rannú hodinu Stajpen.

- Sony sa odsťahovala, - povedal Korben.

- Kedy?

- Dávno. Asi pred týždňom. To som bol ešte triezvy.

- Prečo?

- Neviem. Odsťahovala sa bez udania dôvodu. Vieš, ako ona stále niečo vysvetľuje. Tak teraz nič. Ráno povedala, že má všetkého dosť, a večer som tu po nej nič nenašiel. Iba toto. Korben vytiahol opotrebovanú čepielku na dámske holenie.

- Myslíš, že mi tým chcela niečo naznačiť? - spýtal sa Korben.
- Akože čo napríklad?
- Že sa mám podrezať.
- Ty blbec, veď na tých žiletkách je mriežka, nimi sa podrezať nedá.
- Vidíš, pokladá ma za úplného idiota, - povedal Korben.
- Máš kávu? - spýtal sa Stajpen.
- Mámpivo, - povedal Korben.
Stajpen prehľadal kuchyňu a našiel kávu aj cukor. Natrepal zo všetkého v infarktovej dávke do hrnčeka a zalial to vriacou vodou.
- Potrebujem vedieť, čo sa presne stalo v tú poslednú noc v Grécku, - povedal Stajpen.
- Vyser sa na to, - povedal Korben.
- Nemôžem. Potrebujem to vedieť.
- Ak máš fakt okno, asi si to nemáš pamätať, chápeš, tvoj inteligentný softvér vymazal z disku zbytočné informácie.
- Zoe je tehotná, - povedal Stajpen.
- Fíha, - povedal Korben. -A stalo sa to v Grécku?
- Stalo sa to v tú poslednú noc, o ktorej nič neviem, lebo inak sme spolu celú dovolenku nespali.
Korben na okamih zmeravel a potom sa na jeho tvári objavil výraz človeka, pred ktorým sa v jedinom okamihu objavila kompletná zostava jazdcov Apokalypsy.
- Ježíšikriste, - povedal Korben.
Lahol si na gauč a zakryl si tvár rukami.
- Ježíšikriste a ďalej? - spýtal sa Stajpen, stojac nad ním.
- Bol si príliš ožratý. Tebe nestál, - povedal Korben. - Ty si ich len rozbabral. Obidve. Súložil som ja. S obidvomi.
Stajpen sa zhlboka nadýchol. Akoby naňho práve spadol celý dom so všetkými poschodiami, balkónmi, anténami a hniezdami lastovičiek. Roztriasol sa. Zalapal po vzduchu. Strčil si hlavu do drezu a pustil na ňu studenú vodu. Počítal do sto.
- Odkedy sa pamätám,
chcel som niečo také urobiť. Pretiahnuť dve naraz. A ešte k tomu práve tieto dve, - ozval sa Korben z gauča. - A odkedy som to urobil, mám zo seba dosť divný pocit. Korben zrazu zareval:
- Ako som mal, kurva, vedieť, že z toho môže byť decko?
Stajpen vybral hlavu z drezu. Tieklo z neho po celej kuchyni:
- Nemusel si, kurva, preťahovať moju frajerku.
- Keby si vtedy mohol, preťahuješ aj ty moju, - povedal Korben.
- Mal som na to tisíc príležitostí a neurobil som to, - povedal Stajpen.
- Čo tým chceš povedať?
Do Stajpena vošiel ďalší príval zlosti. Korbenovi neodpovedal. Radšej zavolať Zoe.
Dlho nedvíhala. Keď sa konečne ozval jej hlas, bol tichý a spomalený.
- Ahoj, láska, - povedala mu.
- Zoe, ty si vedela od začiatku, že to dieťa nie je moje, -zrúkol na ňu Stajpen. - Prečo si mi, do riti, klamala?
- To ti teda trvalo, kým si na to prišiel, - Zoin hlas bol zastretý a smutný. - Nikdy som ti nepovedala, že je tvoje. Aj keď by som bola rada, keby si si to myslel. - No super, -povedal Stajpen.
- Ja som chcela dieťa od teba, - povedala Zoe. - A s tebou. Ale tajomstvo zostane tajomstvom, len kým o ňom vie len jeden človek. A my sme boli štyria. Kto to bonzol? Alebo si si spomenul sám?
- Povedz Zoe, že s ňou chcem hovoriť, - povedal Stajpenovi Korben. Zoe to počula.
- Ach, tak to bol Korben, -povedala.
- Chce s tebou hovoriť, -povedal jej Stajpen.
- Nie je o čom, - povedala Zoe. - A je mi zle. Pred chvíľou som zase vracala. To sú nervy.
- Alebo tehotenstvo, - povedal Stajpen.
- Nedramatizuj, - povedala Zoe. - Tak ahoj, idem si ľahnúť.
- Počkaj, Zoe, to predsa treba nejako riešiť, nie? - povedal Stajpen.
- Teraz nevládzem. Chce sa mi umrieť, - povedala Zoe.
- Si v poradi, - neodpustil si Stajpen.
- Hneď po tebe? - spýtala sa Zoe.
- Nie po mne. Po Korbenovi, - povedal Stajpen. Korben ležal na gauči, na hlave mal mokrú utierku, vzdychal.
- Tak fajn, mám závažný záujem, - povedala Zoe unavene. - A nabudúce, keď sa rozhodneš nespáť doma, aspoň zavolaj. Bála som sa o teba.
- Čo povedala? - spýtal sa Korben, keď Stajpen položil.
- Nemusiš ísť do práce? -spýtal sa ho Stajpen.
- Nie. Zavolať som, že mám bolestivú menštruáciu. Šéf ma pochopil a dal mi voľno.
- To je čo za šéfa? - spýtal sa Stajpen.
- Chová dogy. Má ich asi desať. Bohvie, čo s nimi robí. Možno s nimi trtká.
- Nič v zlom, ale aj iné veci sa dajú v živote robiť, nielen trtkáť, - povedal mu Stajpen.
Keby mu ho nebolo ľúto, najradšej by ho zabil. Keby mu nebolo ľúto Zoe, tú by najradšej zmlátil do bezvedomia. Keby mu nebolo ľúto toho decka, rovno by jej na tvrdo povedal, nech si ho dá zobrat'. A keby mu nebolo ľúto seba, pojedol by nejaké tabletky a v pokoji zaspal navždy. A ešte tu bola Kimi. Aj tej mu bolo ľúto. Bude sa cítiť zneužitá a

podvedená, nech sa ostatné veci vyvinú akokoľvek. Stajpen si uvedomil absurdnosť tej situácie. Jeho frajerka čaká dieťa s jeho bratom a on sám bol pri tom, keď to dieťa spravili. Čo vtedy robil on? Dával sa? Spal? Pripravoval bratovi tú druhú? Stajpen si zrazu spomenul na knihu o sociálnom živote pravekých ľudí, ktorú čítal niekedy na strednej. Aj po rokoch si pamätal vetu "Deti poznali len matku, otcom bol kolektív." Vtedy o tom hovoril Korbenovi a smiali sa na tom, že niekedy by taký kolektívny otec mohol mať - oproti individuálnemu - svoje výhody. V konečnom súčte by bol všestranne nadaný, silný a mal by na deti čas. Možno by mal aj celkom dobrú povahu. Ako mohol vtedy tušiť, že bude tejto teórii vystavený napospas? Že bude za toho idiota, ktorý sa môže utešovať len tým, že si za to všetko môže sám, že je to skúška jeho racionality a veľkorysosti a že môže byť súčasťou riešenia, keď sa už zaslúžil o problém.

- Pamätáš na Foresta Gumpa? - spýtal sa Korben.

Stajpen neodpovedal. Nemal najmenšiu chuť filozofovať o filmoch. Sadol si vedľa Korbena na gauč a myslel na kolektívneho otca. Korbenovi jeho mlčanie neprekážalo. Vystačil si aj sám. Povedal:

- "Život je jako bonboniéra. Nikdy nevis, čo ochutnáš."

- Drž hubu, lebo ti jednu jebnem.

21. Kto s kým a kedy? - III.

Všetci hráči sa rozhodli čerpať zo svojho oddychového času. Nikto nikomu nič nevolal, nikto sa s nikým nestretával, nikto nič neriešil. Každý si zalezený vo svojej diere lepil náplasti na otlaky a snažil sa nevykrvácať. Hlavne vnútorne. Stajpen sa rozhodol nemyslieť na nič, čo bude potom, nerozoberať jednotlivé alternatívy a nevtráť sa v hnuse. Venoval sa len veciam vzdialeným, čo by kameňom dohodil. Čo by dohodil kameňom niekto netrénovaný, pohybu sa vzpierajúci, niekto, čo len váhavo mávne rachitickou ručičkou. Písal teda prednášku na konferenciu, z ktorej už nebolo úniku, snažil sa napojiť na ten vesmírny myšlienkový internet a stiahnuť si to odtiaľ v čo najlepšej kvalite, aj s povestným vtipom na začiatku a na konci estrádneho čísla. Sedel vo svetle monitora, púšťal si vrcholné kúsky nejakej arabskej hitparády a strihal si nechty. Prednáška mala byť už dávno hotová. Stajpen teda dúfal, že ho už každú chvíľu pod časovým tlakom pochyť tvorivá hystéria, a že to z neho vypadne úľadne zabalené do viet. Aspoň dve-tri skutočné myšlienky. Zatiaľ sa nič nedialo. Práve keď sa šiel pozrieť do chladničky, či by sa tam nedalo niečo nájsť, zavolala mu mama. Bolo niečo po polnoci.

- Môžeš po mňa prísť? - spýtala sa čudne zastretým hlasom.

- Mami?

- Môžeš?

- Stalo sa niečo?

- Myslím, že áno, - povedala matka a zasmiala sa: - Myslím, že sa toho stalo celkom dosť.

Stajpen ako v zrýchlennom videoklipe uvidel otca zaveseného za nohy na lustri v kuchyni, s vyvalenými vnútornosťami, a matku s nožom tancujúcu po ocieľke, ako mu so šialeným úsmevom na tvári telefonuje "Môžeš po mňa prísť?". Ako stojí pred spiacim otcom, polieva ho benzínom a hrkajúc škatuľkou zápaliak v ruke, hovorí "Môžeš pre mňa prísť?". "Môžeš pre mňa prísť?" šveholi do slúchadla matka a hádže otcove končatiny do suda s kyselinou.

- Jasné, že môžem, mami, - povedal Stajpen. - Kde si?

- Nevie, ako sa tá ulica volá, ale kedysi to bola Leningradská. Teraz je iná. Sú tu samé bary.

- Ty si v Bratislave?

- Áno. A potrebovala by som, aby si ma... počkaj, musím si čupnúť, nech ma nie je vidieť... aby si prišiel po mňa a zaviezol ma domov. Bože, tu sú ale divné indivíduá, čo chodia v noci po uliciach.

- Čo robíš sama v noci na ulici medzi divnými indivíduami? - spýtal sa Stajpen.

- Nepýtaj sa tak hlúpo a prid', - povedala matka a položila.

Keď Stajpen objavil matku, práve nejakej šestnásťročnej dievčinke vysvetľovala, že jej matka sa o ňu iste bojí, že by jej mala zavolať a povedať, že je v poriadku a potom ísť domov a robiť rodičom radosť a nie sa túlať po nociach, lebo na takéto veci má určite ešte dosť času. V ružovom kostýme, vysoká a povznesené láskavá, vyzerala ako princezná Diana na exkurzii vo štvrti pochybnej povesti. Jej tón nebol karhavý, skôr nežne smutný, takže dievča malo slzy na krajíčku.

- Ahoj, mami, - povedal Stajpen.

- Zavezieme toto dievčatko domov, dobre? - povedala matka.

Dievča vydesene pozrelo na Stajpena.

- A kam to bude? - spýtal sa Stajpen.

- Nikam, - povedalo dievča a odbehlo k dvom kamarátkam, sediacim pri stole s obstarožnými Talianmi.

- Vyzeráme ako obchodníci s bielym mäsom, - povedal Stajpen mame. - Pod, zaveziem ťa domov.

- Nerada nechávam to nevinné dievča napospas podsvetiu.

- To nie je podsvetie, mami, to sú talianski turisti. A ak dievča nevie, prečo s nimi sedí, kamošky jej to raz-dva vysvetlia. Kým prišli k autu, z matky vyliezlo, že jej včera zavolať manžel akejsi otcovej frajerky, že sa s ňou musí stretnúť a porozprávať. Stajpen si vedel predstaviť, že sa matka cítila ako manželka nejakého ropného magnáta z televízneho seriálu, keď sa vybrala na tú tajnú schôdzku.

- Čudoval sa, že tak dobre vyzerám, - povedala matka. - Tak som mu povedala, že klamané manželky nebývajú hnusné smradľavé ježibaby. Práve naopak. A on, že s klamanými manželmi je to podobné.

- A naozaj?

- Nevyzerá najhoršie, - povedala matka.

- O čom chceš s tebou hovoriť?

- O tých našich dvoch, a že čo s tým urobíme. Inak, ona je otcova nová kolegyňa. Boli spolu aj v Paríži. Učí

francúzštinu.

Krycie meno Cicka Micka, pomyslel si Stajpen.

- Doniesol mi aj listy, čo písala otcovi. Mala ich doma v počítači. Vieš, aké použila heslo, aby sa k nim nikto nedostal?

- "Jebačka"?

- "Schudnem".

- Máš tie listy?

- Nechcela som ich čítať.

- To je inak dosť nechutné, prehrabávať sa manželke vo veciach.

- Myslíš? - povedala matka.

- Podľa teba je to v poriadku?

- Keď ti celé roky s prepáčením serú na hlavu, odhodláš sa k všeličomu. Je to veľmi sympatický muž. Vyzerá ako taký slovenský Marlboroman.

Stajpen sa zasmial. Vedel si ho predstaviť.

Nastúpili do auta. Matka sa k Stajpenovi otočila a povedala:

- Asi ma ešte hľadá po uliciach. Ja som sa mu naschvál stratila. Totiž... asi dvadsať rokov ma žiaden muž nezaujal.

- Ach, bože. Až tento? Mama prikývla.

- A bojím sa, či to nie je len dôkaz, že som absolútne citovo vyprahnutá, - povedala. - Alebo že to je len akt pomsty. Ja nechcem byť neverná. Je to odporné. Nie kvôli otcovi, ale preto, že celé tie roky, čo to robil on, som vedela, že je to zlá vec a ja s tým nemám nič spoločné. On bol špinavý a ja čistá.

- Keď si bola čistá, bola si aj šťastná?

- Ja neviem.

- Nechaj to plynúť, mami. Niejak sa to samo vyrieši. Vždy je všetko nakoniec inak, než predpokladáme.

- Ale na nič ma nenahováraš, že nie?

- Nie. Urobíš aj tak len to, čo budeš pokladať za správne.

Stajpen vedel, že nech už povie čokoľvek, nič sa na behu udalostí nezmení. Matka si pôjde po svojej ceste a rozhodovať sa bude v súlade so svojou povahou, nie podľa kohokoľvek iného. A všetci ostatní tiež. Bol rád, že o tom, v akých problémoch sa zmietajú jej synovia a priľahlé okolie, matka nič nevie. Trasu medzi hlavným mestom a tým, v ktorom vyrástol, šiel už tisíckrát. V detstve s rodičmi a potom vo svojich, stále lepších kraksních. Tá trasa bola jeho. Bol v nej jeho život a život všetkých, s ktorými sa vrazil. Šli po výpadovke Zrazeného Psa, za pumpou Bez Peňaženky zamierili na výpadovku Orálne Za Jazdy Od Prvej Frajerky. Prešli miestom nazvaným Sony A Policajti a potom miestom Korbenovo Vysvedčenie.

Mama sa zľahka usmievala a pozerala von oknom.

- Bol si jediný, koho som mohla požiadať, aby po mňa prišiel, - povedala zrazu. - Vyrušila som ťa pri niečom?

- Päť hodín som písal prvú vetu jednej prednášky.

- O čom?

- To je vlastne jedno. Ale ak mi chceš pomôcť, povedz mi niečo o Židoch. Ja sám neviem nič. Nechce sa mi valiť ten balvan, čo sa volá Všetko O Židoch.

- Chceš vedieť niečo o tom, ako ich Slováci podceňujú a preceňujú zároveň, alebo niečo o mojom príbuzenstve s vytetovaným číslom? Má tá prednáška byť... ako sa volá to slovo, na ktoré si neviem spomenúť?

- Politicky korektná, myslíš? - Áno.

- To je jedno. Povedz niečo za seba.

- Za seba je to jednoduché. Židovstvo mojich rodičov bolo vlašné a moje je ešte vlašnejšie. Keď si ma tvoj otec priviedol k rodičom, pozerali na mňa ako na niečo nebezpečné, cenné a podradné zároveň. Bola som Tá jeho Židovka. Inak sú Židia ukrutne monotematickí. Vojna, sex a sionizmus, iba to ich zaujíma. A peniaze. A Židia ako takí. A vyvolenosť. A vina. Veď to je vlastne celkom dosť. A kôšer jedlo. Strašne práce na prípravu. To všetko mi došlo až nedávno. V mladosti sa mi na Židoch páčili dve veci: židovské vtipy a obriezka. Je to úžasne praktická kombinácia. Dlho vydržia, nesmrdia, a keď už nič iné, aspoň sa zasmeješ.

- Ako sa vlastne máš ty? - spýtala sa mama potom. - Vôbec neviem, čo sa deje. Mám zase pocit, že mi niečo tajíš.

Nevyzeráš dobre.

- Necítim sa šťastný.

- Istá bežná dávka nešťastia už k životu patrí. Je skoro nevyhnutná. Je to ako s povolenými hodnotami znečistenia ovzdušia. Keď tam nie sú, cítiš sa divne.

- No dobre, ale sú aj miesta, kde je vzduch celkom čistý. Čo potom s nimi?

- Samozrejme, že také sú. Napríklad Grónsko. Ale kto by tam chcel bývať?

Prešli lesíkom Korbenovho Strateného Nožika a Otcovho Záchvatu Nad Prasknutou Pneumatikou, pri odbočke Zoiných Poliatych Šiat sa mama zase ozvala.

- A vôbec, možno je hlúposť pachtieť sa za šťastím. Možno by sme mali uvažovať v kategórii sebaurčenie. Je vlastne jedno, či si nejako mimoriadne šťastný. Dôležité je, či cítiš, že si na svojom mieste. Prišli k domu a v okamihu, ako Stajpen zabrzdil pri bráne, Matkino Sebaurčenie v zelenom župane sa v pôsobivom osvetlení baterky objavilo vo vchodových dverách. Matka plavným pohybom vystúpila z auta. Mala v sebe akurátnu uvoľnenosť vyprchávaného alkoholu.

- Kde si bola? - spýtal sa otec matky rozpačito.

- Bola som na streľbe, - povedala matka otcovi. - Na takej, na ktorú chodíš aj ty. Poviem ti, má to niečo do seba.

Vošla popri ňom dovnútra, ani sa neobzrúc.

Otec pozrel bezradne na Stajpena:

- Povie mi niekto, čo sa tu deje?

Stajpen pokrčil plecami:

- Ja sám som zmätený.

- Ideš dnu? - spýtal sa otec.

- Nie, - povedal Stajpen a nastúpil zase do auta.

- Daj si po ceste pozor, - povedal otec.

Svetlo pouličnej lampy mu na tvári kreslilo hlboké vrásky. Vlasy mal strapaté, župan na ňom visel. Časy sa menia.

Všetko je v pohybe. A Stajpen si uvedomil, že otec je starý muž, proti ktorému sa už neoplatí bojovať.

22. Čo je skutočný dôkaz lásky?

Veľká nemecká výletná loď si to nehučne šinula tmavou vodou Dunaja smerom k Viedni. Na jej palubách stáli zamilované dvojice a dívali sa na mesto rozložené po oboch stranách rieky, na zapalujúce sa svetlá, na stromy a domy črtajúce sa v súmraku. To všetko bude pre nich zakonzervované v jednej z momentiek z tej plavby, v okamihu odfotenom mozgom, spolu s teplým vetrom, vôňou končiaceho sa leta, hudbou z paluby miešajúcou sa s inou hudbou z brehu a doznievajúcou chuťou zubnej pasty v ústach. Možno si to zapamätajú navždy a možno už o pár minút nebudú vedieť, že sa dívali aj na štvoricu sediacu na lodi ukotvenej pri brehu, na takej s rozvešanými záchrannými kolesami, kockovanými obrusmi na stoloch a prudko žoviálnym jedálnym lístkom plným rybích špecialít. Stajpen hľadel na vzdalujúcu sa výletnú loď. Vyzerala naozaj pekne. Uvedomil si, že ľudia na lodi si možno o tom, čo vidia, myslia to isté. Zvonku vyzerá veľa vecí pekne. Hlavne cudzie životy a vzťahy. Aj Stajpen, Korben a Zoe vyzerali iste veľmi pôvabne pri stolíku celkom blízko hladiny rieky, určite na nich nebolo poznať peklo, ktorým si každý zvlášť za posledné dni prešiel. Sedeli tam, úhladní, zdraví a opálení, nerozhodne pozerali do jedálnych lístkov a počúvali Zoinu životaschopnú superakčnú kamarátku Raketu, ktorá sa pri nich pristavila smerujúc k odchodu. Rozprávala o svojej sesternici zo Starej Turej.

- Vyдалa sa, keď mala devätnásť, veď čo iné sa dá v takej diere v devätnástich robiť? - povedala Raketa. - Takže teraz má dvadsaťdeväť, desaťročné manželstvo a krízu jak hovado. S mužom sa dohodli, že rozvádzať sa budú len v najhoršom prípade, pretože to by boli miestnym hedlajnom aspoň pol roka. Rozhodli sa svoju krízu riešiť tým, že si nájdu nejakú inú dvojicu v kríze a rozdáajú si to do štvorky. Stajpen, Korben a Zoe zdvihli naraz oči od jedálnych lístkov.

- Našli si na inzerát nejakých manželov, zavolali im a vybrali sa dvesto kilometrov za nimi domov, - povedala Raketa. - Prišli tam, do nejakého okresného mesta, sadli si v obývačke, pokecali a po desiatich minútach tí druhí dvaja povedali, že sa im sesternica s mužom nepáčia, že s nimi súložiť nebudú. Tak sa naši dvaja zdvihli a trepali sa tých dvesto kilometrov naspäť. Keď boli v polovici cesty, tak im tí druhí dvaja zavolali, že si to rozmysleli, nech sa vrátia, že by si predsa len mohli trochu zašvacať. Tak to sesternica s mužom zase otočili.

Raketa sa zasmiala. Nikto sa k nej nepridal.

- A ako to s nimi dopadlo? - spýtala sa Zoe.

- Celkom dobre si vraj zasúložili, - povedala Raketa.

- Ale čo s tou ich krízou? - spýtala sa Zoe.

- No čo. Nič. Kríza zostala, len majú menej času ju rozoberať, pretože si zaškrťávajú inzeráty a dohadujú sa, či si to ešte zopakujú. Celé Nemecko na tom fičí. Aj v Čechách je to teraz trend. A nie že v Prahe, normálne na dedinách. Vydávajú si aj taký časopis, vyzlečieš sa, odfoťíš sa, oni ti na fotke zakryjú oči a ty napíšeš, s akou dvojicou by ste si to chceli vymeniť. Zoe očervenela. Stajpen si dlho myslel, že je to dievča, čo nemá s ničím problém. Čo sa za nič nehanbí a všetko zvláda. Nezvláda. Stajpena to takmer potešilo. Zostalo ticho. Dokonca aj Rakete, ktorej zvyčajne nedochádzalo nič, to ticho začalo byť podozrivé a znovu sa obzerala po taxíku, ktorý mal každú chvíľu doraziť.

- Myslíte, že mám zariskovať a dať si rybu? - povedala Zoe nečakane. - Vždy, keď v nejakom filme jedia rybu, zvlášť ak ju jedia kapitán dopravného lietadla, druhý pilot a navigátor, je jasné, že hneď po štarte budú hysterické letušky hľadať medzi cestujúcimi niekoho, kto by to vzal za nich, najlepšie nejakého bývalého policajta s traumou z minulosti. Všetci sa s úľavou vrátili k jedálnym lístkom. Bol to divný večer. Zorganizovala ho Zoe pár hodín po tom, čo sa Stajpen vrátil z konferencie. Pozvala naň ešte Korbena a Sony, ale Sony prísť odmietla. Povedala, že akcii v tejto zostave má dosť na celý život. Cestou tam Zoe mlčala a na mieste tiež nestačila povedať, o čo jej ide, pretože Raketa so svojimi príbehmi bez pointy bola rýchlejšia. Objednali si a k lodi sa prirútil taxík. Hlučne zabrzdil, a keď sa ukázalo, že priviezol Sony, bolo jasné, že pred ženou s najväčšou Krásou Na Prvý Pohľad bolo ťažké nerobiť formu. Taxikár vyzeral, že ho práve pustili z basy. Raketa na neho nadšene zamávala a dupotajúc opäťkami ako slon sa za ním rozbehla po lavičke spájajúcej loď s pevninou, aby jej neušiel.

- Zmeškala som niečo? - spýtala sa Sony, keď si prisadla.

- Iba nejaké cudzie grupen-akcie, - povedal Stajpen.

- Ahoj, Sony, - povedal Korben.

- Som rada, že si prišla, - povedala Zoe.

- Došlo mi, že sa tu bude asi hovoriť o dieťati, - povedala Sony, - tak sa mi zdalo neslušné neprísť.

Vyslovením toho slova, slova dieťa, akoby Sony porušila akési dohovorené pravidlo nehovoriť o probléme.

Porušovanie pravidiel je však nevyhnutným krokom na ceste vpred a tak to vnímala aj Zoe.

- Chcete to počuť hneď alebo až po jedle? - spýtala sa Zoe.

- Hneď, - povedal Stajpen. Celý ten čas, čo nebol

doma, premýšľal nad tým, čo povie a čo urobí, keď Zoe urobí rozhodnutie, ktoré je len na nej. Stajpen v hlave prebral dvesto rôznych alternatív vývoja situácie, ale jediné, na čo prišiel, bolo poznanie, že dostal, čo mu patrí. Že okamih ako tento mohol prísť kedykoľvek, že si on koledoval celé roky a že to mohlo dopadnúť aj omnoho horšie. A on sám, aby sa raz, keď si na túto chvíľu spomenie, necítil ako úplné hovno, musí urobiť len jedno: podporiť Zoe v tom, pre čo sa rozhodne. Nech to bude akokoľvek, voľba je na nej, súhlas na ňom. A pritom ešte dúfal, že Zoe povie, že to všetko bolo nedorozumenie, že to nie je tehotenstvo, ale chudokrvnosť, rakovina, Alzheimer alebo obličkové kamene, že nádej na uzdravenie je vysoká a či by jej mohli nosiť do sanatória pomaranče. A Stajpen by povedal: samozrejme, zlato, spoľahni sa a potom by šiel za Kimi, ľahol si k nej do postele a dýchal vôňu jej vlasov a použitých nohavičiek.

- To dieťa si nechám, - povedala Zoe. - Bez ohľadu na všetko ostatné.

Sony natiahla ruku cez stôl a pohľadila Zoe po predlakti.

- Možno neviem, do čoho idem, ale určite to nikdy nebudem ľutovať viac, než by som raz ľutovala, keby som sa ho teraz vzdala, - povedala Zoe. - To dieťa je moje a ja som jeho matka. Nevyhodím ho do smetí len preto, že tie okolnosti, ako sa ku mne dostalo, sú v.

... v Čechách a Nemecku trendom, pomyslel si Stajpen.

- ... iné, než o akých som snívala, - povedala Zoe. - Ale to je len začiatok. Ešte je všetko pred nami a môže to byť úžasné.

V lampe nad stolom sa hlučne uškvaril nočný motýľ.

- Som rád, že si sa tak rozhodla, - povedal Stajpen. Pripadal si patetický ako krížnik Potemkin.

O chvíľu nad písoárom premýšľal nad tým, že podľa toho, ako sa všetci tvária, je teraz s nejakým vyhlásením na rade on. Na stene vo výške očí bolo v obľahnutí telefónnych čísiel a ponúk najrôznejších sexuálnych služieb napísané:

HRÁŠ S TAKÝMI KARTAMI, AKÉ DOSTANEŠ.

Na záchod vošiel Korben.

- Chceš ju? - spýtal sa Stajpena.

- Koho? - spýtal sa Stajpen. - Zoe.

- Prečo?

- Lebo ak ju nechceš, ja si ju vezmem, - povedal Korben. - Čaká moje dieťa.

- Bol si dnes pridlho na slnku, - povedal Stajpen.

- Ja viem, že ty ju nechceš a ja si na to všetko už trúfam. Tri dni som to zvažoval a potom som sa rozhodol.

- Lenže to nezávisí od tvojho rozhodnutia, - povedal Stajpen.

Cez okružle záchodové okienko uvidel ďalšiu výletnú loď plávajúcu opačným smerom. Šla celkom blízko, Stajpen videl cestujúcim, stojacim v svetle, aj do tváří. Oni sa zas dívali na dvoch bratov na záchode a netušili, že v tej chvíli sa rozhodovalo o tom, akého bude mať možno jedno dieťa otca. Bola medzi nimi aj žena so svetlými vlasmi, ktorá pripomenula Stajpenovi Kimi. Počkal, kým ju loď unesie preč. Hráš s takými kartami, aké dostaneš, pomyslel si Stajpen smutne a otočil sa na Korbena:

- Zoe čaká dieťa. Chce ho. Je to stále moja frajerka. Takže nie je čo riešiť.

23. Čo je skutočný dôkaz lásky? - II.

- Dáš si guláš odčera alebo rezeň od nedele? - spýtala sa Kimi stojac pri chladničke.

- Ďakujem, nedám si nič, - povedal Stajpen.

- Môžem ti spraviť cestoviny alebo omeletu, - povedala. - Alebo kornfleky s mliekom, chlieb s maslom, praženicu, klobásu, krupicovú kašu alebo sardinky.

- Naozaj nemám na nič chuť, - usmial sa na ňu Stajpen.

Odkedy klamal na najvyššej úrovni, nemohol jesť. Trpel tým prekliatím už od detstva. Zmieril sa s tým až vtedy, keď prišiel na to, že hovoriť pravdu je jednoduchšie. Človek si tak nepreťažuje pamäť a získava na dobrej povesti. Netýka sa to drobných klamstiev nevyhnutných pre prežitie vo svete ovládanom policajtmi, daňovými kontrolórmí, školníkmi a revízormi. Ide hlavne o tie veľké pospíetane ľži, ktoré desivou rýchlosťou narastajú, zneprehľadňujú situáciu a leptajú duše. Nevedel, že z toho nevyrástol. Odkedy to Stajpen začal hrať na dve strany, ledva do seba dokázal natlačiť dve sústa akéhokoľvek jedla denne. Trvalo to len pár dní a už vyzeral, že má pásomnicu a ťažké psychické problémy súčasne. Bolel ho žalúdok a všetky zuby. Stajpen usúdil, že toto jeho nedobrovoľné smerovanie k smrti hladom je samoregulačným mechanizmom prírody, ktorá sa tak zbavuje ľudského odpadu, nevhodného na ďalšie použitie.

- Naozaj na nič nemáš chuť? - spýtala sa Kimi ešte raz.

Stála len v nohavičkách a bielom tielku v kuchyni voňajúcej čerstvo zomletou kávou. Na tenkej látke mala od nej sypkú čiernu šmuhu a pod ňou sa črtala bradavka. Cez okno na ňu pražilo poludňajšie slnko.

- Iba na teba, - povedal Stajpen.

- Stihneme to, kým ti začne prednáška? - spýtala sa Kimi.

- O druhej musím odvieť Stelu zo školy na balet.

- Skrátime predohru, - povedal Stajpen.

- Predohru áno, ale to ostatné nie, - povedala Kimi.

- Mám to rada, keď si vo mne.

Nohavičky si vyzliekla počas tých štyroch krokov, ktoré ich delili. Objal ju, ako keby na to čakal celý život. Stále sa jej nedokázal nasýtiť. Stále jej nemal dosť. Miloval sa s ňou celé hodiny a všade, kde sa len dalo. Stačilo, aby sa naňho pozrela, aby sa ho dotkla, aby na ňu len pomyslel a hneď mu stál, pripravený vojsť do nej a priviesť ju k orgazmu. Stále nemal dosť jej vône, jej hebkosti, jej vlhkosti a tepla, stále ju nepretiahol DOST. Hučalo mu v hlave, nejedol a nespál,

všetko ho bolelo, a predsa po nej stále túžil. Koniec sveta mohol prísť každú chvíľu, tak to spolu robme, kým je čas. Áno, áno, áno, kričala Kimi. Stajpen nekričal. Myslel na označovanie železničiarov podľa hodností, námornú vlajkovú abecedu a Mendelejevovu periodickú sústavu chemických prvkov. Vedel, že Kimi bude mať ďalší orgazmus spolu s ním. Bude do nej striekať svoje semeno a ona ho bude v kĺboch do seba nasávať ako softvér, ktorý by jej raz umožnil neopustiť ho a nevyškriabať mu oči, nespochybníť jeho lásku, neposlať do horúceho pekla každú spomienku na chvíľu, ako je táto.

- Asi ťa milujem, - povedala Kimi.

- Ako dlho? - spýtal sa Stajpen.

- Odkedy som pred pár sekundami prišla k sebe, - povedala.

- Hovoril som ti, že som posteľový prieborník, nie?

-Nie.

- Tak som si to teda len celý čas v duchu opakoval, aby som na to nezabudol.

- To nie je správna odpoveď.

- A čo je?

- Aj ja teba.

- Aj ja teba. Asi milujem, -povedal Stajpen.

Postavila sa. Zdola videl, ako jej po dlhých stehnách steká jeho semeno. Dlho sa v nej ten softvér neudržiaval.

- Niekedy mám dojem, že toto nie je skutočnosť. Že len halucinujem, - povedala. -Kde som bola celé roky, keď som si myslela, že vzájomná opätovaná láska bez nejakých postranných humusov nemôže existovať? Celé roky si bola v realite, moja najdrahšia, pomyslel si Stajpen.

- Pravda a láska zvíťazia nad lžou a nenávisťou, - zarecitoval jej precitene.

- Ámen, - povedala Kimi. Ležal na zemi a pozeral sa na kuchynský stôl zospodu. V jednom rohu na ňom bolo prilepené pestrofarebné hniezdo žuvačiek. Tam asi sedáva Hviezda Jasná Kopasná. Dlaždice ho príjemne chladili. Z kúpeľne počul šumenie sprchy a Kiminu interpretačnú úpravu Show must go on. Chcelo sa mu zostať v kuchyni pod stolom navždy, zrúť s podlahou, nemusieť nič riešiť. Len tam ležať, cítiť Kimine chodidlá, raz denne vystrčiť kolík a nechať sa osúložiť. Keď mu Kimi a Zoe prídu na to, že obom sľubuje to isté, teda pomoc s ťarchou života a s výchovou dieťaťa, dopadne to s ním nepredstaviteľne. Vykastrujú ho. Na ulici si povedal, že sú aj dôležitejšie veci v živote, než prísť načas na vlastnú prednášku. Otočil sa, vošiel do lekárne a vypýtal si framykoínovú masť.

- Na čo to potrebujete? -spýtala sa magistra za sklenenou prepážkou, ktorá akoby Ripleyovej z Votrelca z oka vypadla.

- Na drobné poranenie, -povedal Stajpen.

- To je na predpis. Ak mi ukážete, kde ste sa poranili, môžem vám poradiť niečo iné.

- Ak vám to ukážem, zavoláte policajtov, - povedal Stajpen. Ripleyovej zahral pobavený úsmev okolo sexy čelustí.

- Tak mi to opište, - povedala.

- A potom dostanem framykoín? - spýtal sa Stajpen.

- Nekoketujte so mnou, mladý muž, a vysypte to, - povedala Ripleyová.

- Som zamilovaný a mám penis rozodretý od niekoľkodňového súloženia. Keď chodím a odiera sa mi o trenky, chce sa mi plakať, - povedal Stajpen.

Ripleyovej na okamih klesol pohľad tam, kde by v prípade disponovania röntgenovými očami videla za drevotrieskovou prepážkou Stajpenovho vtáka, potom siahla na policu a položila na pult framykoín a balenie gázy.

- Ďakujem za pochopenie, -povedal Stajpen.

- To nie je pochopenie. To je konštruktívna závisť, - povedala Ripleyová. - Hlavne sa jej občas venujte aj po tom, čo si ju vezmete za manželku.

Po ceste mu zavolať Korben s neodolateľnou ponukou zúčastniť sa prevozu Soninho-klavíra od Korbena do Soninho nového podnájmu, zahŕňajúcou aj vynesenie klavíra na druhé poschodie. Stajpenovi sa od hladu, nedostatku spánku a sexuálnej vyčerpanosti robilo biele pred očami, ale aj keby bol v dokonalejšej forme, nemal by najmenšiu chuť búrať rohmi klavíra omietku naprieč poschodiami.

- Zavolaj si nejakého kamoša z posilky. Alebo toho nabúchaného trénera, čo tam máte. Ja nemám také svaly. Ja pracujem mozgom.

- Nikto nemá čas, - povedal Korben.

- Nie. Tebe sa nechce pred nimi strápnovať, - povedal Stajpen.

- Nemôžem zavolať nikoho. Bol som s nimi na pive, dal som si pár a potom som Chrastovi jednu natiahol. Mám nervy v riti.

- Prečo si mu natiahol?

- Povedal vtip. -Aký?

- Otrepaný vtip.

- Tak to už nenatiahuj.

- Spýta sa chlapček mamičky: "Mamička, prečo som černoch, keď ty si celkom biela?" "Zlato, keby si vedel, čo to bol za večierok, kde sme ťa spravili, budeš celý šťastný, že nie si bernardín."

- A po tomto vtipe si mu natiahol? - spýtal sa Stajpen.

- Áno, - povedal Korben.

- Tak ja teda prídem. Nestačil položiť, keď mu prišla esemeska. Bola od mamy a text znel: AJ JA TEBA, LÁSKA MOJA. Zdá sa, že matka už svoju dilemu vyriešila, dojemne zosynchronizovaná so svojimi synmi. Ale Stajpen si uvedomil, že keď to v tejto rodine všetko praskne, rád by nebol pri tom.

24. Čo je skutočný dôkaz lásky? - III.

Klavír vážil asi tonu. Stajpen s Korbenom ho zložili z auta, pretiahli cez vstupnú bránu, vyniesli na prvé medziposchodie a stačilo im. Stajpen bol vyhľadovaný a nevyspatý a Korbena zase ťažilo vedomie faktu, že nesie milostnú rekvizitu svojej bývalej frajerke, ktorá to s ním už nemohla vydržať. Sedeli na schodoch a sťažka dýchali.

- Čítam teraz takú knihu, -povedal Korben. - Volá sa Identita muža. Mám za sebou štyri strany, ale všetko som pochopil.

- Štyri strany? - spýtal sa Stajpen.

- Vieš, že čítam pomaly.

- Ja sa divím, že vôbec čítaš.

- Všetko je to o tom, že identita nás mužov je od detstva spochybňovaná. Stále nám hovoria "buď chlap" a "správaj sa ako muž", akoby sme neboli dosť chlapmi. Akoby sme sa nesprávali ako muži. Ženám nikto nehovorí, aby boli ženami, ony nimi jednoducho sú, nikto to nerieši.

- No dobre a čo z toho vyplýva? - spýtal sa Stajpen.

- No že my za to nemôžeme, že sme takí dezorientovaní.

-Aha.

- S tebou to nič neurobilo?

- A čo by to malo so mnou urobiť?

- Ja som z toho bol celý hotový, keď som zistil, že je to takto. Že za to vlastne nemôžem, že stále neviem, čo sa odo mňa chce. Ja by som to totiž vedel, keby ma ostatní nepomýlili.

Hovorila ti niekedy matka, aby si bol chlap? - povedal Stajpen.

- Nie. Hovorila mi, aby som nebol ako otec, - povedal Korben.

- Do riti. Aj mne.

- No vidíš.

- Ja viem.

- Ťažké je nebyť ako niečo, keď nevieš, ako čo máš byť, -povedal Korben.

Nedohodli sa, ale aj tak sa postavili takmer súčasne. Boli rozdielni, a predsa sa na podobnosti ich pohybov a chôdze občas známi celkom bavili. Chytili popruhy podložené pod klavirom, že ho zase vynesú o poschodie vyššie. Už sa doň zapreli, keď sa Korben opýtal:

- Nerozmyslel si si to s tou Zoe?

Stajpen pustil popruhy. Bol unavený na smrť.

- Máš cigaretu? - spýtal sa Korbena.

Zase si sadli. Zapálili si a pozerali na klavír. Vyzeralo to tak, že mu je súdené zostať v tejto nadmorskej výške.

- Ty si myslíš, že to mám

jednoduché? - spýtal sa Stajpen.

- Jasné, že máš, - povedal Korben. - Máš všetko. Ide len o to, či to chceš, alebo nechceš. Ja mám veľké hovno, takže môžem chcieť hocičo, je mi to prd platné.

- Čo dávali včera v telke, že je dnes z teba taký filozof? -spýtal sa Stajpen.

- Len sa z toho neposer, aký si len intelektuál, - povedal Korben, zahasil špak a postavil sa: - A pod to vyniesť, nech môžem vypadnúť. Dosť mi to tu lezie na nervy. Aj s klavirom, aj so Sony, aj s debilným barakom, kde nemajú výťah.

- A nenecháme ten klavír tu dole? - spýtal sa Stajpen: - Sony by chodila hrať sem, trochu by sa vyvetrala a aj susedia by možno rozhýbali svoje staré plesnivé kosti, keby Sony odpálila nejakú Evu Kostolányiovú.

- Nezdružuj, - povedal Korben.

- Daj mi ešte jednu cigaretu, - povedal Stajpen.

Tak strašne sa mu nechcelo vstať, že keby mu niekto navrhol amputáciu všetkých končatín s tým, že sa nemusí ani pohnúť, bez váhania by súhlasil.

- Hovoriš mi, že som debil, ale cigu si pokojne vypýtaš, -povedal Korben a sadol si zase na schody. - Ty si mal byť žena. Tie majú tento prístup.

- Prečo ste sa so Sony vlastne rozišli, už si na to prišiel? - spýtal sa Stajpen.

- Vieš, ako to je, - povedal Korben a tiež si zapálil ďalšiu: - Keď máš frajerku už dlho, trochu si ju prestaneš všimáť. Ona ti s tým najskôr pili uši, že čo si ju nevšímaš, takže si ju všimáš ešte menej, lebo sa predsa nenecháš do niečoho nútiť. Ešte chvíľu ti robí scény, potom ich zrazu robíť prestane a jedného dňa od teba tá frajerka celkom bez výstrahy zdrhne. Buď sa pri nej zjaví niekto, kto si ju všima až za roh, alebo zdrhne len tak a dúfa, že niekto lepší než ty už čoskoro príde. A on aj príde. Možno nie je lepší, ale je nový. A všima si. Zo začiatku. To je vlastne dosť zacyklené, celý ten cirkus.

- Čo sa stane, keď skrižia doktora Plzáka a Homéra Simpsona? - spýtala sa Sony z vrchného medziposchodia.

- No schváľne, - povedal Stajpen.

- Skecne si s vami pri klavíri o životných múdraz, -povedala Sony. - Všetky susedky za dverami plačú od dojatia do utierok.

- Tak povedz ty, prečo si odo mňa odišla, - povedal Korben.

- Lebo som ťa prestala milovať. A ty mňa tiež. A trvalo nám ešte pol roka, kým sme na to prišli, - povedala Sony. -

Podťe s tým klavirom hore, urobila som francúzske zemiaky.

Zvyšné poschodie a pol zvládli Korben a Stajpen pomerne rýchlo, aj keď s dvomi prestávkami na Stajpenove telefonáty. Prvýkrát volala mama, aby sa ubezpečila, že sa jej syn nikomu nezdôveroval s jej zablúdenou esemeskou, aj keď podľa tónu hlasu a celkového ladenia konverzácie nevyzerala, že by jej na tom až tak záležalo. Na otázku, ako sa má, odpovedala, že je akútne šťastná, ale nech to nikomu nepovie. Takže Stajpen usúdil, že v matkinom vzťahu k

manželovi Cicky Micky nezostalo len pri esemeskách. Druhý telefonát bol od Kimi. Bola vrúcna a uvoľnená, aké bývajú zamilované ženy, keď si myslia, že im nič nehrozí. Stela bude spať u kamarátky, a tak ho volala do kina. Stajpenovi to bolo celé trápne, pretože nechcel schladieť jej nadšenie a zároveň si uvedomoval prítomnosť Korben na ťahajúceho uši, takže zahrál zaneprázdnenosť a sľúbil, že zavolá o chvíľu.

- Chýbaš mi, - povedala Kimi.

Nemohol povedať "aj ty mne". Nemohol povedať "tak to ti budem musieť vynahradiť". Mohol povedať len "ahoj, zavolám neskôr" a zraníť ju.

Položil a cítil, ako mu po chrbte steká pot. Posledných niekoľko hodín ho návaly tepla a chladu sužovali ako ženu v prechode.

- Ty niekoho máš? - spýtal sa Korben.

- Čo ťa do toho?! - povedal Stajpen.

- Len sa pýtam, - povedal Korben.

- Tak sa ma už, krucinál, všetci na nič nepýtajte!

Posledných pár schodov vliekli klavír mlčky.

Keď im Sony otvorila dvere, zalialo ich slnko poloprázdneho svetlého bytu a vôňa jedla. Za kuchynským stolom sedela nejaká Sonina kamarátka a vykladala si karty.

- Pride aj Zoe, - oznámila bratom Sony. - Donesie ukázať tehotenskú knižku a nejaké dupačky. Práve si vykladáme, či sa nám tie dupačky budú páčiť.

Sony sa zasmiala smerom k dievčaťu, ktoré za stolom otáčalo karty, a podržala dvere. Vtrepali klavír do bytu. Stajpen mal toho dosť. Oprel sa o klavír a zhlboka dýchal.

- Buď tie dupačky nebudú bohviečo, alebo o ne ani tak nepôjde, lebo sa doserie niečo podstatnejšie, - vyčítalo dievča z kariet.

Stajpen si uvedomil, že lepšie to už naozaj nebude. Zmocnila sa ho náhla slabosť.

- Potreboval by som pohár vody, - povedal.

Zdvihol sa mu žalúdok. Podlaha sa rozhybala. Okolo neho sa zrazu rozprestrela biela hmla. Všade sa rozoznel vysoký zvuk, akoby mu niekto vrazil hlavu do úľa plného podráždených včiel. Zacítil, ako stráca rovnováhu a padá k zemi. Tvár sa mu zaborila do niekoľkých topánok na opätkoch naskladaných pri dverách. Ako z hĺbky jaskyne nejasne vnímal vzrušené hlasy a volanie svojho mena, ktoré zrazu znelo celkom cudzo a oprostene od svojho významu. A potom už nevedel o ničom.

25. Je orgazmus to najdôležitejšie?

Zoe mala na sebe bielu blúzku. Keď sa nad neho naklonila a Stajpen precítil z plytkých nemocničných driemot, najskôr mal pocit, že je to ďalšia medička, čo mu prišla svietiť do očí baterkou, stetoskopovať srdce alebo sa s hanblivou strohosťou vypytovať na choroby prekonané v detstve. Okamih zvažoval, či radšej ešte na chvíľu neupadne do jalového polospánku, v ktorom by mohol ďalej počúvať trieskanie plechovými prepravkami s jedlom, vízganie ortopedických topánok sestričiek po zničenom linoleu, aj čiesi hlasné dožadovanie sa bažanta.

- Ty teda vyzeráš, - povedala Zoe.

Stajpen sa okamžite prebral.

- Ďakujem, - povedal.

- Čo ti to dávajú? - ukázala na fľašu, z ktorej sa číra tekutina hadičkou po kvapkách vnucovala do Stajpenovej žily.

- Rezeň a opekané zemiaky, - povedal Stajpen.

Zoe si sadla k nemu na posteľ. Váhavo sa naňho usmiala, akoby sa nevedela rozhodnúť, či má byť protivná, alebo prejavovať súcit.

- Že vraj si mal oňačovaného vtáka, - povedala Zoe. - To ti už úplne hrabe?

- Vyzerá to tak.

- Ako sa cítiš?

- Dosť divne, aby som pravdu povedal. Ako ukrižovaný.

- Zoberieš si ma za ženu? - spýtala sa Zoe.

Keby Stajpen mohol vstať, vstal by, vyšiel by na balkón, zapálil by si a premyslel by si, čo také jej povedať. Od Zoe to bolo svinstvo pýtať sa ho na to práve teraz. Bez pohybu, bez cigariet a bez balkóna sa cítil celkom bezbranný.

- Tak čo? - spýtala sa Zoe.

- Je to pre teba dôležité, aby som si ťa zobral? - spýtal sa Stajpen.

- Áno. Chcem sa vydať. Stajpen sa díval na Zoe.

Zrazu si uvedomil, že z nej necíti lásku. Už ani ona ho nemiluje. Ona už len bojuje o to, o čom je presvedčená, že jej patrí. Možno bráni záujmy dieťaťa, ktoré v sebe nosí. Sedela na Stajpenovej posteli v plnej zbroji, ochotná obetovať pre víťazstvo čokoľvek. V bruchu jej tikala nálož a ona ju chcela nechať vybuchnúť na mieste a spôsobom, ktoré sama uzná za najvhodnejšie.

- Ja sa zatiaľ nechcem ženiť, - povedal Stajpen. - To predsa nie je podstatné, či sa dvaja zoberú, alebo nie.

- Ty vieš veľmi dobre, že to podstatné je, - povedala Zoe.

Stajpen si spomenul na niekoľko filmov, v ktorých ohrdnuté milenky zniesli zo sveta svojich frajerov upútaných na lôžko. Udušili ich vankúšom. Odpojili im prístroje. Prestrelili im hlavu. Pichli im do žíl inzulin.

- Ešte si to premysli, zlato, - povedala Zoe a hodila mu na brucho sieťku pomarančov.

Stajpen nikdy nechápal, prečo sa do nemocnice nosia akurát pomaranče. Pomaranče nenávidel. Naposledy mal nejaký v ústach, keď mal päť rokov. Prišla Sony a priniesla mu jablká, časopisy a svoju nabíjačku na mobil. Potom prišiel

Korben a priniesol cigarety. Stajpen medzi nich rozdelil pomaranče a spýtal sa, čo je nové.

- Tak... stále niečo riešime, - povedal Korben vyhýbavo.

- Nič podstatné, - povedala Sony. - Hlavne sa pozbieraj, nemôžem sa na teba pozerat'. Vieš, ako sme sa o teba báli? Mysleli sme si, že si mŕtvy.

- No schválne, aj niekto plakal? - spýtal sa Stajpen.

- Sony, - povedal Korben.

Na druhý deň ráno Stajpena odpojili od infúzií a nejaká doktorka, ktorú videl prvýkrát, mu naznačila, že ak sa dobrovoľne nenaje, budú k nemu musieť zavolať psychiatra. Doktorka bola mladá a dosť nervózna z toho, že je doktorka. Na jej prekvapenie prijal ten návrh Stajpen s nadšením. Keby si s niekým pokecal, možno by sa mu uľavilo. A keby mal ešte k tomu zdokumentované, že je na hlavu, nikto by od neho nič nechcel. Napríklad Zoe.

- Vy učíte na vysokej škole? - spýtala sa podozrievavo, hľadiac do Stajpenových papierov.

- Tak, tak, - povedal Stajpen. - So školstvom to ide z kopca.

Doktorka odišla zjavne nespokojná, že sa jej nepodarilo pacienta vystrašiť. Stajpen dúfal, že sa na toho psychiatra nevykašle a pošle mu niekoho na kus reči. Vytiahol mobil z nabíjačky a zavolať Kimi. Dva dni sa jej neozval, ani nezdvihol telefón. Bola naňho milá. Porozprával jej o pokazenom mobile a o tom, že musel odcestovať k rodičom. Nechcel jej povedať o svojom kolapse, pretože by sa určite nenechala odhovoriť od návštevy v nemocnici a on nemohol riskovať, že sa tam stretne so Zoe alebo s niekým iným z tej úderky nabitej zničujúcimi informáciami. Stajpen vstal a odšuchtal sa k umývadlu. Uvidel sa v zrkadle. Polovicu tváre mal doráňanú od opätokov Soniných topánok, do ktorých spadol. Vyzeral ako kvalitne použitý výparník. Stajpen konečne pochopil, prečo sa k nemu všetci správajú tak čudne. Umyl si zuby a potom s Korbenovými cigaretami vo vrecku župana našiel fajčiarsky balkónik. Boli tam dvaja chlapi, Stajpen ich odhadol tak na osemnásť. Dohadovali sa o pojebateľnosti sestričiek a o tom, čo budú robiť, keď ich pustia.

- Keď ma pustia v piatok, tak v sobotu večer pôjdem s kamošom na tlsté, - povedal ten nagelovaný.

- Jak na tlsté? - spýtal sa ten menší, vyholený.

- Normálne na nejakú diskotéku. Do Pezinka alebo tak. Tlsté ti vždy dajú, - povedal nagelovaný.

- To mi nedošlo, - povedal vyholený. - Fakt vždy dajú?

- Tie sú rady, že to s nimi chce niekto robiť, chápeš, tak dajú, ani ich nemusíš spracovávať. Aj ti vyhulia. Aj do riti by si im ho mohol vraziť, keby si chcel. Minule mi jedna dokonca povedala, že či si nevyližeme zadky.

- To je hnus, - povedal vyholený a otočil sa k Stajpenovi: - No neni to hnus?

- Ak v tom zadku nemáte hovná, tak je to celkom ok, - povedal Stajpen.

- Fakt? - spýtal sa nagelovaný. - Tak to som si mal nechať vylízať, do riti, som to presral.

- No ale to budem jak teplý, keď si nechám lízať riti, - povedal vyholený.

- Celý život budeš riešiť, či nie si jak teplý, ale ver mi, že to s lízaním zadku nijako nesúvisí, - povedal Stajpen, zahasil špak a vyšiel z balkóna.

Vizbe ho už čakala Zoe. Držala časopis Hochzeit s takou natešenou nevestou na obálke, že Stajpen v tom momente uveril všetkým informáciám o tom, že modelky drogujú. Taký úsmev triezvy človek veru nevyčarí.

- Tak ako si sa rozhodol? - spýtala sa Zoe.

- Zoe, - Stajpen ju chytil za ruku a posadil sa k nej na posteľ: - Veď nebud' ako decko. Čo chceš týmto dosiahnuť?

- Ja sa ale o dva týždne vydávam, - povedala Zoe.

- A čo ma tam necháš priviesť políciou? - spýtal sa Stajpen.

- Beriem si Korbena.

Stajpen zalapal po dychu. Díval sa na Zoe. Vychutnávala si tento okamih.

- Nie je to trochu unáhlené? - spýtal sa Stajpen.

- S Korbenom sa poznáme už dlho, - povedala Zoe. - A miluje ma. Ty ma nemiluješ. A chce ma. Ty ma nechceš.

- No dobre, Zoe, ale veď život to nie je výber medzi dvomi možnosťami, - povedal Stajpen. - Tých možností je obrovské množstvo.

- Myslíš si, že s Korbenom nebudeme šťastní? - spýtala sa Zoe.

- Nevieť si vás dvoch celkom dobre predstaviť, - povedal Stajpen. - A myslím, že z tvojej strany je to truc.

- Nie, ty si myslíš, že nebudem dobrá manželka, - povedala Zoe.

- Ach, bože.

- Ale ja budem dobrá manželka. Budeme mať s Korbenom pekný vzťah a krásne dieťa a ty budeš hnusný, smradľavý a všetkými opustený starý chren, topiaci sa v alkohole a budeš ľutovať, o čo všetko si prišiel.

- Toto je ten motor, čo ťa ženie dopredu? - spýtal sa Stajpen.

- Áno, - povedala Zoe.

- No s tebou si teda môj brat ešte užije, - povedal Stajpen.

Zoe mu najskôr chcela niečo odseknúť, ale potom sa zháčila. Párkrát sa mu po hádkach ospravedlnila s tým, že čo hovorí, ani tak nemyslí. Že sa sama čuduje, keď sa počúva, čo rozpráva, že nechápe, prečo zo seba robí takú hus. Vybrala z veľkej tašky sieťku mandarínok a položila ju Stajpenovi na posteľ.

- Sony mi hovorila, že nemáš rád pomaranče.

- Zoe, miláčik, videla si ma niekedy jesť mandarínku? - spýtal sa jej Stajpen.

Zoe si vzdychla.

- Som úplne blbá, čo?

- Nie si, - povedal Stajpen. - Robíš, čo môžeš.

- Tak ja si tie mandarínky zase zoberiem a zjem ich, dobre? - povedala Zoe. - Potrebujem vitamíny.

- Jasné. Naozaj sa chceš vydat' za Korbena?
- Naozaj. Už som rozhodnutá týždeň. Teraz som ťa iba provokovala.
- Tak čo mi zostáva? - povedal Stajpen. - Len zaželať ti šťastie.
- Dúfala som, že ti to bude aspoň ľúto, - povedala Zoe.
- Bude. Ale s oneskorením. Mne to chvíľu trvá, kým niečo pocítim.
- Ako všetci muži, - povedala Zoe.

Mal z toho čudný pocit. Tak trochu sa mu uľavilo, tak trochu priťažilo. Akoby v škole získal nezaslúžene dobrú známku a bolo len otázkou času, kedy mu na to príde. Ale keď priniesli večeru, po dlhom čase sa konečne najedol.

26. Je orgazmus to najdôležitejšie? - II.

Keď prišiel Stajpen z nemocnice domov, väčšina Zoiných vecí bola už preč. Zostalo mu z toho akosi smutno. V knižnici boli medzi knihami diery ako po vytrhaných zuboch, jej dva obrazy zanechali za sebou tmavé miesta na vyblednutej žltej stene, v kúpeľni sa vyprázdnila skoro celá polica pod zrkadlom. Ani jedna z vecí, ktoré zmizli, nebola sporná. Stajpen si uvedomil, že aj skutočnosť, že všetko, čo so Zoe za tri roky spoločného života nadobudli, mohli rozdeliť na "tvoje" a "moje", že nič nebolo "naše", hovorila o tom, aké asi do seba vkladali už od začiatku nádeje. V rozhádzanej špajzi našiel zabudnutú fľašu chilského vína, nalial si a zavolať Kimi. Kedysi jej povedal "Som tvoj padák". Dúfal, že dnes bude padákom ona jemu. Ale Kimi mu oznámila, že má predmenštruačnú tenziu, rieši naliehavý výchovný problém a predýchava Steline domáce úlohy.

- Nemám prísť a pomôcť ti?
- spýtal sa Stajpen.
- Ó nie, zmasakrovať dieťa si zvládnem aj sama, - povedala Kimi.

Stajpen počul v telefóne Hviezdu Jasnú Kopasnú, ako hovorí mame:

- Uvidíš, že to zoberie vážne a pošle na teba sociálku.
- Ani sa ma nedotknú. Postraším ich tvojím zošitom, - povedala Kimi dcére.

Stajpen si skľúčene uvedomil, že tie dve si bez neho v pohode vystačia. Vo vtipkovaní, aj v masakroch. Je to podraz na mužov, že si matky tak rozumejú s deťmi. Dorazila matka a vzápätí Sony. Obidve zmoknuté a nadmieru veselé. Stajpen chvíľu uvažoval, kde sa v nich ten entuziazmus berie, potom však vysvitlo, že obe boli nakupovať. Matka prišla vlastne preto, aby si u Stajpena odložila nové topánky na svadbu Korbena a Zoe a Sony kvôli tomu, aby sa spýtala na Stajpenov zdravotný stav.

- Počúvajte, vyzerám tak hrozne, keď stiahnem brucho?

- spýtala sa matka, obzerajúc sa v zrkadle.

- Vyzeráte super, - povedala Sony.

- Nepotýkame si? - spýtala sa matka.

V trojici stiahli zvyšok fľaše vína a začali hľadať ďalšiu. Rozoberali so všetkou taktnosťou blížiacu sa svadbu. Sony a matka sa smiali, akoby si niečo siahli.

- Aj tak je hrozná, aké ľahké je zobrať sa a aké utrpenie je dopracovať sa k rozvodu. Keď sa zahlasuješ na matrike, vôbec nemusíš dokazovať svoju spôsobilosť na manželstvo, svoju zrelosť ani lásku k svojmu partnerovi. Keď sa chceš rozviesť, musíš ísť do podrobností vysvetľovať, prečo to už nemôžeš ďalej vydržať.

- Podľa mňa je ešte horšie, že sa nikoho na nič nepýtajú, keď sa chystá mať dieťa. Že sa nerobia žiadne skúšky, dokonca ani kurzy na to, ako byť dobrou matkou a otcom. Ešte aj s tými blbými vodičákmi sa narobí väčší cirkus a pritom, keď je niekto zlý otec alebo matka, narobí viac škody, než keď niekto autom narazí do kandelábra. Stáli na balkóne a fajčili. Okrem matky. Tá ich upozornila na všetky možné zdravotné riziká fajčenia a hodila do seba nejaký preparát proti rednutiu kostí. Stajpen si uvedomil, že Zoe mu zobrala aj všetky kvety v kvetináčoch. Stmievalo sa.

- Každú chvíľu bude spln, - povedala Sony. - Mali by sme si niečo želať.

- Plnia sa tie želania, alebo si môžeme zapriať niečo celkom ľahkomyselné? - spýtala sa matka.

- Želaj si také, čo zvládneš, keď sa ti to splní, - povedala Sony.

Stajpen pozrel do Mesiaca a zaželať si, aby si už každý našiel svoje miesto, a aby si dnes s Kimi dobre zasúložil.

- Čo ste si želali? - spýtala sa matka.

- "Nech sa stane, čo sa má stať, pre moje najvyššie dobro, v súlade s najvyššími plánmi a silami svetla. A nech sa mi dostane veľa lásky a presne takej, akú najviac potrebujem." A vy? - povedala Sony.

- Ja vlastne tiež, - povedal Stajpen.

- Aj ja, - povedala matka.

Čím viac niekto fičí na okultizme, tým skôr sa nechá zmitoriť, pomyslel si Stajpen.

- A nie je ti to ľúto, Sony? - spýtala sa matka.

- Ľúto mi je desaťkrát denne. Čo myslíš konkrétne? - povedala Sony.

- Že sa chystá svadba a nie ty si tá nevesta, - povedala matka.

- Svadby sú zvláštny úkaz, - povedala Sony. - Nie vždy miluje ženích najviac na svete práve svoju nevestu a nevesta ženicha. Ale keby to tak bolo, možno by to ani nebolo dobré, pretože keby sa tak veľmi milovali, nemali by o kom snívať.

- Ja keď som sa vydávala, ja som svojho muža milovala najviac na svete, - povedala matka.

- A nevadilo ti, že nemáš o kom snívať? - spýtal sa Stajpen.

- Nevadilo. Už po pár mesiacoch som snívala o tom, aké by to bolo krásne, keby som svojho muža nikdy nestretla, -

zasmiala sa matka. - Manželstvo je prežitok. Aspoň manželstvo v podobe, aké je tu okolo najrozšírenejšie. Všimni si, že keď vidíš dvoch dlhoročných manželov, vždy jeden vyzerá celkom spokojne a ten druhý je úplne vycicaný. Takmer vždy sa to v manželstve nakoniec zvrhne na to, že jeden toho druhého postupne požiera.

Potom prišiel pre matku otec a Stajpenovi zavolať Kimi. Sony sa tiež zdvihla, vraj sa ide dať ostriať kamarátke.

Zvláštnu nervozitu visiaku vo vzduchu nerozptýlili ani dve sedmičky vína.

- Vieš, čo má tvoj brat rozmiestnené po byte? - povedala Stajpenovi matka vo dverách:

- Motivačné plagátky. "Chci -môhu - dovedu - vytrvám -ciele dosiahnu". Alebo "Silný duch strasie bremeno otcov".

Trochu mám o neho strach.

- Nič z toho, čo robí, robiť nemusí, - povedal Stajpen. - Robí to, lebo chce.

- So Zoe? - povedala matka.

- So Zoe človek robí, čo musí, lebo Zoe to chce. No ale možno mu tá drezúra prospeje. Uvidíme. Dospela som k názoru, že v tých pár manželstvách, ktoré sa mi zdajú byť šťastné, drží opraty žena.

Stajpen pozrel z okna, ako matka s úsmevom nastupuje k otcovi do auta, obliekol sa a šiel ku Kimi. Dvakrát sa nechal od Stely poraziť v šachu, najedli sa, zahnali Stelu do postele a vliezli do vane. Stajpen umyl Kimi vlasy. Oddala sa tomu, slastne vzdychala a navigovala ho medzi desiatimi šampónmi a kondicionérmi k tej správnej kombinácii. Potom jej ešte oholil nohy. Opäť sa tomu oddala a slastne vzdychala. Začali sa rozprávať zbastardenou nemčinou, aby si pred holením toho ostatného navodili tú správnu atmosféru nemeckého pornofilmu. Potom Stajpenovi zazvonil mobil a bola to matka.

- Keď je to mama, tak jej to zdvihni. Možno konečne odišla od vášho otca a teraz niekde s jedným kufríčkom stopuje na výpadovke, - povedala Kimi.

- Ahoj, mami, - povedal Stajpen do telefónu.

- Tvoj otec mi povedal, že som mu celý deň chýbala a daroval mi Atlas psov, - povedala matka.

- Atlas psov?

- Hovorila som mu, že by som chcela šteniatko. Tak mi daroval Atlas psov, nech si nejaké vyberiem.

- Zdá sa, že otec bojuje.

- A vieš, čo mi napísal ako venovanie? "Popri otvorenom raji prechádza muž ľahostajne. Zarmúti sa až vtedy, keď je ten raj zatvorený. A tak je to aj pri pohľade na ženu. Alexander Dumáš mladší."

- To je pekné, - povedal Stajpen. - Dokonca mám pocit, že je to v podstate aj pravda.

- Celkom by ma zaujímalo, kde to zobral, keď som ho už tridsaťpäť rokov nevidela čítať nič normálne.

- Môžeš s niekým žiť aj tridsaťpäť rokov a pritom nepoznať jeho tajomstvá, - povedal Stajpen.

- Ó nie, už som si spomenula, - povedala matka: - Na päťdesiatku dostal od učiteľov takú zamatovú knižku. Aké banálne. Ale aspoň je mi jasné, na čo balil tie svoje lasičky. Na "žena mi nerozumie" a vreckové vydanie Citáty slávnych.

- Kde sa v tebe berie tá hyena, mami, - spýtal sa Stajpen.

- Mám ju od narodenia. Keby ma tak nezamestnávalo jej ukrývanie, mohla som si v živote viac užiť.

- Keby som ja svojej matke povedala, že je hyena, do smrti so mnou neprehovorí, - povedala potom Stajpenovi Kimi.

- No dobre, ale tvoja matka ešte neprešla obrozením, - povedal Stajpen.

- Ako vyzerá obrozenie?

- Má klobúk, koženú bundu, trojďhové strnisko a hovorí "Láska moja, na teba som čakal celý život".

- To mi hovoríš aj ty, - povedala Kimi.

- A necítiš sa obrozená?

- Tak by som ten stav rozhodne nenazvala.

A potom Mesiac vyplnil Stajpenovi jeho želanie a dožičil mu úžasný, absolútne plno-hodnotný sex so ženou, ktorú miluje.

27. Je orgazmus to najdôležitejšie? - III.

Stajpen na svadbu brata a svojej bývalej frajerky vôbec nemienil ísť. Ale Korben si vzal do hlavy, že ho potrebuje za svedka, a potom mu ešte zavolať matka s tým, že hoci mu to teraz pripadá celé dosť divné, a komu by aj nie, po rokoch sa všetky malichernosti rozplynú a zostane len to, či preukázal veľkorysosť a prišiel na svadbu svojho brata, alebo sedel urazený doma.

- Nesedel by som doma, - povedal Stajpen. - Sedel by som v bare. A nemusel by som mať oblek a tváriť sa decentne. Mohol by som sa slobodne opiť a všetkých vyurážať.

- Sľubujem ti, že na ďalšiu Korbenovu svadbu ťa už ťahať nebudem, - povedala matka.

- Dáš mi to písomne?

- Môžeš veriť môjmu slovu. Na ďalšie svadby tvojho brata už ísť nemusíš. A možno motyka vystrelí a toto manželstvo vydrží, - povedala matka a po pauze dodala: - No ale kto kedy videl strieľať motyku, že. Ja teda nie. Na svadbe sa napodiv všetci tvárili, akoby to bolo skutočne vynikajúce, že sa tam stretli. Papadopulosovci všetkých bozkávali a hovorili "tak predsa sme nakoniec rodina", príbuzenstvo z oboch strán bolo úhladné, vyzbrojené videokamerami, rozpačitými úsmevmi a otrepanými vtipmi. Keď sa objavila Zoe, celá v bielom, všetci vzdychali, že nevesta je prekrásna.

- Vedela som, že len tak keca, - povedala Sony a vyplula žuvačku. - Hovorila, že príde v červenom a bez spodnej bielizne. Sony mala na sebe zelené lesklé šaty obopínajúce postavu a viac než nevestinho svedka pripomínala nejakú pofidérnu postavu z Moulin Rouge. Všetci pred svadobnou sieňou - stojaci aj okoloidúci - ju intenzívne skenovali očami. Stajpen si nevedel spomenúť na žiadnu svadbu z tých, na ktorých sa zúčastnil, čo by v sebe nemala konskú dávku čistej obskúrnosti. Ľutoval len to, že teraz bol na svadbe za šoféra a nemohol sa včas opiť, aby tú maškarádu

ľahšie vydržal.

- Nečakal som ťa tu, - povedal Stajpen Sony.

- Ani ja teba, - povedala mu Sony. - Koľkokrát ti volali, kým ťa zlomili?

- Dlhو som vzdoroval.

- Načo nás tu potrebujú mať? Aby nás videli trpieť? Alebo čo? Mám urobiť žiarlivostnú scénu? - spýtala sa Sony.

- Stačí, keď sa v pravej chvíli rozplačeš, - povedal jej Stajpen.

- Nie že by som to nedokázala, - povedala Sony. - Ale tú radosť im nespravím. Budem sa tváriť, že sa mi hovadsky uľavilo, že nemám Korbena na krku ja. Čo je aj pravda.

- Si statočné dievča, - pochválil ju Stajpen.

- Radšej nebyť, ako byť otrokom, - zarecitovala Sony. - Aby som bola celkom úprimná, som sťatá pod obraz boží. Ale darí sa mi to maskovať. Keď sa budem mať niekam podpísať, že dosvedčujem, že sa tí dvaja nešťastníci zobrali, nadiktuj mi, ako sa volám, začínam mať v tejto otázke trochu nejasno.

- Nevidel si mamu? - zastavil sa pri nich otec. Vyzeral dezorientovane. Nič neorganizoval, nikoho bodro nepoplieskaval po chrbte, na nikoho nehúkal žiadne vtipy. Len stále niečo hľadal, najčastejšie svoju ženu.

- Nevidel, - povedal Stajpen. - Ale od rána všetkým telefonovala, takže funguje.

- Je mi teplo, - povedal otec. - Neznášam to tu. Koľko príbuzných majú tí Papadopulosovci? Len sa množia. Otec odišiel a Sony dostala záchvat smiechu, ktorý nedokázala ovládať.

- Len sa množia! Len sa množia! - pískala, lapajúc po dychu.

Potom sa šlo dovnútra. Nejaký zanietenec, ktorého nebolo vidno, skuvíňal na syntetizátore skladbičku náramne sa hodiacu k tomu happeningu, ktorý sa mal každú chvíľu spustiť. Sony sa zavesila do Stajpena, po tvári jej stekali slzy smiechu. Matka Papadopulosová - tiež v slzách - jej cestou súcitne strčila do ruky mierne použitú vreckovku. Sony sa do vreckovky začala okamžite zase ticho rehúňať, Stajpenovi sa dokonca zdalo, že aj počuje, ako pridusene vyráža "Len sa množia". Dve dievčatká sa vyšmykli z lavíc, na ktorých sedeli svadobčania, a pribehli celkom dopredu, aby mohli zblízka obdivovať nevestu. Oči im žiarili od vzrušenia, jedno z nich dokonca siahlo Zoe na nadýchanú sukňu. Sony sa k nim otočila a zašomrala:

- Veru tak, moje zlaté, ak sa budete snažiť, aj vy tak pekne vyrastiete, budú z vás svine hnusné, malé kurvy a tiež sa vydáte.

Dievčatká pozreli na Sony a utiekli.

- Sony, - zašepkal jej Stajpen. - Kašli na to.

- Prečo? - odšepkala mu.

- Kašli na to, nech to máme rýchlo za sebou.

- A potom čo?

- Potom im môžeš oplúť svadobnú tortu.

- Dobre, - povedala Sony. Do konca obradu ani necekla.

Ani to netrvalo dlho. Pár teplých slov o spoločnej ceste životom, Zoino zvučné áno, Korbenovo krátke zaváhanie predtým, než sa definitívne vyslovil, nečakane dlhý, precítený prvý manželský bozk, hlasné dojaté vzlyky nejakej Zoinej babky, mimoriadne trápny kultúrny program vo forme slizkej básničky o vrúcnej láske a znovu ten syntetizátor. Zoe v patričnej chvíli stúpila Korbenovi na nohu. V obecnstve to zašumelo. A bolo po všetkom. Všetci sa vrhli na novomanželov.

- Tak veľa šťastia, Zoe, - povedal jej Stajpen. - Mám pre teba aj svadobný dar, ale nechcel som ho sem vláčiť. Stajpen jej kúpil malé zrkadlo v pozlátanom ráme. Pred časom sa jej v starožitnostiach páčilo. A Stajpenovi sa zas páčila metaforickosť takého daru.

- Aj ja mám pre teba darček, zlato, - povedala mu Zoe. - Taký skoro svadobný. Zavolala som Kimi a všetko som jej povedala. Dost' ju to zobralo.

- Čože? - povedal Stajpen: -Kedy?

Stajpena sa od nej snažili odtlačiť ďalší gratulanti. Zoe sa na nich žiarivo usmievala, vedela, že Stajpen sa ešte vráti. Už dva dni sa nemohol Kimi dovolať. Keď sa u nej zastavil, nikto nebol doma. Je možné, že by mu neotvorila?

- Kedy si s ňou hovorila? - zakričal Stajpen na Zoe.

- Asi predvčorom. Už sa nepamätám, - povedala Zoe. - A naposledy včera. Práve balila kufre. Možno je v tejto chvíli už v lietadle. Aspoň spomínala niečo v tom zmysle.

- Kam odlieta? A odkiaľ? Zoe sa usmiala. V záplave kvetov a bielych čipiek vyzerala ako zlá bohyňa pomsty.

- Game over, - povedala. -Koniec hry.

Stajpena dav ľudí odsúval preč.

- Odkiaľ odlieta? - zakričal na ňu Stajpen.

- Aký je to pocit, keď vieš, že strácaš toho, koho miluješ? - povedala Zoe. Stajpen sa rozbehol von.

- Nekonečná piča, - povedal Stajpen a pár ľudí okolo sa dotknuto otočilo. Trikrát mu spadli kľúče od auta, kým si odomkol a naštartoval. Volal Kimi. Nedvíhala. Rútil sa mestom a cestou telefonicky zisťoval, čo práve odlieta z bratislavského letiska. Buď pôjde na Schwechat alebo do Ivanka. Kým bude na jednom mieste, môže sa minúť s Kimi, ktorá je na tom druhom. Musel sa rozhodnúť. Možno je to celé zbytočné, melodramatické a hľúpe ako posledný diel nejakého televízneho seriálu, ale ak je nejaká nádej, že ju ešte zastihne, musí sa o to pokúsiť. Zabrzdil pri svojom dome a vybehol hore pre pas.

- Zum Flughafen. Schwechat, - povedal Stajpen na hraniciach. Rakúska policajka si pobavene premerala jeho oblek s bielymi svadobnými vetvičkami na klope.

- Was passiert? - spýtala sa policajka.

- Problème mit Liebe, - povedal Stajpen.
- O, ich verstehe, - povedala policajtká.
Tak to si jediná, milá moja, pomyslel si Stajpen a pridral plyn. A už len dúfal, že po ceste nebudú radary.

28. Aj ja teba?

Na letisku bola tlačienica a chaos. Stajpen najskôr zmätočne hľadal očami Kimi medzi ľuďmi a nejaký záchytný bod na svetelných tabuliach informujúcich o odletoch. Potom si spomenul na to, čo mu kedysi, keď niečo nevedel nájsť, hovorievala mama: "Hľadaj zľava doprava, zhora dole, spredu dozadu alebo logicky od začiatku do konca." Áno, všetko, čo potrebujete naozaj vedieť, sa naučíte v materskej škole alebo aspoň v období, keď by ste do nej chodili v prípade, že sa by ste sa nehádzali o zem, neodmietali jedlo a zúfalo nerumázgali vždy, keď sa čo i len spomenulo, že sa ide do škôlky. Stajpen to v detstve robil s veľkým nasadením, takže sa všetko, čo naozaj potreboval vedieť, naučil nakoniec od svojej matky. Niekedy aj čosi navyše. Zľava doprava, spredu dozadu. Začal systematicky. Ľudia, kufre, vozíky s kuframi, uniformy a obleky, vystresované skupinky.

- Stajpen! - odnikadiaľ sa zrazu ozval prenikavý hlas: - Stajpen! Stajpen!

Stajpen sa obzrel. Bola to Kimina dcéra Stela. Bežala k nemu.

Kľučkovala pomedzi vozičky naložené kuframi a dezorientovanými penzistami z početného húfu turistov valiaceho sa k odbavovacím stanovištiam.

- Hviezda Jasná Kopasná! - povedal Stajpen.

Stela sa mu hodila okolo krku.

- My ideme do Británie! - povedala Stela vzrušene. - Za Jonathanom! Mama mi to vybavila aj v škole.

- A kde je? - spýtal sa Stajpen.

- Na univerzite. Ale bude nás čakať na letisku. A má doma korytnačky a psa!

- Kto, preboha?

- No Jonathan, - povedala Stela.

Stajpen znervóznel:

- Ale kde je tvoja mama? Kde je Kimi?

Kimi stála priamo pred odbavovacím pultom. Kým sa k nej Stajpen predral, uvedomil si, že ani nevie, čo jej má povedať. Zrazu mal pocit, že jediné, čo môže zvrátiť beh udalostí, je len jeho prostá prítomnosť na tomto mieste. Nemal čo povedať. Bol iba tu a zo všetkých síl dúfal, že Kimi to bude stačiť. Že nejde o slová. Ide o to, že bude s ňou, keď to bude potrebovať. Že s ňou bude jednoducho vždy a bude ju mať rád. Kimi sa otočila. Držala v ruke letenky. Kimine kufre položené na bežiacom páse mizli v útrobach letiska.

- Kimi, musím ti všetko vysvetliť, - povedal Stajpen.

Uvidel jej do tváre a vnútro mu zovrelo, až sa z neho vycedili posledné zvyšky jeho doterajšieho nepatričného optimizmu, ako keď nejaký chlap, čo raz za pol roka demonštratívne umýva riad, s vervou dôkladne vyžmýka mokrú špongiu.

- Nechcem nič počuť, - povedala Kimi. - Zmizni.

- Kimi, nech si sa už dozvedela čokoľvek, dôležité je len to, že ťa milujem, - povedal Stajpen.

Kimi sa otočila a odchádzala preč. Stajpen šiel za ňou, chytil ju za rukáv:

- Kimi!

- Daj mi pokoj! - vytrhla sa mu Kimi.

- Mami, ale on ti chce niečo povedať, - povedala Stela. - Možno je to niečo dôležité.

- Stajpen je mŕtvy. Ten Stajpen, ktorého som milovala, umrel, - povedala Kimi dcére. - Umrel v tom okamihu, ako mi začal hnusne klamať. Toto je len hologram. Hologram. Vieš, čo je to hologram? Ilúzia.

- Mami? - Stele sa údivom rozšírili oči.

- Chcela si Fantu? - povedala jej Kimi. - Choď si ju kúpiť.

Kimi strčila Stele do ruky peňaženku. Stela pospiatky odchádzala, stále sa dívajúc na Stajpena a Kimi.

Stajpen ku Kimi natiahol ruku. Uhla. Prsty, v ktorých držala letenky, sa jej triasli.

- Bol som zbabelec, - povedal Stajpen. - Ja viem.

Pozrela na Stajpena. Stajpen v jej očiach videl popraskané žilky a nefalšované zúfalstvo.

- Ale milujem ťa, - povedal. - Vždy som ťa miloval. Len som ti nechcel povedať niečo, čo by ťa zranilo.

- Stačí, že si to robil, - povedala Kimi.

- Ja naozaj neviem, čo ti mám povedať, - povedal Stajpen. - Milujem ťa a viem, že aj ty ma miluješ. Je strašné, čo som urobil, ale nevedel som konať inak. Zamotal som sa do toho. Nebolo mi to jedno. Trápil som sa tým. Odpusť mi to, pod domov a budeme spolu šťastní.

Kimi sa zadívala na zem, niekde povedľa Stajpena.

- Vypadli ti tri kaleráby, - povedala Kimi. - Môžem ti ich dať do tašky?

Stajpen mlčal. Bol v koncoch.

- Prepáč mi to, - povedal Stajpen.

Kimi zatvorila oči a držala viečka pevne zavreté, akoby zatlačala slzy.

- Prepáč mi to, Kimi, - povedal Stajpen.

- Mlč.

Vracala sa k nim Stela. Obchádzala ich veľkým oblúkom, aby mala čas opatrne vysondovať, aká je situácia. Kimi sa zhlboka nadýchla a otvorila oči.

- Tak čau, - povedala.

- Čo mám urobiť, aby som odčinil svoju vinu? Mám sa tu rituálne upáliť, aby som ťa obmäkčil? - spýtal sa Stajpen.
- Nerob nič. Daj mi pokoj. Vyškrtni ma zo života. Ja som ťa už vyškrtil. Neexistuješ.
- Nemôžem ťa vyškrtnúť, Kimi, keď si žena, s ktorou mám byť. Ja som tá druhá láska z toho tvojho proroctva. Našli sme sa. Sme to my dvaja.
- Kimi pokrútila hlavou.
- Zradil si ma, - povedala: - Nikdy ti už nebudem veriť ani slovo.
- Chytila Stelu za ruku.
- Kimi, tak aspoň neodchádzaj, - povedal Stajpen.
- Keby som zostala, tak v najbližšom čase umriem.
- Kedy sa vrátiš?
- Dúfam, že nikdy.

A potom odišla. Stela sa na Stajpena ešte dvakrát obzrela, ale Kimi nie. Prešli pasovou kontrolou a stratili sa. Z hlásenia sa Stajpen dozvedel, že cestujúci do Londýna sa majú presunúť k bráne číslo šesť, tam na nich čaká veľké plechové lietadlo, čo ich pohltá, odvieče na ten ich blbý ostrov a vyvrhne do hnusného počasia a medzi suchoprdné obyvateľstvo. Potom hlásili poslednú výzvu pre cestujúcich do Londýna. A potom lietadlo do Londýna odletelo. Stajpen sedel na studenej letiskovej podlahe. Už len zo zotrvačnosti pozeral po ľuďoch, či neuvidí Kimi. Či sa trebárs nevráti. Cestou k lietadlu ju možno premkol pocit neuveriteľnej straty, zacítila niečo vo vzduchu, uvedomila si, že sú aj dôležitejšie veci než to, čo jej natárala jeho pomstychtivá frajerka v predsvadobnej nepričetnosti. Možno sa pohlo niečo v jej vnútri, pocítila ten hlboký cit a osudovú spriaznenosť, otočila sa a utekala späť, do budovy letiska, do Stajpenovho náručia, späť do svojho života. Kimi sa neobjavila. Asi sa v nej nič nepohlo. Nevial priaznivý vietor. Stajpen tam sedel, až kým sa nezačalo smievať. Už sa nemal kam ponáhľať. Nový život, ktorý ho čakal, nebol ničím takým, čomu by bolo treba bežať v ústrety.

29. Aj ja teba? - II.

Leto sa do jesene zlomilo náhle, akoby sa príroda rozhodla, že otáľanie nemá zmysel, a keď to už musí byť, nech to stojí za to. Konce a začiatky sú zo všetkého najotrávnejšie, aspoň Stajpen bol odjakživa toho názoru, a preto vždy skákal bez prípravy do studenej vody a nemal nič proti tomu, ak bol v nedeľu vonku v krátkych nohaviciach a v pondelok vyťahoval zo skrine kabát. V citoch sa nevedel rozhodnúť, či je tiež lepšie začiatky a konce preskakovať, pretože v citoch bolí každá zmena. Pomalá aj rýchla. Štyri dni v týždni učil. Zvyšné tri dni sa snažil zamestnať inak. Väčšinou zarábaním peňazí. Písal a prekladal a dúfal v skorú starobu a rýchlu smrť. Po večeroch si čítal výplody svojich študentov, spoločne drzo skompilované a spoločne spontánne hlúpe. Písal do nich jedovité poznámky, motal sa vyprázdneným bytom, popíjal a nenávidel sa.

- Vraj si tento rok suchý jak konský trus, - povedala mu pri obede kolegyňa zo znepriatelenej katedry.
- Nebadám to na sebe, - povedal Stajpen. - Ty to na mne vidíš?
- Vraj s tebou už nie je žiadna stranda. Hovorili študenti, - povedala kolegyňa.
- Usmievala sa naňho sladko, ale Stajpen aj tak vedel, že ešte nepredýchala, ako na konci minulého školského roku nereagoval na jej tristne prejavovaný záujem, keď sa s ním bez výstrahy zamkla v kabinete a strčila mu jazyk až ďaleko za mandle.
- Nevedel som, že sa ti študenti zdôverujú, - povedal jej Stajpen: - Myslel som, že to ty si minulý rok vyhrala ich neoficiálnu súťaž v kategórii "Koho by ste dali zožrať vlkom."
- Nezdôverujú sa mi, - povedala kolegyňa. - Počúvam na haj zlo ch.
- V meste stretol Stajpen Skalára. Náhodou stáli v tom istom rade na bagety. Skalár sa ho spýtal, prečo vyzerá tak hrozne a v Stajpenovi sa niečo spustilo a všetko mu povedal. O Zoe a o Sony, o Korbenovi a o svadbe, o tom, že nemá absolútne žiadnu chuť žiť ďalej. A o Kimi. Hlavne o Kimi. Skalár pokýval hlavou, nespomenul Oriončanov ani žiadnu múdrosť preverenú tisíročiami, len ho zatiahol do najbližšej krčmy a dôkladne sa opili. Naozaj dôkladne. Keď sa Stajpen z toho terapeutického alkoholového záľahu zobudil, ležal oblečený a obutý na svojej posteli a vedľa neho sa rozvaľoval Skalár. O pol hodiny mal byť v škole.
- Moja žena má strašne veľa mlieka, vedel si to? - ozval sa zrazu Skalár.
- Asi osemnásťkrát si to spomenul, - povedal Stajpen.
- Malá to všetko nevládala vypiť, - povedal Skalár. - Aby moju ženu neboleli prsia, pil som to mlieko ja. Vysával som ho z nej, až mi trpeli sánky. Aby ju neboleli prsia, chápeš.
- Chutilo ti to?
- Chutilo. Stajpen vstal.
- Chceš kávu? - spýtal sa Skalára.
- A potom mala zrazu mlieka akurát. Už ma nepotrebovala, - povedal Skalár. - Ja som sa najskôr potešil. Že ako je to dobre, že príroda sa postarala, aby moju manželku netrápila nadprodukcia. Ale nebolo to tak. Pil ho ten jej bývalý. Priamo z ceckov. Ten odfarbený magor. Aj s ňou súložil. Povedala mi to. A vraj to decko možno ani nie je moje. Aj to mi povedala. No nezabil by si ju?
- Zvažoval by som to, - povedal Stajpen. - A ty si ju zabil?
- Nie. Ale tiež som to zvažoval.
- Je to kurva, - povedal Stajpen.
- Je, - povedal Skalár. - A ani to nemám komu povedať. Som za úplného idiota. Vraciam sa do Bratislavy. Mám dnes pohovor v jednej firme, bol by som rád, keby si mi požičal ten oblek, čo si mal na mojej svadbe.

Uvarili si teda kávu a vybrali oblek zo skrine.

Po dvoch tabletkách proti bolesti hlavy a jednej prednáške zavolała Stajpenovi Sony:

- Netráp sa toľko, - povedala mu.

- Ako vieš, že sa trápiť?

- Videla som ťa na ulici. Chodíš ako pacient s maláriou.

- Keby som sa vedel netrápiť, tak sa netrápim, - povedal Stajpen.

- Čo keby sme šli na kávu, len tak si pokľábosíme, potom si niečo kúpime a večer pôjdeme do kina? - povedala Sony.

- Nemýliš si ma s nejakou kamarátkou? Ešte donedávna si ma ťahala do postele, nie na nákupy.

- Za to, že si nechcel ísť do postele, ma nemusíš odpáliť aj s nákupmi. Ty potrebuješ teplé ľudské slovo a ja zas pomôcť vybrať nejaký normálny prehrávač, čo ma nezruinuje, a pritom nebude znieť, ako keď si púšťaš hudbu z trabanta. Korben si zobral svoju vežu a ja si nemám na čom púšťať cédečka.

- No to je ale zámienka, - zasmial sa Stajpen.

- Dva dni som ju vymýšľala, - povedala Sony. - Je to plán B, žiadna improvizácia.

- Aký bol plán A?

- Poviem ti, keď sa stretneme, - zasmiala sa Sony.

Tak sa teda dohodli na popoludnie. Do tej istej kaviarne, kde mu pred niekoľkými mesiacmi Sony povedala to sladké tajomstvo o jej citoch k nemu. Stajpen sedel pri tom istom stole, z toho istého miesta pozoroval tony ľudstva valiaceho sa ulicou. Autá, električky a chodci. A Sony v šialenej minisukni na druhej strane ulice. Stajpen sa usmial. Koľko vecí sa zmenilo a koľko vecí je stále rovnakých. Kývol na čašníčku. A Sony zatiaľ vonku zrazilo auto. Stalo sa to rýchlo.

Len vo filmoch je chvíľa pred tým, ako telo narazí do plechu, roztriahnutá do dlhých sekúnd, do dramaticky nahromadených záberov na vystrašenú budúcu obeť, známkujúceho vodiča, nohu na brzde, pneumatiky derúce sa o asfalt, len vo filmoch má divák dosť času pripraviť sa na výraz bezmocnosti v tvári človeka tesne pred okamihom prudkej bolesti, na všetku tú krv a dotyk smrti. V skutočnosti je zranenie človeka rýchle a skoro banálne. Bez prípravy. Bez gradujúceho napätia. Niečo zuchne, telo takmer nehlučne padne na zem, na okamih všetko zmeravie a hneď sa začnú zhlukovať zvedavci. Sony na ulici zrazilo auto a v nasledujúcej sekunde bola už polovica kaviarne v oknách a druhá polovica na chodníku v bezpečnej vzdialenosti od jej bezvládneho tela. Stajpen vybehol von. Kým sa k nej pomedzi ľudí dostal, už ju tam kriesila dynamická päťdesiatnička.

- Sony! Sony! - kľakol si Stajpen vedľa nej.

Sony nereagovala. Ležala na zemi ako bábka, špinavá od prachu a od pneumatík, len krv jej ticho vytekala z oškrenín.

- A aká len bola pekná, - povedala nejaká babka v dave.

Žena začala dávať Sony isto a skúsené umelé dýchanie. Vedľa nej čupel vodič auta v obleku a zacyklene hovoril o tom, že Sony nevidel, že mu tam skočila, že on fakt nevie, čo mal ešte robiť, že má právnik a lekára a že keby vedel, že sa mu to stane, nevyjde ráno z domu.

- Volal niekto záchranku?

- spýtal sa Stajpen.

- Ja, - povedal chlapík v bielom plášti, ktorý práve vybehol z jedného z vchodov. Prikľakol si k Sony.

- Vy ste doktorka? - spýtal sa ženy muž v bielom plášti.

- Áno. A vy? - spýtala sa žena.

- Ja som optik, - povedal chlapík v bielom plášti.

- Tak urobte niečo s tým šialencom, - povedala žena a kývla na vodiča v obleku.

Optik vybral z vrečka plášťa čokoládu a strčil ju šialencovi do rúk. Šialenec si ju napchal do úst a stíchol.

Asi po minúte začala Sony dýchať.

- Prežije to? - spýtal sa Stajpen ženy.

- Dajte mi ľahšiu otázku, - povedala žena.

- Sony, - povedal Stajpen.

- Sony, vydrž.

Sony zastenala od bolesti. So zatvorenými očami začala ticho plakať.

Prišla sanitka, naložili ju a odviezli.

Zostala po nej len trocha krvi a kopa divákov, čo ju tentoraz nechali odísť bez potlesku. Stajpen šiel do kaviarne zaplatiť svoju kávu, minerálku a kopu zákuskov, ktorú ešte pred chvíľou objednal pre Sony. Mala sa prekvapíť, že si to Stajpen ešte pamätá.

- Nemám vám ich zabaliť?

- spýtala sa čašníčka.

- Nie, ďakujem, - povedal Stajpen.

- Komu by chutilo po takom horore, čo? - povedala mu.

Stajpen si spomenul, ako si takmer pred polrokom zaželel, aby Sony zrazila električka a on bol ušetrený všetkých problémov, do ktorých sa dostane pričinením jej citov. Medzičasom bolo všetko inak. Väčšinu svojich problémov si vyrobil sám. A Sonine city mu zostali ako jedna z mála pekných vecí na tomto svete. Najhoršie sú tie želania, ktoré sa nám splnia oneskorene.

30. Aj ja teba? - III.

Trvalo týždeň, kým Stajpena za Sony pustili.

Stajpen vošiel do nemocničnej izby a rozhliadol sa po posteliach. Spýtal sa obviazaného dievčaťa ležiaceho hneď pri dverách, či nevie, kde je Sony.

- To som ja, - rozplakalo sa dievča.

Bola na nepoznanie. Zasadrovaná, obviazaná, rozrezaná, zašitá a napojená na káble. Stajpen si spomenul na kompletne zafačovaného vojaka z Hlavy XXII, ležiaceho medzi dvomi fľašami. Z jednej žltá tekutina vtekala do neho, do druhej žltá tekutina vytekala z neho. A keď sa vrchná vyprázdnila a spodná naplnila, tak ich navzájom vymenili. Ale nepovedal jej to, mal také tušenie, že za týchto okolností by sa tomu Sony asi nesmiala.

- Ako sa cítiš? - spýtal sa jej Stajpen.

- Bolí ma aj tá krv, čo vo mne koluje, - povedala Sony.

- Ja som rád, že si to prežila, - povedal Stajpen.

- Bola som aj v tuneli plnom svetla, ale ďalej som sa nedostala kvôli upomienkam za telefón a nedoplatkom v Sociálnej poisťovni, - povedala Sony.

- Už ani umrieť si človek nemôže, kedy potrebuje. Stajpen si sadol na posteľ a pohladil ju po tvári. - Čo by ťa potešilo?

- spýtal sa Stajpen. - Buď chvíľu so mnou. To stačí.

Tak bol Stajpen s ňou. Každý deň chvíľu. Sedával na otlčenej škripavej nemocničnej stoličke a čítal Sony nahlas Adriana Mola, Bridget Jonesovú a Stopárovho sprievodcu galaxiou. A Sony potláčala smiech, aby sa jej nepotrhlali stehy, po pár dňoch dovolila, aby jej Stajpen doniesol misu a prestala mať čudný pocit z toho, ako vyzerá bez mejkapu a bez nohavičiek. Masíroval jej chodidlá, krájal jablká a predohrával seriály. Pomáhal jej poležiačky umyť si zuby a kto to niekedy skúšal, vie, že viac ako na hygienický návyk sa to podobá na niečo, s čím by ste sa rozhodne nechválili svojej matke.

- Miluješ ma už konečne? - spýtala sa Sony konverzačné s ústami plnými bielej peny.

- Milujem Kimi. A teba mám veľmi rád, - povedal Stajpen.

- So súcitom na mňa nechod', lebo sa nervovo zrútim.

- Ale veď súcit je vyšší stupeň lásky, - povedal Stajpen. - Je to niečo, čo je nad tým všetkým plahočením sa za rozkošou, za vášňou, a za chvíľami, kedy je nám s tým druhým dobre.

- Súcit ako vyšší stupeň lásky? Kto z nás dvoch pri autonehode utrpel otras mozgu? Stajpen sa rozchechtal:

- A to ma ešte nevidíš, čo za veci rozprávam tým neborákom študentom. Moralista na odstrel. Volajte ma Savonarola, neurazím sa.

Sony sa usmievala a Stajpenovi došlo, že možno práve touto misiou opravuje chybu v rodičovskom vzorci. Sony bola ženou, čo vedela precit'ovať bolesť, a Stajpen bol mužom, ktorý svoju silu využíval na to, že sa úprimne snažil zmierniť jej utrpenie. A urobiť ju šťastnou. Po čase mal zase pocit, že je na správnom mieste. Keď Stajpen prišiel domov a zapálil svetlo, skoro ho vystrelo. V byte bola nainštalovaná nečakane veľká znôška gratulantov. Takmer všetko samé šťastné páriky, napríklad matka s otcom a s bielym šteniatkom a Zoe s Korbenom. Stajpen si ani nechcel domýšľať, čo sa tam asi dialo, keď tá pozoruhodná skupinka sedela pol hodiny potme na jeho gauči. Dostal tortu, nejaké zbytočnosti, čo mu budú na veky zavadať v byte a niekoľko nahlas vyslovených vrúcnych želaní, aby sa jeho stále pokročilejší vek konečne nejako pozitívne odrazil v jeho životnom napredovaní. Stajpen usúdil, že senilnie. Ešte nikdy na svoje narodeniny nezabudol a ešte nikdy nedostal toľko šálov a rukavíc v sračkových farbách. Zoe videl prvýkrát od svadby. Vyzerala trochu zaoblená a celkom spokojne. Držala Korbena za ruku a povedala Stajpenovi, že sa teda ospravedlňuje za tú Kimi. Korben bol očividne rád, akú má charakternú manželku a Stajpen vedel, že Zoe blufuje. Mama sa zaujímala o Sony a potom zatiahla Stajpena do kuchyne, aby s ním mohla skonzultovať vývoj svojho citového života. Stajpen sa ani neodvážil hádať, ako to raz zhodnotí nejaký psychoterapeut, keď mu Stajpen vyklopí, čo všetko mu je schopná prezradiť vlastná matka.

- No nedá sa to takto ťahať donekonečna, - povedala matka Stajpenovi. - Hráť to na dve strany, a to je veľmi vyčerpávajúce. Onedlho sa budem musieť rozhodnúť. Zatiaľ si to len užívam.

- Prepáčte, že vyrušujem, - povedala Zoe, keď vpálila do kuchyne.

Vybrala z tašky videokazetu a podala ju matke.

- Nepovedzte mi, že je to odo mňa odporné, že vám toto dávam, ale myslím, že teraz je pravá chvíľa. Odporné to bolo od toho, čo to nakrúcal. Mohlo by vám to pomôcť v rozhodovaní. Myslím, že si nezaslúžite, aby vás niekto podvádzal, zaslužíte si byť s niekým, kto vás miluje.

Stajpen pre istotu prepočul Zoin dvojnásob, matka sa usmiala spôsobom, ktorý naznačoval, že niet dvojzmyslu, ktorý by jej unikol, a odteraz sa tým už nebude tajiť.

- To je to amatérske video z parížskeho hotela? - spýtala sa matka.

- Ty o ňom vieš? - spýtal sa Stajpen matky.

- Áno, - povedala matka. - Postupne od Sony, od otca, od Korbena a od manžela Cicky Micky.

- Ach, bože, samí dvojité agenti, - povedal Stajpen.

- Videli ste ten hnus? - spýtala sa Zoe.

- Nevidela a ani nechcem. Takto si môžem predstavovať, že to neexistuje, - povedala

matka. - A celé to vlastne ani nie je dôležité. To, čo je podstatné, je inde. S láskou môjho muža ku mne to súvisí len okrajovo. Asi aj on si to už začína uvedomovať. - Nenechajte sa zblbnúť mužskými rečami, - povedala Zoe.

- Aký druh lásky to je, to vieme určiť, až keď je tá láska za nami, - povedala matka. - Nikdy v jej priebehu. Keď to žijeme, nechávame sa rozptyľovať detailami. Uniká nám podstata. Zaoberáme sa nesúrodými farebnými škvrnami ako pri blízkom pohľade na obraz impresionistického maliara. Potrebujeme odstup, aby sme videli, čo na tom plátne vlastne je. Či krajina zaliata slnkom, alebo Ježiš umierajúci na kríži. Do kuchyne vošiel otec, hľadal handru vhodnú na psie cikanice. Nie že by pri tom nebol na zabitie, keď kritizoval všetko, čo mu strčili do ruky. Stajpen bol celkom rád, že svojho otca bude musieť znášať len ďalšie dve hodiny a nabudúce až o mesiac. Ale keď odchádzal z kuchyne, vo dverách sa otočil a usmial sa na matku. Takým tým uličníckym úsmevom, akoby jeho príšerná povaha a charakterové zvláštnosti boli len dohovorenou maškarádou, rozdelením úloh, galantné prevzatie tej horšej masky, tak aby matke

prípadla kladná postava, ktorá nakoniec zvíťazí a diváci sa s ňou budú môcť stotožniť. To bolo nové. Stajpen dokonca premýšľal, či sa mu to len nemarilo.

- Po tej kazete poskáčeme a hodíme ju do kanála, dobre? - povedala im matka, keď znovu osameli. - Lásky je viac a je iná a inde, než si myslíme.

O pár hodín neskôr stál Stajpen na balkóne a fajčil. Všetci už odišli. V hlave mal príjemne vymetené a v byte nekonečný bordel. Ochladilo sa. Stajpen mal na sebe len košeľu, ale nevadilo mu to. Díval sa na tých pár okien, v ktorých sa ešte svietilo. Za každým bol niekto, kto nespál. Niekto s vlastným jedinečným vesmírom, kto sa v ňom tiež ako-tak snaží vzdorovať chaosu.

Zavolať mu Skalár. Nebol celkom triezvy.

- Zase som v kontakte s Oriončanmi, - povedal. - Čo majú nového? - spýtal sa Stajpen. - Všetko po starom?

- Riešili sme lásku. To je ten ich problém, čo s nami majú. Ale ja som už prišiel na to, ako to je. - Nehovor mi to, kým to nemáš registrované.

- Láska je chyba v programe, - povedal Skalár. - To všetci vieme. Aj my, aj oni. No ale, opýtaj sa Korbena, ten robí so softvérom, existuje nejaký program, čo nemá chyby? A nie sú to práve chyby, čo tie programy robia zaujímavými? A nie sú to zase len tie chyby, čo nás nútia sa programom zaoberať, odstraňovať chyby a robiť ďalšie?

Stajpen si všimol dvojicu v bráne náprotivného domu. Objímali sa. Neboli celkom mladí. Mohli mať tak cez štyridsať. Funguje to ďalej, pomyslel si Stajpen. Stále dostávame ďalšie šance na nové omyly.

- Veď zmyslom programov sú ich chyby, nie? - dokončil Skalár. - To som im povedal. Tým Oriončanom.

- A oni čo na to? - spýtal sa Stajpen. - No čo by? - povedal Skalár. - Smiali sa.

Stajpenovi bolo jasné, že toto by bola celkom pekná pointa za jeho príbehom, ale zároveň vedel, že aj za touto nocou príde ráno, znovu sa niečo udeje, on znovu zlyhá alebo nezlyhá, poteší sa alebo zarmúti a ešte ho to veľakrát prepleskne, kým dôjde k vykúpeniu. Predstavil si orionského diváka s popkornom odpadávajúcim od zeleného chobota, čo by mu asi tak poradil v tejto situácii a potom šiel pátrať po Kiminom telefónnom čísle.